

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
IX kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 48. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2018 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 48. posiedzeniu Senatu:

senatora Rafała Ambrozika	7
senatora Przemysława Błaszczyka.....	13
senatora Zbigniewa Cichonia	18
senatora Roberta Dowhana.....	19
senatora Jana Marii Jackowskiego	25
senatorów Bogdana Klicha, Waldemara Sługockiego, Ryszarda Bonisławskiego, Leszka Piechoty, Jerzego Fedorowicza, Marii Pańczyk-Pozdziej, Andrzeja Kobiaka, Macieja Grubskiego, Sławomira Rybickiego, Władysława Komarnickiego, Mariana Poślednika, Jadwigi Rotnickiej, Barbary Zdrojewskiej, Mieczysława Augustyna, Aleksandra Pocięja, Roberta Dowhana, Tomasza Grodzkiego, Leszka Czarnobaja, Piotra Florka oraz Wiesława Kiliana.....	39
senator Marii Koc	41
senatora Władysława Komarnickiego	42
senatora Jana Filipa Libickiego.....	65
senatora Andrzeja Mioduszeńskiego	70
senatora Krzysztofa Mroza	74
senatora Grzegorza Peczkisa	77
senatora Leszka Piechoty	80
senatora Aleksandra Pocięja	82
senatora Krystiana Probierza	88
senatora Jana Rulewskiego	100
senatora Sławomira Rybickiego.....	107
senatora Czesława Ryszki	111
senatora Waldemara Sługockiego.....	115
senatorów Grażyny Sztark, Barbary Zdrojewskiej, Piotra Florka, Piotra Zientarskiego, Leszka Czarnobaja oraz Jana Rulewskiego	120

48. POSIEDZENIE SENATU

(19 października 2017 r.)

Oświadczenie senatora Rafała Ambrozika

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o informacje dotyczące funkcjonowania podległej Panu Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Do mojego biura senatorskiego zgłaszają się rolnicy oraz osoby, które chciały partycypować w programach pomocowych realizowanych przez ARiMR, a którym odmówiono pomocy. W szczególności dotyczy to działań, w których pomoc jest przyznawana na podstawie umowy przyznania pomocy. Zainteresowani podnoszą, że spełniali wszystkie przesłanki do przyznania pomocy, a działania pracowników ARiMR, zamierzone lub nie, doprowadziły do odmowy przyznania im pomocy. Większość zgłaszających się do mojego biura osób uważa, że pracownicy ARiMR, którzy weryfikują wnioski, a w ostateczności przyznają pomoc lub odmawiają jej przyznania, są słabo przeszkoleni w zakresie pisania pism i obowiązujących przepisów prawa krajowego, jak i prawa wspólnotowego, dotyczących działań, w których pomoc jest przyznawana. Część obywateli, którym pomocy odmówiono, składa skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego, lecz z informacji od nich uzyskanych wynika, że rozpatrzenie skarg przez wojewódzki sąd administracyjny trwa ponad rok, a oni przez ten czas żyją w niepewności co do końcowego rozstrzygnięcia sporu.

Przed nowelizacją ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi osoby, którym odmówiono pomocy, mogły złożyć do prezesa ARiMR wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, co powodowało, że odpowiednia komórka merytoryczna centrali ARiMR badała zasadność odmowy przyznania pomocy przez oddziały regionalne. W przypadku uznania argumentacji skarżącego ARiMR w wewnętrznym postępowaniu mogła przywrócić wniosek, co w chwili obecnej, po nowelizacji p.p.s.a., jest niemożliwe, albowiem bezpośrednio po odmowie można jedynie złożyć skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. W działaniach, w których pomoc jest przyznawana umową, nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, a co za tym idzie, ARiMR nie jest zobowiązana do stosowania regulacji z k.p.a., z wyjątkiem przepisów dotyczących właściwości miejscowej organów, wyłączenia pracowników, doręczeń i wezwań, udostępnienia akt, skarg i wniosków, zgodnie z treścią art. 34 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich (DzU z 2017 r. poz. 562 z późn. zm.).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami.

1. Jaki jest średni czas oczekiwania na rozstrzygnięcie wojewódzkiego sądu administracyjnego w przypadku złożenia przez beneficjenta skargi na odmowę przyznania pomocy? Czy w obecnym stanie prawnym istnieje możliwość weryfikacji przez ARiMR odmowy przyznania pomocy w zakresie jej prawidłowości?

2. Jaki procent nieprawidłowości w wydawaniu odmów przyznania pomocy w ramach programów operacyjnych wdrażanych przez ARiMR (PROW 2007–2013, PROW 2014–2020, PO „Ryby” 2007–2013, PO „Ryby” 2014–2020) został wykryty w związku ze składanymi wezwaniami do usunięcia naruszenia prawa, a jaki procent nieprawidłowości jest wykrywany obecnie, w związku ze skargami składanymi po usunięciu możliwości złożenia uprzedniego wezwania do usunięcia naruszenia prawa?

3. Jaki procent odmów przyznania beneficjentom pomocy (w odniesieniu do programów wymienionych powyżej) dotyczy przypadków, w których odmowy zostały wydane nieprawidłowo, z naruszeniem procedury, bez zachowania właściwej formy bądź w wyniku błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego?

Z poważaniem
Rafał Ambrozik

**Stanowisko
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 31 października 2017 r.

Pan
Marek Gróbarczyk
Minister Gospodarki Morskiej
i Żeglugi Śródlądowej

Szanowny Panie Ministrze,

uprzejmie informuję, że do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi skierowane zostało oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ambrozika na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r.

W oświadczeniu poruszony został problem osób, którym Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa odmówiła przyznania pomocy w ramach wdrażanych programów pomocowych. Zawarte w oświadczeniu pytania dotyczą również innych programów, które nie należą do kompetencji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (tj. PO „Ryby” 2007–2013 oraz PO „Ryby” 2014–2020).

Uprzejmie informuję, że odpowiedź Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zostanie przekazana Marszałkowi Senatu RP w zakresie dotyczącym Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 i Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020.

W związku z powyższym niniejszym przekazuję oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ambrozika – zgodnie z kompetencjami.

Z poważaniem

Krzysztof Jurgiel

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 23 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Rafała Ambrozika na 48. posiedzeniu Senatu RP w dniu 19 października 2017 r., po uzyskaniu informacji i danych od Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR), poniżej przekazuję odpowiedzi na pytania przedstawione w przedmiotowym oświadczeniu.

1. Jaki jest średni czas oczekiwania na rozstrzygnięcie wojewódzkiego sądu administracyjnego w przypadku złożenia przez beneficjenta skargi na odmowę przyznania pomocy? Czy w obecnym stanie prawnym istnieje możliwość weryfikacji przez ARiMR odmowy przyznania pomocy w zakresie jej prawidłowości?

Średni czas oczekiwania na rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (liczony od dnia, kiedy pełnomocnik ARiMR złożył odpowiedź na skargę do dnia rozprawy) wynosi w chwili obecnej 12 miesięcy. Należy zwrócić uwagę, że w przypadku złożenia do Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA), przez którąkolwiek ze stron, skargi kasacyjnej na wydane orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA), termin rozpatrzenia sprawy przez NSA wynosi średnio 18 miesięcy.

W odniesieniu natomiast do pytania w zakresie możliwości weryfikacji przez ARiMR prawidłowości wydanej odmowy przyznania pomocy wskazać należy, że zgodnie z art. 54 §3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369) organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zostało zaskarżone, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania i wydać nowe rozstrzygnięcie.

W przypadku skargi do WSA, uwzględniając skargę w całości, organ uchyla zaskarżone rozstrzygnięcie i wydaje nowe. Podkreślenia wymaga, że w odniesieniu do działań/poddziałań w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW) na lata 2014–2020, w których pomoc jest przyznawana umową instytucja autokontroli określona w cytowanym wyżej przepisie stanowi wyłączną możliwość prawnej weryfikacji wydanego przez ARiMR rozstrzygnięcia.

Przy czym należy zauważyć, że na skutek złożonej skargi przez podmiot niezadowolony z otrzymanego rozstrzygnięcia właściwa komórka merytoryczna ARiMR dokonuje weryfikacji zarzutów zawartych w skardze, a w następstwie dokonanej analizy może stwierdzić, że odmowa przyznania pomocy została wydana z naruszeniem prawa i jednocześnie uwzględnić skargę w całości, co prowadzić będzie do zastosowania art. 54 §3 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

W odniesieniu natomiast do mechanizmów umożliwiających dokonanie sprawdzenia prawidłowości przeprowadzanych przez pracowników postępowań w sprawie przyznania pomocy przed poinformowaniem strony o odmowie przyznania pomocy na dzień dzisiejszy nie wprowadzono rozwiązania umożliwiającego ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia o odmowie przyznania pomocy finansowej przed przesłaniem jej do wnioskodawcy. Niemniej jednak, w odniesieniu do samego procesu weryfikacji wniosku o przyznanie pomocy należy zaznaczyć, że procedowanie danej sprawy prowadzone jest nie tylko przez pracownika, który otrzymał daną sprawę do rozpatrzenia, lecz także przez drugiego pracownika sprawdzającego. Należy pamiętać, iż zarówno w przypadku pozytywnego jak i negatywnego wyniku tej weryfikacji, jej efekty są sprawdzane przez pracownika nadzorującego, zaś pismo o przyznaniu lub odmowie przyznania pomocy nie jest skutkiem „jednoosobowej decyzji”, lecz efektem niejako zespołowej pracy pracowników, zaangażowanych w procedowanie tej sprawy. W sytuacji negatywnego wyniku weryfikacji wniosku o przyznanie pomocy finansowej, kierowane do wnioskodawcy pismo informujące o odmowie przyznania pomocy podpisywane jest przez właściwą upoważnioną przez ARiMR osobę, która przed jego zatwierdzeniem również analizuje zasadność i prawidłowość podejmowanego przez ARiMR rozstrzygnięcia w sprawie.

Ponadto, w przypadku bardzo skomplikowanych, nietypowych spraw, ARiMR może posiłkować się opinią zewnętrznego (spoza ARiMR) lub wewnętrznego eksperta, np. kosztorysanta czy biegłego w danej dziedzinie. Tego rodzaju procedura stosowana jest w celu minimalizacji ryzyka zaistnienia ewentualnych błędów na etapie weryfikacji przez ARiMR wniosku o przyznanie pomocy, które potencjalnie mogłyby skutkować niezasadną odmową przyznania pomocy.

2. Jaki procent nieprawidłowości w wydawaniu odmów przyznania pomocy w ramach programów operacyjnych wdrażanych przez ARiMR (PROW 2007–2013, PROW 2014–2020, PO „Ryby” 2007–2013, PO „Ryby” 2014–2020) został wykryty w związku ze składanymi wezwaniami do usunięcia naruszenia prawa, a jaki procent nieprawidłowości jest wykrywany obecnie, w związku ze skargami składanymi po usunięciu możliwości złożenia uprzedniego wezwania do usunięcia naruszenia prawa?

W ramach PROW na lata 2007–2013 w sprawach prowadzonych przez ARiMR w 20% spraw, w których została złożona skarga do sądu administracyjnego, zostały wykryte nieprawidłowości wydanego rozstrzygnięcia na etapie wezwania do usunię-

cia naruszenia prawa, co w konsekwencji skutkowało złożeniem, wraz z odpowiedzią na skargę, wniosku o umorzenie postępowania sądowoadministracyjnego. Natomiast po wejściu w życie ustawy zmieniającej, tj. po 1 czerwca 2017 r., do ARiMR nie wpłynęły skargi na negatywne rozstrzygnięcia w ramach powyższego programu, albowiem wypłata środków z PROW 2007–2013 została zakończona. W ramach PROW na lata 2014–2020 w sprawach prowadzonych przez ARiMR do dnia 31 maja 2017 r. w 11% spraw, w których została złożona skarga do sądu administracyjnego, zostały wykryte nieprawidłowości wydanego rozstrzygnięcia na etapie wezwania do usunięcia naruszenia prawa, co w konsekwencji skutkowało złożeniem wraz z odpowiedzią na skargę, wniosku o umorzenie postępowania sądowoadministracyjnego. Po 1 czerwca 2017 r., w 12% spraw wystąpiono z wnioskiem o umorzenie postępowania sądowoadministracyjnego.

3. Jaki procent odmów przyznania beneficjentom pomocy (w odniesieniu do programów wymienionych powyżej) dotyczy przypadków, w których odmowy zostały wydane nieprawidłowo, z naruszeniem procedury, bez zachowania właściwej formy bądź w wyniku błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego?

W kwestii kategoryzacji przypadków, w których odmowy zostały wydane nieprawidłowo (np. z naruszeniem procedury, bez zachowania właściwej formy, w wyniku błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego itd.) uprzejmie informuję, że tego rodzaju szczegółowe dane nie były gromadzone zbiorczo.

Biorąc pod uwagę sprawy, w których wniesiono skargę do WSA, w 25% spraw prowadzonych przez Centralę ARiMR dotyczących PROW na lata 2007–2013, sądy administracyjne stwierdziły, że odmowa została wydana nieprawidłowo, z naruszeniem procedury, bez zachowania właściwej formy bądź w wyniku błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego. Ponadto informuję, że postępowania przed sądami administracyjnymi, wszczęte na skutek złożenia skarg na negatywne rozstrzygnięcia ARiMR w ramach PROW na lata 2014–2020, nie zostały zakończone poprzez wydanie prawomocnego orzeczenia.

W załączeniu przedstawiam tabelę opisującą wskaźnik uchyleń rozstrzygnięć ARiMR dla spraw sądowoadministracyjnych w latach 2012–2017.

Z poważaniem

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Załącznik. Tabela uchyleń dla spraw sądowoadministracyjnych.

Obsługa spraw sądowoadministracyjnych w Centrali ARiMR							
Wyszczególnienie	2012	2013	2014	2015	2016	2017	Ogółem
	(IV-XII)	(I-XII)	(I-XII)	(I-XII)	(I-XII)	(I-IX)	(od I 2014)
Liczba spraw rozstrzygniętych – wyroki	466	454	543	663	260	243	1709
W tym uchylone decyzje ARiMR	28	74	115	128	71	63	377
Wskaźnik uchyleń	6,01%	16,30%	21,18%	19,31%	27,31%	25,93%	22,06%

Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ

Warszawa, 24 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Rafała Ambrozika na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r., uprzejmie przedkładam stosowne informacje, przygotowane w oparciu o materiały przekazane przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR).

Na wstępie pragnę poinformować, że organem właściwym do prowadzenia spraw beneficjentów w zakresie przyznania lub odmowy przyznania pomocy w ramach Programu Operacyjnego RYBY 2014–2020 jest Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, w szczególności poszczególne oddziały regionalne oraz centrala Agencji – Departament Wsparcia Rybactwa (dalej: DWR), będąca komórką sprawującą nadzór.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie, uprzejmie informuję, że średni czas oczekiwania na rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: WSA) – liczony od dnia złożenia przez ARiMR odpowiedzi na skargę do dnia rozprawy (łącznie dla PROW 2007–2013, PROW 2014–2020, PO RYBY 2007–2013 oraz PO RYBY 2014–2020) wynosi w chwili obecnej ok. 12 miesięcy. Należy zwrócić uwagę, że w przypadku złożenia przez którąkolwiek ze stron skargi kasacyjnej na wydane orzeczenie WSA do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), termin rozpatrzenia sprawy przez NSA wynosi średnio 18 miesięcy.

Odnosząc się do możliwości weryfikacji odmów przyznania pomocy wydawanych na poziomie Oddziałów Regionalnych informuję, że w ramach nadzoru merytorycznego Departament Wsparcia Rybactwa wdrożył mechanizm weryfikacji przez pracowników Wydziału Odwołań DWR rozstrzygnięć o odmowie przyznania pomocy finansowej, które zostały już przesłane do wnioskodawców. Powyższe oznacza, że w ramach PO RYBY 2014–2020 poprawność każdego wydanego rozstrzygnięcia odmawiającego przyznania pomocy finansowej będzie dodatkowo weryfikowana na poziomie Centrali Agencji, celem wyeliminowania najczęstszych błędów oraz wypracowania prawidłowych schematów postępowania i poprawnego formułowania pism pod kątem formalnoprawnym i merytorycznym.

Odnosząc się do drugiego i trzeciego pytania informuję, że w ramach PO RYBY 2007–2013 wnioskodawcy złożyli łącznie 530 wezwań do usunięcia naruszenia prawa, z czego 86 spraw rozpatrzono pozytywnie, co oznacza, że w związku ze złożonym wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa w 16% spraw wykryto nieprawidłowości skutkujące koniecznością przywrócenia sprawy do ponownej oceny.

W ramach PO RYBY 2014–2020 w zakresie rozstrzygnięć o odmowie przyznania pomocy finansowej wydanych do dnia zmiany przepisów dot. trybu składania skarg, tj. do dnia 1 czerwca 2017 r. złożono 13 wezwań do usunięcia naruszenia prawa, z czego:

- 8 spraw przywrócono do ponownej oceny w wyniku rozpatrzenia wezwania;
- 3 sprawy przywrócono do ponownej oceny na etapie złożonej skargi sądowej.

Powyższe oznacza, że w wyniku rozpatrzenia wezwań do usunięcia naruszenia prawa w 61% przypadków wykryto nieprawidłowości skutkujące koniecznością przywrócenia sprawy do ponownej oceny. Ponadto w wyniku oceny sprawy już na etapie złożonej skargi sądowej w 23% przypadków, z przyczyn formalnych, sprawy wymagały przywrócenia do ponownej weryfikacji.

W ramach PO RYBY 2014–2020 do dnia dzisiejszego łącznie złożono 18 skarg do WSA w sprawie odmowy przyznania pomocy finansowej, w tym od dnia nowelizacji ustawy *prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (usuwającej obowią-

zek uprzedniego wezwania organu do usunięcia naruszenia prawa przed złożeniem skargi do sądu administracyjnego), tj. od dnia 1 czerwca 2017 r. wnioskodawcy złożyli 14 skarg do WSA, z czego 1 sprawa została przywrócona do ponownej oceny.

Wskazać należy, że w ramach PO RYBY 2014–2020 powodem przywracania spraw do ponownej oceny – niezależnie od tego czy miało to miejsce w związku ze złożonym wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa czy też skargą do WSA – były przede wszystkim względy formalne, tj. przeprowadzona nieprawidłowo formalna ocena wniosku o dofinansowanie, niemająca wpływu na ostateczne merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Powyższe wynika przede wszystkim z faktu, iż PO RYBY 2014–2020 jest na początkowym etapie wdrażania, gdzie w oparciu o nowe uregulowania prawne wypracowywane są standardy postępowania w określonych sytuacjach.

Po nowelizacji ustawy *prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*, pismem z dnia 14 czerwca 2017 r., Oddziały Regionalne ARiMR zostały poinformowane o konsekwencjach powyższej zmiany, tj. fakcie, iż wszelkie uchybienia formalne, jak również błędy merytoryczne, zawarte w rozstrzygnięciach o odmowie przyznania pomocy wydanych po dniu 1 czerwca 2017 r. mogą skutkować niekorzystnymi dla Agencji wyrokami sądowymi, co będzie generować niepotrzebne koszty po stronie organu, a po stronie wnioskodawców wydłuży czas postępowania w sprawie przyznania pomocy finansowej. W przedmiotowym piśmie DWR wskazał również, że sądy administracyjne w pierwszej kolejności dokonują oceny sprawy pod kątem formalnym, dlatego też zwrócono uwagę na konieczność objęcia szczególnym nadzorem tego aspektu prowadzonych postępowań.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
Grzegorz Witkowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła

Szanowny Panie Ministrze!

Chciałbym zwrócić Pana uwagę i prosić o podjęcie działań w celu przyznania pomocy finansowej producentom rolnym, którzy ponieśli szkody w związku z uprawami rolnymi, lasami, budynkami służącymi do prowadzenia działalności rolniczej w wyniku opadów deszczu, gradu, silnego wiatru, mających miejsce w czerwcu 2017 r.

Moim głównym obszarem działania jako senatora RP jest teren powiatu łęczyckiego oraz teren sąsiednich powiatów: kutnowskiego, łowickiego oraz poddębickiego.

W czerwcu 2017 r. na terenie tychże powiatów miały miejsce silne opady deszczu i gradu, które wyrządziły rolnikom dotkliwe szkody w uprawach oraz w budynkach służących do prowadzenia działalności rolniczej.

Podobne zjawiska atmosferyczne miały miejsce w sierpniu 2017 r.

Rozporządzeniem z dnia 28 sierpnia 2017 r. Rada Ministrów dokonała zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. poz. 1640) m.in. poprzez dodanie przepisu §13m, mocą którego zostały określone szczegółowe warunki udzielenia pomocy finansowej producentom rolnym, którzy zostali poszkodowani w związku z wystąpieniem w sierpniu 2017 r. huraganu, deszczu nawalnego lub gradu.

Rozporządzenie weszło w życie i obowiązuje od dnia 31 sierpnia 2017 r.

Pomocy finansowej udziela Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Pomoc dotyczy szkód, jakie wystąpiły w sierpniu 2017 r. w uprawach rolnych, lasach lub budynkach służących do prowadzenia działalności rolniczej.

Stawki pomocy wynoszą:

1. 1000 zł na 1 ha powierzchni upraw rolnych, na której wystąpiły szkody spowodowane wystąpieniem w sierpniu 2017 r. huraganu, deszczu nawalnego lub gradu,

2. 2000 zł na 1 ha powierzchni lasów, na której wystąpiły szkody spowodowane wystąpieniem w sierpniu 2017 r. huraganu, deszczu nawalnego lub gradu,

3. maksymalnie 10 000 zł na odtworzenie budynku służącego do prowadzenia działalności rolniczej w przypadku szkód spowodowanych wystąpieniem w sierpniu 2017 r. huraganu, deszczu nawalnego lub gradu.

Nadmieniam, że również producenci rolni, u których w gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody w wysokości co najmniej 70% danej uprawy na powierzchni występowania tej uprawy w wyniku przymrozków wiosennych w 2017 r., byli objęci pomocą finansową państwa i do 27 września 2017 r. mogli składać w biurach powiatowych ARiMR wnioski o udzielenie pomocy finansowej.

Występujące w czerwcu 2017 r. na terenie województwa łódzkiego silne porywy wiatru, nawalne opady deszczu i opady dużego gradu spowodowały producentom rolnym szereg szkód w uprawach rolnych, lasach, budynkach służących do prowadzenia działalności rolnej. Jednakże rolnicy ci, w chwili obecnej, nie mogą liczyć na jakąkolwiek pomoc finansową ze strony państwa polskiego.

Opisana powyżej sytuacja przez producentów rolnych powszechnie uważana jest za wysoce niesprawiedliwą i dyskryminującą.

Tytułem przykładu mogę wskazać na rolników z gminy Grabów, gdzie komisja gminna ds. szacowania szkód w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami atmosferycznymi na terenie województwa łódzkiego, powołana zarządzeniem wojewody łódzkiego nr 99/2015 z dnia 22 kwietnia 2015 r., ustaliła, że zjawisko gradobicia miało miejsce na terenie tejże gminy w dniu 28 czerwca 2017 r. Komisja ustaliła, że liczba poszkodowanych gospodarstw na terenie gminy, w których szkody przekroczyły 30% średniej rocznej produkcji gospo-

darstwa, wynosi 100, powierzchnia upraw dotkniętych zjawiskiem w tych gospodarstwach stanowi 985,85 ha, a łączna wartość oszacowanych szkód w produkcji roślinnej, zwierzęcej i środkach trwałych sięga 3 196 260 zł (słownie: trzy miliony sto dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dwieście sześćdziesiąt złotych). Liczba poszkodowanych gospodarstw na terenie gminy, w których szkody nie przekroczyły 30% średniej rocznej produkcji gospodarstwa, wynosi 64, powierzchnia upraw dotkniętych zjawiskiem w tych gospodarstwach stanowi 556,82 ha, a łączna wartość oszacowanych szkód w produkcji roślinnej, zwierzęcej i środkach trwałych sięga 1 543 503 zł (słownie: jeden milion pięćset czterdzieści trzy tysiące pięćset trzy złote).

Szkody spowodowane zjawiskiem wystąpiły w tej gminie w 10 sołectwach.

Bardzo proszę o wyjaśnienie przyczyn pominięcia w wyżej opisanym akcie prawnym, określającym zasady przyznawania pomocy finansowej producentom rolnym, którym szkody w uprawach rolnych, lasach, budynkach służących do prowadzenia działalności rolniczej wyrządziły zjawiska atmosferyczne, zjawisk występujących w Polsce w czerwcu 2017 r.

Jednocześnie proszę o jak najszybsze podjęcie stosownych działań w celu objęcia pomocą finansową również tych producentów rolnych, którzy ponieśli szkody na skutek opadów deszczu, gradu, huraganów występujących w czerwcu 2017 r.

Z poważaniem
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź

Warszawa, 2017.11.24

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z przesłanym przy piśmie z dnia 24 października 2017 r. zn. BPS/043-48-1277/17 oświadczeniem senatora Przemysława Błaszczyka złożonym podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. dotyczącym pomocy dla producentów rolnych, którzy ponieśli szkody w uprawach, lasach, budynkach służących do produkcji rolnej w wyniku opadów deszczu, gradu, silnego wiatru mających miejsce w czerwcu 2017 r. – uprzejmie informuję Pana Marszałka, że producenci rolni poszkodowani w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych, w tym deszczu nawalnego, huraganu i gradu poza odszkodowaniami z zakładów ubezpieczeń, mogą ubiegać się o pomoc określoną w obowiązujących przepisach, tj.:

- 1) kredyt preferencyjny zarówno obrotowy na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej jak i na odtworzenie środków trwałych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz.U. poz. 187 z późn. zm.);
- 2) udzielenie przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na indywidualny wniosek rolnika, który poniósł szkody spowodowane przez niekorzystne zjawiska atmosferyczne na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2016 r. poz. 277) pomocy w opła-

- ceniu bieżących składek na ubezpieczenie społeczne oraz regulowaniu zaległości z tego tytułu w formie odroczenia terminu płatności składek i rozłożenia ich na dogodne raty, a także umorzenie w całości lub w części bieżących składek;
- 3) zastosowanie przez Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa na podstawie art. 23a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1014, z późn. zm.) odroczenia i rozłożenia na raty płatności z tytułu umów sprzedaży i dzierżawy nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa oraz ulg w opłatach czynszu, a także umorzenia raty płatności czynszu z tytułu umów dzierżawy, na indywidualny wniosek producenta rolnego, w którego gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej powstały szkody;
 - 4) udzielenie na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.) przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast ulg w podatku rolnym, na indywidualny wniosek producenta rolnego.

Pomoc w spłacie zobowiązań wobec Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, gminy oraz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa jest udzielana w formie *de minimis*.

Ponadto zgodnie z przepisami §13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobów realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 187, z późn. zm.) Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa może udzielać pomocy dla producentów rolnych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody w wysokości co najmniej 70% danej uprawy na powierzchni występowania tej uprawy. Pomoc na jedno gospodarstwo nie może być większa niż równowartość w złotych 15 tys. euro, przy czym, jeżeli straty powodują zmniejszenie dochodu z całego gospodarstwa rolnego powyżej 30% to jest to pomoc publiczna udzielana na podstawie zgłoszenia do Komisji Europejskiej, a jeżeli straty w całym gospodarstwie nie przekraczają 30% jest to pomoc udzielana w formie *de minimis*.

Stawkę pomocy na 1 ha ogłasza minister właściwy do spraw rolnictwa nie później niż 14 dni przed rozpoczęciem terminu składania do biur powiatowych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wniosków o przyznanie pomocy.

Decyzja o ewentualnym dodatkowym uruchomieniu ww. pomocy zostanie podjęta po zakończeniu przez komisje powołane przez wojewodów szacowania szkód powstałych w wyniku tegorocznych niekorzystnych zjawisk atmosferycznych.

Ponadto poszkodowani w wyniku ww. niekorzystnych zjawisk atmosferycznych producenci rolni mogą ubiegać się o przyznanie pomocy na operacje w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w odtwarzanie gruntów rolnych i przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” objętego PROW 2014–2020. Terminy naboru wniosków ogłasza Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Wniosek o przyznanie pomocy można złożyć:

- 1) w oddziale regionalnym ARiMR właściwym ze względu na miejsce realizacji operacji (osobiście lub przez upoważnioną osobę albo przesyłką rejestrowaną nadaną w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe);
- 2) za pośrednictwem biura powiatowego ARiMR, znajdującego się na obszarze właściwości miejscowej oddziału regionalnego właściwego ze względu na miejsce realizacji operacji (osobiście albo przez upoważnioną osobę).

Pomoc jest przeznaczona dla rolników, w gospodarstwach których, w danym roku kalendarzowym, szkody:

- 1) wynoszą co najmniej 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiła szkoda, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiła szkoda, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej produkcji w gospodarstwie – w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich lub rybach, oraz
- 2) dotyczą składników gospodarstwa takich jak np. maszyny rolnicze, sady, plan-tacje wieloletnie, infrastruktura techniczna, zwierzęta gospodarskie.

A zatem warunkiem przyznania pomocy jest wystąpienie w gospodarstwie, w roku kalendarzowym, zarówno szkód w produkcji jak i w trwałych składnikach gospodarstwa. Poza tym, pomoc przyznaje się, jeżeli szkody wystąpiły w roku składania wniosku albo w roku poprzedzającym rok składania wniosku i zostały oszacowane przez komisję, o której mowa w art. 4 ust. 7 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (komisję powoływaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód).

Pomoc przyznaje się w formie refundacji do 80% kosztów kwalifikowalnych, które mogą być ponoszone od dnia złożenia wniosku o przyznanie pomocy. Do kosztów kwalifikowalnych zalicza się koszty:

- 1) budowy, przebudowy, remontu, remontu połączonego z modernizacją budowli wykorzystywanych wyłącznie do produkcji rolnej oraz do przechowywania, magazynowania, przygotowywania do sprzedaży produktów rolnych (łącznie ze zlokalizowanymi w tych budynkach pomieszczeniami higieniczno-sanitarnymi), wraz z zakupem lub montażem instalacji technicznej, zakupem wyposażenia, kosztami rozbiórki i utylizacji materiałów szkodliwych pochodzących z rozbiórki pod warunkiem, że rozbiórka jest niezbędna do realizacji operacji;
- 2) zakupu nowych maszyn, urządzeń, wyposażenia do produkcji rolnej, przechowywania, suszenia, magazynowania, przygotowywania produktów rolnych do sprzedaży, w szczególności sprzętu do uprawy, pielęgnacji, ochrony, nawożenia oraz zbioru roślin, lub urządzeń do przygotowania, przechowywania, czyszczenia, sortowania, kalibrowania i konfekcjonowania produktów rolnych, maszyn lub urządzeń do przygotowywania lub składowania pasz, maszyn lub urządzeń do pojenia, zadawania pasz, urządzeń do pozyskiwania lub przechowywania mleka;
- 3) odtwarzania plantacji chmielu, sadów lub plantacji krzewów owocowych, gatunków owocujących efektywnie dłużej niż 5 lat, w tym koszty zakupu materiału szkółkarskiego przeznaczonego do założenia sadu lub plantacji krzewów owocowych, gatunków owocujących efektywnie dłużej niż 5 lat; w przypadku gatunków roślin uprawnych wymienionych w wykazie gatunków roślin, których odmiany podlegają rejestracji oraz których materiał siewny może być wytwarzany, oceniany i kontrolowany, ogłoszonym w obwieszczeniu, o którym mowa w art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o nasiennictwie (Dz. U. poz. 1512, z 2013 r. poz. 865 oraz z 2015 r. poz. 1893), kosztem kwalifikowalnym jest zakup materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych lub materiału szkółkarskiego CAC w rozumieniu tej ustawy, zakupionego u podmiotów wpisanych do ewidencji dostawców, zgodnie z art. 87 tej ustawy;
- 4) zakupu zwierząt gospodarskich wchodzących w skład stada podstawowego w rozumieniu przepisów o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich;
- 5) zakupu sprzętu komputerowego i oprogramowania oraz zakupu patentów i licencji służących wsparciu prowadzonej działalności rolniczej;
- 6) zakupu, instalacji lub budowy elementów infrastruktury technicznej wpływających bezpośrednio na warunki prowadzenia działalności rolniczej.

Pomoc nie może dotyczyć kosztów odtworzenia uszkodzonego lub zniszczonego budynku, który podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, o którym mowa w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Pomoc przyznaje się i wypłaca do wysokości:

- 1) wartości szkód w uszkodzonym lub zniszczonym składniku gospodarstwa, oszacowanych przez komisję, którego odtworzenia dotyczy wnioski o przyznanie pomocy, pomniejszonej o kwotę odszkodowania uzyskanego z tytułu ubezpieczenia tego składnika gospodarstwa uszkodzonego lub zniszczonego w wyniku wystąpienia co najmniej jednego ze zdarzeń losowych od ryzyka wystąpienia takich zdarzeń oraz
- 2) limitu, który w okresie realizacji programu wynosi maksymalnie 300 tys. zł na jednego beneficjenta i na jedno gospodarstwo.

Jeżeli rolnik nie zawarł umowy ubezpieczenia obowiązkowego upraw w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich, ważnej na dzień wystąpienia szkody w plantacji chmielu, sadzie lub plantacji krzewów owocowych, które chce odtworzyć, kwotę pomocy na odtworzenie pomniejsza się o 50%. Pomniejszenia pomocy nie stosuje się, jeżeli rolnik nie zawarł umowy ubezpieczenia obowiązkowego z powodu pisemnej odmowy zawarcia tej umowy co najmniej przez dwa zakłady ubezpieczeń, które zawarły z ministrem właściwym do spraw rolnictwa umowy w sprawie stosowania dopłat ze środków budżetu państwa do składek ubezpieczenia upraw rolnych lub zwierząt gospodarskich.

Na realizację tego instrumentu wsparcia przewidziano w PROW 2014–2020 ok. 215 mln euro.

Szczegółowe warunki przyznania pomocy w ramach ww. instrumentu wsparcia określone zostały w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej na operacje typu „Inwestycje odtwarzające potencjał produkcji rolnej” w ramach poddziałania „Wsparcie inwestycji w odtwarzanie gruntów rolnych i przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku klęsk żywiołowych, niekorzystnych zjawisk klimatycznych i katastrof” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 1858 oraz Dz. U. poz. 1571).

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia*skierowane do marszałka Sejmu RP Marka Kuchcińskiego*

Swego czasu, dobrych parę miesięcy temu, z inicjatywy naszej Izby uchwaliliśmy bardzo oczekiwaną zmianę ustawy o świadczeniach dla osób, które walczyły o niepodległy byt państwa polskiego. Wprowadziliśmy tam zmianę polegającą na tym, że przystugiwać im będzie rekompensata nie tylko za skutki wykonania wyroku, ale i za skutki wydania wyroku. No i cóż się dzieje? Okazuje się, że ta ustawa nie ujrzała jeszcze światła dziennego w Sejmie. Stąd mój apel do Pana Marszałka Sejmu, żeby nadać temu bieg, albowiem ludzie rzeczywiście oczekują na tę ustawę. Są to często ludzie starsi, nierzadko już u kresu życia, i ze względów czysto humanitarnych wypadaloby, żebyśmy tę ustawę wreszcie uchwalili. Stąd mój apel do Pana Marszałka Sejmu, a myślę, że Pan Marszałek Senatu też będzie miał udział w tym, żebyśmy wreszcie sfinalizowali tę sprawę.

Zbigniew Cichoń

Odpowiedź

Warszawa, 7 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na Pana pismo z dnia 25 października 2017 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Zbigniewa Cichonia podczas 48. posiedzenia Senatu w dniu 19 października 2017 r. uprzejmie informuję, że senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (druk nr 665), który wpłynął do Sejmu w dniu 13 czerwca 2016 r. został w dniu 23 czerwca 2016 r. skierowany do druku i do pierwszego czytania w Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. W dniu 25 maja 2017 r. Podkomisja Nadzwyczajna przedstawiła sprawozdanie o tym projekcie ustawy. Po przedłożeniu sprawozdania przez Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka projekt ustawy zostanie rozpatrzony przez Sejm.

Z poważaniem

Marek Kuchciński

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o podjęcie odpowiednich działań prawnych mających na celu ograniczenie lub całkowite wyeliminowanie ze sprzedaży tzw. dopalaczy. Jednocześnie proszę o informację, czy Ministerstwo Zdrowia ma w najbliższym czasie w planach realizację kampanii społecznej przeciwdziałającej temu zjawisku.

Problem z tzw. dopalaczami jest wciąż kwestią trudną do rozwiązania. Istniejące uregulowania prawne nie pozwalają na definitywne rozwiązanie tego problemu. Społeczeństwo wciąż nie jest dostatecznie poinformowane o negatywnych skutkach zażywania tego rodzaju substancji psychoaktywnych. Szkolenia profilaktyczne okazują się być niewystarczające.

Wobec powyższego istnieje realna potrzeba zainicjowania działań, których efektem będą zmiany w regulacjach prawnych pozwalające na to, by móc wyeliminować dopalacze z rynku. Obecne przepisy są nieskuteczne, co negatywnie wpływa na poziom bezpieczeństwa obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 2017.11.14

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na pismo z dnia 24 października 2017 r., znak: BPS/043-48-1279/17, przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez senatora Roberta Dowhana podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. ws. podjęcia odpowiednich działań prawnych mających na celu ograniczenie lub całkowite wyeliminowanie sprzedaży tzw. „dopalaczy”, uprzejmie informuję, że aktualnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 21 czerwca 2017 r. powołany został Zespół do spraw opracowania nowych rozwiązań legislacyjnych mających na celu przeciwdziałanie używaniu środków zastępczych i nowych substancji psychoaktywnych, w skład którego wchodzi Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia, Główny Inspektor Sanitarny, przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości, Ministra Rozwoju i Finansów, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Głównego Inspektoratu Sanitarnego. Zespół ten opracował projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Projekt przewiduje m.in. wprowadzenie nowych przepisów karnych mających na celu penalizację czynów zabronionych polegających na wytwarzaniu, przywozie, przewozie, wywozie, wprowadzaniu do obrotu dopalaczy oraz wprowadza nowy przepis art. 62b, który penalizuje także posiadanie środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych mogących stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia. Projektowana ustawa pozwoli na wypracowanie bardziej skutecznych rozwiązań dot. problemu, jakim w dalszym ciągu są nowe narkotyki w Polsce.

Uprzejmie informuję, że projekt znajduje się w uzgodnieniach wewnętrznych w Ministerstwie Zdrowia, a następnie zgodnie z procesem legislacyjnym zostanie skierowany do konsultacji i uzgodnień zewnętrznych i będzie dostępny na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji.

Uprzejmie informuję, że Państwowa Inspekcja Sanitarna wraz z innymi jednostkami prowadzi w 2017 r. kampanię „przeciwko dopalaczom”. Kampania ta została również zaplanowana na 2018 r. Ponadto Państwowa Inspekcja Sanitarna m.in. przeprowadza konferencje szkoleniowe na temat „Dopalacze – dlaczego są aż tak niebezpieczne” oraz działania informacyjne i edukacyjne, w tym edukację zdrowotną, kształtowanie świadomości zdrowotnej i motywacji do dbania o zdrowie u dzieci i młodzieży szkolnej, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki używania substancji psychoaktywnych i ich negatywnych następstw. Ponadto w ramach konkursów ogłoszonych na realizację zadań ujętych w Krajowym Programie Przeciwdziałania Narkomanii w ramach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 2016 r. w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2016–2020 (Dz. U. poz. 1492), Krajowe Biuro do spraw Przeciwdziałania Narkomanii planuje realizację w 2018 roku m.in.:

- ogólnopolskiej kampanii społecznej dotyczącej ryzyka używania środków zastępczych i nowych substancji psychoaktywnych;
- szkoleń dla przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego na temat strategii rozwiązywania problemu uzależnienia od substancji psychoaktywnych (w tym nowych substancji, tzw. dopalaczy);
- opracowanie materiałów edukacyjnych i podręcznika na temat standardów działań profilaktycznych i ograniczania ryzyka realizowanych w miejscach o zwiększonym ryzyku używania środków odurzających, substancji psychotropowych i nowych substancji psychoaktywnych (tzw. dopalaczy);
- zlecenie opracowania i upowszechnienia standardów dotyczących postępowania w przypadku udzielania pomocy osobom używającym NSP.

Postępowanie konkursowe dotyczące ww. zadań zostanie zakończone w listopadzie 2017 roku.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej w nawiązaniu do apelu Rady Miejskiej w Krośnie Odrzańskim z dnia 26 września br. apeluję o znalezienie jak najlepszego rozwiązania finansowego dopuszczalnego przepisami prawa, które pozwoli na utrzymanie działalności Zachodniego Centrum Medycznego Sp. z o.o. w Krośnie Odrzańskim (woj. lubuskie). Wysokość kontraktu dla ZCM nie pokrywa obecnie kosztów funkcjonowania szpitala powiatu krośnieńskiego.

W ww. apelu zawarta jest informacja o wsparciu Zachodniego Centrum Medycznego Sp. z o.o. przez Radę Miejską Krosna Odrzańskiego kwotą w wysokości pół miliona złotych, z przeznaczeniem na zakup nowoczesnego sprzętu niezbędnego do uruchomienia placówki. Są to jednak wciąż niewystarczające środki. Tym samym bezpieczeństwo zdrowotne mieszkańców powiatu krośnieńskiego może zostać poważnie naruszone.

Wobec powyższego istnieje realna potrzeba zainicjowania działań, których efektem będzie zagwarantowanie środków finansowych na odpowiednim poziomie, zapewniających właściwą opiekę medyczną mieszkańcom powiatu krośnieńskiego przez m.in. zwiększenie wysokości ryczałtu umożliwiającego funkcjonowanie i rozwój Zachodniego Centrum Medycznego.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 8.01.2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Roberta Dowhana Senatorsa RP, złożonego w dniu 19 października 2017 r. podczas 48. posiedzenia Senatu RP w ww. sprawie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej finansowania Zachodniego Centrum Medycznego Sp. z o.o. w Krośnie Odrzańskim, uprzejmie informuję, że na podstawie art. 2 ust. 6 i 7 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. poz. 844), w związku z wnioskiem Lubuskiego OW NFZ z dnia 20 czerwca 2017 r. Minister Zdrowia wydał pozytywną opinię pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. (znak: UZ-PR.074.57.2017.2.KS), w sprawie zakwalifikowania Zachodniego Centrum Medycznego Sp. z o.o. do poziomu szpitali I stopnia. Szpital w ryczałcie PSZ będzie realizował następujące profile, na które posiadał kontrakt w 2016 r.: chirurgia ogólna, położnictwo i ginekologia oraz izba przyjęć. Ponadto Zachodnie Centrum Medyczne będzie także realizowało świadczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. Zakwalifikowanie ww. podmiotu do PSZ powinno zapewnić stabilność finansowania oraz możliwości rozwoju.

Ponadto Lubuski Oddział Wojewódzki NFZ poinformował, że po przedstawieniu przez Oddział propozycji finansowej na IV kwartał 2017 r., pozytywnie został rozpatrzony wniosek Pana Tadeusza Grabskiego Prezesa Zarządu Zachodniego Centrum Medycznego Sp. z o.o. w Krośnie Odrzańskim o ponowne przeliczenie wartości ryczałtu. Nowe warunki zostały zaakceptowane przez strony, w wyniku czego zawarto umowę.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Piotr Gryza
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o umożliwienie dokonania korekty map potrzeb zdrowotnych w zakresie onkologii dla województwa lubuskiego.

W dokumencie w części dotyczącej prognozy świadczeń wskazuje się zapotrzebowanie na jeden aparat dla województwa lubuskiego. W ostatnich latach wykonanie świadczeń z zakresu pozytonowej tomografii emisyjnej na rzecz pacjentów z terenu województwa lubuskiego znacząco wzrosło i obecnie kształtuje się na poziomie 3,4 mln zł (wartość świadczeń realizowanych poza granicami województwa lubuskiego). Na badania PET z województwa wyjeżdża rocznie około tysiąca pacjentów. Niektórzy z nich rezygnują z tych badań ze względów ekonomicznych lub logistycznych.

Uwzględnienie dwóch urządzeń do wykonywania badań PET przyczyni się do wzrostu poziomu bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców województwa lubuskiego. Wobec powyższego działania w tym zakresie są ważne i uzasadnione.

Z poważaniem
Robert Dowhan

Odpowiedź

Warszawa, 14.12.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pana Roberta Dowhana Senatora RP z dnia 24 października 2017 r., znak: BPS/043-48-1281/17, w sprawie prognozowanego zapotrzebowania na urządzenia PET-CT na podstawie Mapy Potrzeb Zdrowotnych w zakresie leczenia szpitalnego dla województwa lubuskiego, uprzejmie informuję co następuje.

Szczegółowa informacja o prognozowanym zapotrzebowaniu na sprzęt PET została zaprezentowana w dokumencie Mapa Potrzeb Zdrowotnych w zakresie onkologii dla województwa lubuskiego. W ww. dokumencie informacja ta została przedstawiona w dwóch wariantach. Pierwszy odwoływał się do średniej liczby świadczeń na jedno urządzenie w Polsce (1,9 tys. świadczeń), natomiast drugi do maksymalnego wykorzystania pojedynczego urządzenia w Polsce (4,5 tys. świadczeń). Prognozowana liczba świadczeń w województwie lubuskim w latach 2024–2029 wynosi około 0,8 tysiąca świadczeń, czyli jest ponad dwukrotnie mniejsza od wartości średniej liczby świadczeń na jedno urządzenie. Prognoza nie wskazała na zapotrzebowanie większe niż jeden aparat PET. Prognoza zaprezentowana w mapach potrzeb zdrowotnych była spójna dla wszystkich województw – wykorzystano informacje na temat rzeczywistego wykonania świadczeń przy pomocy urządzeń PET w 2014 roku oraz prognozy demograficznej GUS na przyszłe lata.

Niezależnie od powyższego, warto podkreślić, że proces prognozowania będzie prowadzony w ramach kolejnych edycji map potrzeb zdrowotnych bazując na bardziej aktualnych danych. Rok będący podstawą analiz, w tym także prognozy, zdefinio-

wany jest na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 26 marca 2015 roku w sprawie zakresu treści map potrzeb zdrowotnych jako rok poprzedzający o dwa lata pierwszy rok obowiązywania dokumentu lub, w przypadku braku danych za taki okres, uwzględnia się najbardziej aktualne dostępne dane. W związku z powyższym, jeśli zaktualizowana prognoza wskaże na zapotrzebowanie na dodatkowe urządzenie, powstanie taka rekomendacja na podstawie kolejnej edycji map potrzeb zdrowotnych. Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 22 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw, kolejna edycja map potrzeb zdrowotnych z zakresu lecznictwa szpitalnego zostanie opublikowana do dnia 31 maja 2018 roku.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew J. Król

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do minister edukacji narodowej Anny Zalewskiej

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele reprezentujący środowisko nauczycieli praktycznej nauki zawodu. Moi rozmówcy zwrócili uwagę na nierówność uprawnień dotyczącą tej grupy zawodowej. W obecnych zapisach ustawowych nauczyciele praktycznej nauki zawodu zostali pozbawieni możliwości ubiegania się o świadczenia kompensacyjne. Rodzi to w tym środowisku poczucie dyskryminacji. W związku z tym proszę o informację, czy planowane są zmiany w ustawie, które uwzględnią nauczycieli praktycznej nauki zawodu w dostępie do świadczeń kompensacyjnych.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA RODZINY, PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 20 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorskie Pana Senatora Jana Marii Jackowskiego, złożone w dniu 19 października 2017 r. podczas 48. posiedzenia Senatu RP w sprawie zmiany w ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, które przekazane zostało przez Ministra Edukacji Narodowej pismem z dnia 31 października 2017 r. (sygn. DWST-WPZN.054.94.2017.AB), wyjaśniam, co następuje.

Prawo do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego zostało wprowadzone ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 38). Jest ono rodzajem świadczenia przedemerytalnego, które ustaje z dniem poprzedzającym dzień osiągnięcia wieku emerytalnego albo nabycia prawa do emerytury przez osobę uprawnioną. Przysługuje nauczycielom, wychowawcom i innym pracownikom pedagogicznym zatrudnionym w:

1. publicznych i niepublicznych przedszkolach;
2. szkołach publicznych i niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych;
3. publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia ustawicznego;
4. placówkach o charakterze wychowawczym i opiekuńczym, wymienionych w art. 2 pkt 7 i 8 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, tj.:
 - młodzieżowych ośrodkach wychowawczych,
 - młodzieżowych ośrodkach socjoterapii,
 - specjalnych ośrodkach szkolno-wychowawczych oraz specjalnych ośrodkach wychowawczych dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania,
 - ośrodkach umożliwiających dzieciom i młodzieży upośledzonym umysłowo w stopniu głębokim udział w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych zgodnie z odrębnymi przepisami, a także dzieciom i młodzieży

z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego dziecka w wieku pięciu lat w przedszkolu albo w oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub w innej formie wychowania przedszkolnego, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki,

- placówkach zapewniających opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania.

Katalog ten ma charakter zamknięty. Do uzyskania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego konieczne jest wykonywanie pracy w wymienionych powyżej placówkach oświatowych.

Warunkiem uzyskania świadczenia kompensacyjnego jest osiągnięcie określonego wieku, posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz rozwiązanie stosunku pracy przez nauczyciela. Prawo do świadczenia kompensacyjnego ma charakter wygasający. Przysługuje, gdy osoba uprawniona ukończyła:

1. 55 lat – w latach 2009–2014;
2. 55 lat w przypadku kobiet i 56 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2015–2016;
3. 55 lat w przypadku kobiet i 57 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2017–2018;
4. 55 lat w przypadku kobiet i 58 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2019–2020;
5. 55 lat w przypadku kobiet i 59 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2021–2022;
6. 55 lat w przypadku kobiet i 60 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2023–2024;
7. 56 lat w przypadku kobiet i 61 lat w przypadku mężczyzn – w latach 2025–2026;
8. 57 lat w przypadku kobiet i 62 lata w przypadku mężczyzn – w latach 2027–2028;
9. 58 lat w przypadku kobiet i 63 lata w przypadku mężczyzn – w latach 2029–2030;
10. 59 lat w przypadku kobiet i 64 lata w przypadku mężczyzn – w latach 2031–2032.

Celem nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego jest umożliwienie ściśle określonym grupom uprawnionych zakończenia nauczycielskiej i wychowawczej pracy zawodowej przed ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego. Jednocześnie, regulacje te nie wykluczają możliwości pobierania świadczenia oraz wykonywania pracy poza jednostkami, które określone są w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela.

Świadczenie to ma zatem charakter przywileju. Ustawodawca przewidział jego wygaśnięcie z uwagi na konieczność stopniowego zrównywania praw ubezpieczonych w obrębie powszechnego systemu ubezpieczeniowego. System ten zapewnia zabezpieczenie przed skutkami zmniejszonych możliwości wykonywania pracy zarobkowej spowodowanej wiekiem poprzez świadczenie emerytalne. Natomiast zabezpieczenie przed skutkami częściowej albo całkowitej niezdolności do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu przed osiągnięciem wieku emerytalnego zapewnia świadczenie rentowe.

Mając powyższe na uwadze, należy zauważyć, że zakres podmiotowy ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nie był dotychczas rozszerzany.

Na 48. posiedzeniu Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. odbyło się drugie czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, którego celem było rozszerzenie zakresu podmiotowego omawianej ustawy – o nauczycieli zatrudnionych w publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia praktycznego. Senat odrzucił projekt ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych i tym samym zakończył postępowanie w tej sprawie.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że w resorcie rodziny, pracy i polityki społecznej nie prowadzi się obecnie prac zmierzających do rozszerzenia zakresu podmiotowego ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do minister rodziny, pracy i polityki społecznej Elżbiety Rafalskiej

Zwracam się do Pani Minister z wnioskiem o rozważenie przez rząd RP ustawowego rozwiązania problemu uposażenia emerytalnego matek w rodzinach wielodzietnych. Chodzi o wypracowanie racjonalnego i solidarnościowego mechanizmu ustalania wymiaru świadczenia emerytalnego dla matek, które urodziły więcej niż czworo dzieci, a w czasie, kiedy wychowywały je i korzystały z urlopu wychowawczego, od ich wynagrodzeń nie były odprowadzane składki emerytalne i rentowe, co w sposób znaczący obniża ich przyszłe świadczenie.

W ten sposób społeczeństwo ekonomicznie dyskryminuje kobiety wychowujące dzieci, choć właśnie one i ich rodziny tworzą kapitał ludzki, dzięki czemu amortyzują negatywne skutki zapaści demograficznej.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 23 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 24 października br., znak: BPS/043-48-1283/17, przekazującym oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego w sprawie „uposażenia emerytalnego matek w rodzinach wielodzietnych”, złożone na 48. posiedzeniu Senatu RP w dniu 19 października br., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że emerytury są świadczeniami finansowanymi z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przewidzianymi dla osób, które pracowały zawodowo i podlegały z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Źródłem finansowania emerytur jest odprowadzana od osiągniętych przychodów składka na ubezpieczenie emerytalne, a świadczenia przyznawane są z powodu spełnienia ryzyka ubezpieczeniowego, tj. dożycia określonego w przepisach wieku emerytalnego. Realizacja prawa do tych świadczeń jest zatem zastrzeżona dla konkretnych osób, spełniających warunki określone w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. *o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą emerytalną”.

Ustawa emerytalna podzieliła ubezpieczonych, co do zasady, na dwie grupy wiekowe: osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r. oraz osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. Przynależność do określonej grupy wiekowej skutkuje tym, że różne są zarówno warunki, na których nabyć można prawo do emerytury, jak i zasady ustalania jej wysokości.

Osoby urodzone przed dniem 1 stycznia 1949 r. nabywają prawo do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek emerytalny oraz posiadają staż ubezpieczeniowy, wynoszący co najmniej 15 lat okresów składkowych i nieskładkowych w przypadku kobiet

oraz 20 lat w przypadku mężczyzn. Osoby te otrzymują emeryturę obliczoną według tzw. starych zasad. Przy ustalaniu wysokości emerytury dla osób urodzonych przed 1949 r. pod uwagę brane są następujące elementy:

1. podstawa wymiaru składek w okresie 10 lat kalendarzowych, wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę, albo w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o emeryturę, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu;
2. parametr składkowy – po 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok składkowy;
3. parametr nieskładkowy – po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok nieskładkowy;
4. tzw. część socjalna emerytury, stanowiąca 24% kwoty bazowej, tj. przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone składki na ubezpieczenia społeczne (art. 53 ust. 1 w zw. z art. 19 ustawy emerytalnej), niezależnie od długości stażu ubezpieczeniowego i podstawy wymiaru składek.

Wysokość emerytury jest zatem tylko pośrednio powiązana z wysokością odprowadzanych składek, na dodatek tylko w najkorzystniejszym, a nie w całym okresie ubezpieczenia. Istotną część świadczenia stanowią parametry niezwiązane z odprowadzonymi przez ubezpieczonego składkami (część socjalna emerytury oraz okresy nieskładkowe).

W przypadku osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. zarówno okres urlopu macierzyńskiego (jako okres składkowy), jak i okres urlopu wychowawczego i innych, równorzędnych urlopów w celu opieki nad dzieckiem (jako okres nieskładkowy), są uwzględniane przy ustalaniu prawa do emerytury, a ponadto wpływają korzystnie na jej wysokość, która ustalana jest zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej. Ponadto w podstawie wymiaru emerytury uwzględnia się kwoty, od których nie opłaca się składek, np. kwotę zasiłku macierzyńskiego (art. 15 ust. 3 i 3a ustawy).

Odmienne kształtuje się sytuacja osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które, co do zasady, zostały objęte tzw. nowym systemem emerytalnym, wprowadzonym w ramach reformy systemu ubezpieczeń społecznych przeprowadzonej w 1999 r. W ich przypadku warunkiem przyznania emerytury jest osiągnięcie wieku emerytalnego i posiadanie jakiegokolwiek okresu opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Wymiar stażu ubezpieczeniowego, stanowiący odbicie indywidualnego przebiegu ubezpieczenia konkretnej osoby, przekłada się natomiast na wysokość przyszłego świadczenia emerytalnego. Formuła ustalania wysokości emerytury silnie uzależnia bowiem jej wysokość od wielkości zgromadzonego przez ubezpieczonego kapitału zewidencjonowanego na indywidualnym koncie emerytalnym oraz od przewidywanego dalszego trwania życia w wieku przejścia na emeryturę. Zasadniczo im dłużej dana osoba pracowała i im wyższe składki opłacała, tym wyższe przysługuje jej świadczenie.

Odnosząc się wprost do poruszonej w oświadczeniu sytuacji kobiet, które przerywają zatrudnienie na czas urodzenia i wychowania dzieci, pragnę wskazać, że obowiązujące regulacje z zakresu ubezpieczeń społecznych gwarantują uwzględnianie przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalnych okresów ograniczenia aktywności zawodowej związanych z faktem wychowywania potomstwa. Przede wszystkim należy zauważyć, że od dnia 1 stycznia 1999 r., czyli od momentu wejścia w życie reformy systemu emerytalnego, budżet państwa opłaca składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych lub pobierające zasiłek macierzyński.

Ponadto od dnia 1 września 2013 r. ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi może być objęta każda osoba fizyczna sprawująca osobistą opiekę nad dziećmi. Należy zauważyć, że do 31 sierpnia 2013 r. tylko osoby przebywające na urloпах wychowawczych miały prawo do objęcia ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z tego tytułu. Od 1 września 2013 r. z możliwości sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem skutkującej objęciem, na wniosek zainteresowanego, ubezpieczeniami społecznymi, może skorzystać również osoba niebędąca pracownikiem, która zrezygnowała z aktywności zawodowej. Od tego dnia składka jest płacona za każdą osobę fizyczną sprawującą opiekę nad dzieckiem przez okres do 3 lat, nie dłużej jednak niż do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. rok życia, a w przypadku

dziecka, które z powodu stanu zdrowia wymaga opieki tej osoby, przez okres do 6 lat, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 18. roku życia – art. 4 pkt 17, art. 6 ust. 1 pkt 19, art. 6a i 6b ustawy z dnia 13 października 1998 r. o *systemie ubezpieczeń społecznych* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.). Składki emerytalne osób sprawujących osobistą opiekę na dzieckiem finansuje w całości budżet państwa za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Celem powyższych regulacji jest umożliwienie osobom, które w związku koniecznością wychowywania dzieci nie mogą kontynuować aktywności zawodowej, osiągnięcia stażu ubezpieczeniowego, mającego pozytywny wpływ na wysokość przyszłego świadczenia emerytalnego.

Warto również wskazać, że przepisem art. 174 ust. 2a ustawy emerytalnej, który wszedł w życie z dniem 1 maja 2015 r., zmieniono dotychczasowy sposób uwzględniania w kapitale początkowym okresów nieskładkowych wymienionych w art. 7 ust. 5 ustawy, do których należą okresy niewykonywania pracy z powodu opieki nad dzieckiem w wieku do 4 lat (w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie – bez względu na liczbę dzieci – do 6 lat) oraz z powodu opieki nad dzieckiem, na które przysługuje zasiłek pielęgnacyjny (dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko). Kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem 1 stycznia 1999 r. opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Zastępuje on sumę składek opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 r. i jest uwzględniany przy obliczaniu wysokości emerytury przysługującej tym osobom. Zgodnie z nową regułą, okresy urlopu wychowawczego przebytego przed dniem 1 stycznia 1999 r. – mimo że są okresami nieskładkowymi – uwzględnia się w kapitale początkowym po 1,3%, a nie po 0,7% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok.

Jak wynika z przedstawionych wyjaśnień, rozwiązania zawarte w systemie ubezpieczeń społecznych gwarantują ubezpieczonym stosowne uwzględnienie okresów wychowywania dzieci przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalnych. Mając na względzie powyższe, uprzejmie informuję, że obecnie w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie planuje się podjęcia prac zmierzających do wprowadzenia odrębnych regulacji prawnych określających zasady ustalania wysokości świadczeń emerytalnych dla kobiet, które urodziły i wychowały więcej niż czworo dzieci.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Marcin Zieleniecki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Zakończenie II wojny światowej przyniosło Polsce i Polakom nie tylko pokój, ale też nowe represje i szykany ze strony systemu komunistycznego. Wstrząsającym przykładem takich działań są losy Z.R., polskiego patrioty i przemysłowca, który stał się ofiarą systemu komunistycznego. W zbrodnym procesie został skazany w 1948 roku na karę śmierci, zamienioną na 15 lat więzienia, a ostatecznie został zwolniony w 1956 roku bez przywrócenia praw obywatelskich. Mimo upływu wielu lat oraz usilnych starań rodziny, pan Z.R. nie doczekał się rehabilitacji.

Stąd zwracam się do Pana Ministra zapytaniem: czy na podstawie obecnie obowiązujących przepisów prawa jest możliwe przeprowadzenie rehabilitacji w sposób skuteczny?

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 8.11.2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

uprzejmie informuję, że w dniu 30 października 2017 r. do Prokuratury Krajowej wpłynęła Pani korespondencja z dnia 24 października 2017 r., BM-I-052-1625/17/1, przekazana przy piśmie z dnia 27 października 2017 r. Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości, zawierająca tekst oświadczenia złożonego podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. przez Senatora RP Jana Marię Jackowskiego, dotycząca skazanego Z.R.

Po zapoznaniu się z treścią tej korespondencji uznano, że w istocie stanowi ona wniosek o rozważenie wystąpienia przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego z wnioskiem o uznanie za nieważny wyroku skazującego Z.R. wydanego przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Łodzi.

Wobec powyższego korespondencję Pani zgodnie z art. 45b ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 152, 178, 677, 749) przekazano, celem stosowanego rozpoznania do Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 1 grudnia 2017 r.

Szanowna Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma Pani Marszałek skierowanego na ręce Pana Zbigniewa Ziobro Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego z dnia 24 października 2017 roku (sygn. BPS/043-48-1284/17) w związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora RP Pana Jana Marię Jackowskiego na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 roku w sprawie rehabilitacji Z.R. uprzejmie informuję, co następuje.

Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Łodzi prowadziła śledztwo sygn. S 44.2012.Zk w sprawie zbrodni sądowej polegającej na bezprawnym skazaniu S.D. z powodu udzielonego przez niego wsparcia Polskiemu Stronnictwu Ludowemu przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Łodzi wyrokiem z dnia 12 stycznia 1948 roku sygn. Sr 945/47 na karę śmierci, którą wykonano.

Śledztwo sygn. S 44.2012.Zk zostało zakończone postanowieniem o umorzeniu z dnia 26 sierpnia 2014 roku w sprawach, m.in.:

- 1) stosowania represji wobec S.D. z powodu udzielonego przez niego wsparcia Polskiemu Stronnictwu Ludowemu poprzez przekroczenie uprawnień przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Rejonowej w Warszawie oraz członków składu orzekającego Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi w wyroku z dnia 12 stycznia 1948 r. sygn. Sr 945/47 polegających na orzeczeniu wobec niego kary śmierci oraz przez członków składu orzekającego Najwyższego Sądu Wojskowego w Warszawie w sprawie sygn. Sn Odw. 248/48 poprzez utrzymanie tego wyroku w mocy postanowieniem z dnia 4 marca 1948 r., który to wyrok wykonano w dniu 3 kwietnia 1948 r., co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności ww. do określonej grupy społecznej i politycznej, tj. o przestępstwo z art. 148 §1 kk w zbiegu z art. 231 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 18 grudnia 1998 r. – na podstawie art. 17 §1 pkt 5 kpk wobec śmierci osób podejrzanych;
- 2) stosowania represji wobec **Z.R.** sympatyka Polskiego Stronnictwa Ludowego poprzez przekroczenie uprawnień przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Rejonowej w Warszawie oraz członków składu orzekającego Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi w wyroku z dnia 12 stycznia 1948 r. sygn. Sr 945/47 poprzez bezprawne orzeczenie wobec niego kary śmierci, zmienionej następnie wyrokiem Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 4 marca 1948 r. na karę 15 lat więzienia, co stanowiło poważne prześladowanie z powodu przynależności ww. do określonej grupy społecznej i politycznej, tj. o przestępstwo z art. 148 §1 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dn. 18 grudnia 1998 r. – na podstawie art. 17 §1 pkt 1 kpk wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie zbrodni komunistycznej.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy sygn. S 44.2012.Zk w zakresie dotyczącym **Z.R.** wynika, co następuje:

Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 12 stycznia 1948 roku w sprawie Sr 945/47 Z.R. został uznany winnym tego, że:

„w czasie od sierpnia 1945 roku do dnia 14 czerwca 1947 roku, jako Naczelny Dyrektor Państwowej Fabryki Papieru w F., dopuszczał się aktów sabotażu przez to,

że utrudniał prawidłowe działanie Centrali Zbytu Przemysłu Papierniczego w zakresie planowanego rozdzielnictwa papieru na rynku i Państwowej Fabryki Papieru w F. w zakresie planowanej produkcji i rozprzedaży papieru, przy czym jego działanie miało przejawiać się w tym, że:

- a) na otrzymane zlecenie Centrali Zbytu Przemysłu Papierniczego firmom: „Składy Papieru i Tektury St. Dolewski – Spółka Komandytowa” w Poznaniu, „Zachodnia Spółka Papiernicza – Bracia Szalewscy w Warszawie „Jago” w Warszawie i innych, sprzedawał w Państwowej Fabryce Papieru w F. papier gatunkowo lepszy niż opiewały zlecenia C.Z.P.P., przy czym pobrał od właścicieli wymienionych firm korzyść majątkową w wysokości około półtora miliona złotych;
- b) produkował w kierowanej przez siebie fabryce w F. sorty papieru z naruszeniem planu produkcji bieżącej, po czym wyprodukowany papier sprzedawał bez zleceń C.Z.P.P. na wolnym rynku;
- c) ukrywał faktyczny stan produkcji, wykreślając z zestawień produkcji dziennej fabryki prawdziwe dane dotyczące wyprodukowanego papieru a na ich miejsce wpisywał nieprawdziwe dane ilościowo mniejsze;
- d) produkował papier w gatunku innym niż było przewidziane w planie produkcji i w zestawieniach produkcji dziennej, wykreślał dane dotyczące gatunku wyprodukowanego papieru, a na ich miejsce wpisywał dane fałszywe;
- e) w kopiach specyfikacji i konsygnacji ładunków papieru przeznaczonych do wysyłki – wysyłanych do Centrali Zbytu Przemysłu Papierniczego wpisywał dane odnośnie do faktycznej ilości i gatunku papieru celem zatuszowania swej działalności sabotażowej;
- f) ze wszystkich nielegalnych transakcji uzyskał ponad dwa miliony złotych, z czego przywłaszczył sobie ponad 400.000 złotych.

Za tak opisane działania mające wypełniać dyspozycje art. 3 pkt 2 Dekretu z dnia 13 czerwca 1946 roku o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. nr 30, poz. 192 z późniejszymi zmianami) w związku z art. 29 §1 i 2 cytowanego Dekretu, Z.R. wymierzono karę śmierci z utratą praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na zawsze i przypadkiem całego mienia.

Postanowieniem z dnia 4 marca 1948 roku w sprawie Sn. Odw. 248/48 Najwyższy Sąd Wojskowy, po rozpoznaniu skargi rewizyjnej obrońcy Z.R., zmienił zaskarżony wyrok w sprawie Sr 945/47 w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary śmierci wymierzył karę 15 lat więzienia.

Na skutek rewizji nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego PRL, złożonej od postanowienia Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 4 marca 1948 roku, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 listopada 1957 roku w sprawie II KRN 732/56 uchylił postanowienie Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 4 marca 1948 roku w sprawie Sn. Odw. 248/48 oraz wyrok Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 12 stycznia 1948 roku w sprawie Sr. 945/47 i uznał Z.R. za winnego tego, że:

„w czasie od sierpnia 1945 roku do czerwca 1947 roku, jako naczelny dyrektor Państwowej Fabryki Papieru w F., działał na szkodę interesu publicznego przez to, że nie dopełniając obowiązku należytego kierowania tym zakładem produkował papier w gatunku innym niż było przewidziane w planie produkcyjnym, wykazywał mniejsze ilości papieru niż wyprodukowano, wykazywał nieprawdziwe dane co do faktycznej ilości i gatunku sprzedanego papieru oraz sprzedawał bez zleceń Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego na wolnym rynku część wyprodukowanego papieru i w związku z tym przyjmował od różnych odbiorców korzyści majątkowe w łącznej wartości półtora miliona złotych w dawnej walucie, czym wypełnił dyspozycje art. 286 § 2 kk i za to wymierzył karę 7 lat więzienia, utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na okres 3 lat, zaliczając na poczet orzeczonej kary okres pozbawienia wolności od 23 czerwca 1947 roku. Na podstawie art. 4 pkt 2 lit. b ustawy o amnestii z dnia 22 listopada 1952 roku złagodził wymierzoną karę do 4 lat i 8 miesięcy więzienia, uznając karę za wykonaną”.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że pierwotna ocena prawna czynów zarzucanych Z.R. była niewłaściwa. Powodem takiego stanowiska było przyjęcie odmiennie od poprzednich składów orzekających, że Z.R. nie kie-

rował się w swej działalności pobudkami kontrrewolucyjnymi, natomiast motywem jego działania była chęć osiągnięcia korzyści materialnych. Sąd Najwyższy podkreślił w wyroku, że kwalifikowanie czynów przypisanych Z.R. z art. 3 pkt 2 mkk było niczym nieuzasadnione, a w zachowaniu Z.R. nie było żadnych elementów wskazujących na negację panujących stosunków społeczno-politycznych, jak również nie kierował się on chęcią, zamiarem negowania (wrogością) „ustroju Polski Ludowej”.

Z.R. był pozbawiony wolności w oparciu o wskazany wyżej wyrok od dnia 23 czerwca 1947 roku do dnia 14 lutego 1955 roku. Przewidywany czas odbycia uprzednio orzeczonej kary 15 lat pozbawienia wolności przypadł na 23 czerwca 1962 roku. Postanowieniem Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 10 lutego 1955 roku Z.R. udzielona została przerwa w odbywaniu kary od dnia 14 lutego 1955 roku do dnia 14 lutego 1956 roku. Postanowieniem z dnia 18 marca 1955 roku Wojskowy Sąd Rejonowy w Łodzi wystąpił do Naczelnej Prokuratury Wojskowej w przedmiocie ulaskawienia, co do nieodbywania przez Z.R. pozostałej części kary. W związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1957 roku zostało również stwierdzone, że Z.R. był niesłusznie pozbawiony wolności w okresie od 31 maja 1953 roku do 14 lutego 1955 roku.

Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 17 marca 2014 roku sygn. IV Ko 9/09 „Un” w przedmiocie stwierdzenia nieważności wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 12 stycznia 1948 roku wydanego w sprawie Sr 945/47 i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1957 roku wydanego w sprawie II KRN 732/56 na podstawie art. 1 ust. 1 i 2 i art. 13 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami) w sprawie Z.R., oddalił wniosek wnuka ww. – T.B.

Jak wynika z uzasadnienia opisanego wyżej postanowienia, T.B. pierwszy wniosek o unieważnienie wyroków skazujących Z.R. złożył w dniu 12 marca 2009 roku. Wskazał wówczas na bezpodstawność zarzutu stawianego Z.R. Jego zdaniem zarzut sabotażu gospodarczego był jedynie pretekstem do skazania za to, że fabryka kierowana przez Z.R. produkowała i dostarczała papier do „drugiego obiegu”, w którym miał służyć do drukowania opozycyjnego pisma „Gazeta Ludowa”. To, zdaniem wnioskodawcy, było przyczyną połączenia sprawy Z.R. ze sprawą S.D., skazanego w tej samej sprawie na karę śmierci, którą wykonano.

W trakcie posiedzenia Sądu w dniu 2 marca 2010 roku, pełnomocnik wnioskodawcy rozszerzyła wniosek o stwierdzenie nieważności na późniejsze orzeczenia Sądu Najwyższego wydane w następstwie wyroku, jaki zapadł w sprawie Sr. 945/47.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził nieważność wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1947 roku wydanego w sprawie II KRN 732/56 w stosunku do Z.R.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2011 roku wydanym w sprawie II AKz 205/11 Sąd Apelacyjny w Łodzi, na skutek zażalenia prokuratora, uchylił wskazane wyżej postanowienie i przekazał przedmiotową sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

W toku ponownego rozpoznania sprawy przed Sądem Okręgowym w Łodzi (sygn. IV Kko 9/09 „Un”) wnioskodawca T.B. i jego pełnomocnicy podtrzymali wskazane wyżej stanowisko, co do unieważnienia orzeczeń wydanych w stosunku do Z.R. Prokurator wniósł natomiast o oddalenie wniosku T.B. wobec, jego zdaniem, niespełnienia przesłanek wskazanych w ustawie lutowej.

Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił wniosek T.B. i w uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 marca 2014 roku sygn. IV Ko 9/09 „Un” stwierdził m.in., co następuje:

„Na wstępie wskazać należy, że w świetle kasatoryjnego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1957 roku w sprawie II KRN. 732/56, rozważaniom w kontekście tzw. ustawy lutowej, podlegać może tylko ten właśnie wyrok, albowiem uchylił on wcześniejsze orzeczenia, a mianowicie wyrok Wojskowego Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 12 stycznia 1948 roku w sprawie Sr. 945/47 oraz postanowienie Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 4 marca 1948 roku w sprawie Sn. Odw. 248/48. Oznacza to – wbrew stanowisku wnioskodawcy i jego pełnomocników – że przed-

miotem rozważań w kontekście ewentualnego unieważnienia orzeczeń wydanych wobec Z.R. nie mogą być wskazane wyżej orzeczenia Wojskowego Sądu Rejonowego i Najwyższego Sądu Wojskowego. Było to zresztą przedmiotem uwag i rozważań Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie po raz pierwszy. Wniosek T.B. należało oddalić jako niezasadny. Wnioskodawca swoje żądanie oparł na przepisach ustawy z dnia 23.02.1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej jako ustawa lutowa).

Na wstępie przedmiotowych rozważań należy podkreślić, że stwierdzenie nieważności orzeczenia w oparciu o Ustawę lutową może nastąpić jedynie w wypadku zaistnienia przestanków, które zostały w niej enumeratywnie wskazane w art. 1 i 2. W realiach niniejszej sprawy przestankami tymi, które należało wziąć pod uwagę były: fakt powiązania czynu przypisanego Z.R. z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wydanie orzeczenia z powodu takiej działalności lub popełnienie czynu w celu uniknięcia (w stosunku do siebie lub innej osoby) represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Oczywiście jest więc konieczność istnienia związku prowadzoną działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego a represjami”.

W podsumowaniu uzasadnienia postanowienia Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził:

„Reasumując wskazać należy, iż Sąd w żadnej mierze, poprzez wydane orzeczenie, nie deprecjonuje osoby Z.R. Przeciwnie zebrane w sprawie dowody pozwalają przyjąć, że był on prawym człowiekiem, o szerokich horyzontach myślowych, przejawiającym odwagę, na którą wielu osób w określonych sytuacjach nie byłoby stać. Z całą pewnością był również osobą, która swoimi działaniami pozytywnie wpisywała się w dzieje kraju. Nie ulega również wątpliwości, iż postępowanie i proces Z.R. w latach 1947–1948 nie były uczciwe, sprawiedliwe, oparte na rzeczywistych dowodach i były to działania mające cechy procesu politycznego. Z całą pewnością należałoby rozważyć kwestię ewentualnej rehabilitacji Z.R. W tym względzie Sąd również nie stoi na stanowisku, ani nie przesądza faktu, że wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1957 roku dotyczący Z.R. był prawidłowy i faktycznie, jak wynika z wyroku, Z.R. dopuścił się przypisanego mu czynu. Były to bowiem zupełnie odmiennie realia, a i sytuacja Z.R. nie była w tym czasie prosta i oczywista. W tym jednak wypadku rolę Sądu, zwłaszcza na tym poziomie, nie jest przeprowadzenie postępowania dowodowego i ustalenie, czy faktycznie Z.R. dopuścił się przypisanego mu czynu, czy też nie. Temu winny służyć inne środki nadzwyczajne, które z całą pewnością znane są pełnomocnikom T.B. Rzecz bowiem w tym, że dla wydania orzeczenia o nieważności wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1957 roku wydanego w sprawie II KRN 732/56, w oparciu o art. 1 ustawy lutowej koniecznym było udowodnienie, że Z.R. prowadził działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a przypisany czyn był związany z działalnością niepodległościową (faktyczną, rzeczywistą i udowodnioną) albo wyrok został wydany z powodu takiej działalności, ewentualnie czyn został popełniony w celu uniknięcia represji za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Okoliczności te nie zostały w sprawie udowodnione, co Sąd podnosił wyżej, a to wyklucza możliwość wydania przedmiotowego orzeczenia w oparciu o wskazane przepisy. Charakter procesu Z.R. i jego okoliczności pozwalają na ewentualne rozważanie podjęcia innych działań na rzecz rehabilitacji Z.R., w oparciu jednak o nadzwyczajne środki przewidziane przepisami prawa, a nie w oparciu o ustawę lutową”.

Opisane wyżej postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 marca 2014 roku sygn. IV Ko 9/09 „Un” uprawomocniło się w dniu 24 marca 2014 roku. Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 16 lipca 2014 roku sygn. II AKz 339/14 pozostawił bez rozpoznania zażalenie wnioskodawcy T.B. na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 maja 2014 roku sygn. IV Ko 9/09 „Un” w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia.

Na postanowienie prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2014 roku o umorzeniu śledztwa w sprawie sygn. S 44.2012.Zk w zakresie dotyczącym punktu 2, tj. dotyczącym stosowania represji wobec Z.R., złożyła zażalenie córka ww. – J.B.

Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 25 listopada 2014 roku sygn. IV Kp 531/14 utrzymał w mocy ww. postanowienie w zaskarżonej części. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

„Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zawarte w tym środku zaskarżenia argumenty są nietrafne.

W toku kontroli instancyjnej Sąd nie dopatrył się błędów mających wpływ na wydanie zaskarżonego postanowienia. Prokurator w sposób właściwy, zgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dokonał analizy materiałów w niniejszej sprawie o sygn. S 44/12/Zk, jak również akt sprawy Sr 945/47 oraz akt Sądu Okręgowego w Łodzi sygn. IV K 9/09 Un i innych. Należy się zgodzić z Prokuratorem, iż w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek informacji o uznaniu przez orzekające organy za okoliczność obciążającą fakt wspierania przez Z.R. PSL Stanisława Mikołajczyka w jakiegokolwiek postaci, czy to dostarczania papieru na kolportaż „Gazety Ludowej”, czy też finansowania PSL. Okoliczność ta nie była wskazywana w żadnej z wydanych decyzji, ani też nie wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w której Z.R. został skazany. Nawet zeznania głównego świadka w tej sprawie, Z.G. z dnia 2 września 1947 r. nie precyzowały, aby Z.R. takie działania podejmował.

Podkreślenia wymaga fakt, że w procesie w sprawie Sr 945/47 w odniesieniu do osoby Z.R. nie przedstawiono Z.R. żadnych zarzutów w związku z jego działalnością na rzecz PSL Stanisława Mikołajczyka.

Również materiał dowodowy zgromadzony w późniejszym okresie w postaci m.in. zeznań świadków w sprawie o unieważnienie wyroku skazującego Z.R. toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi o sygn. akt IV K 9/09 Un, nie pozwala na pewne ustalenie, iż Z.R. tego rodzaju działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego prowadził. Oprócz ogólnikowych zeznań członków jego rodziny, które należy raczej traktować jako ich przekonanie o prowadzeniu przez Z.R. tego rodzaju działalności, opartego na twierdzeniu ojca (również ogólnym), niż dowody na tę okoliczność, brak jakiegokolwiek innych dowodów w tym zakresie.

Tymczasem fakt prowadzenia tego typu działalności musi być udowodniony, a nie tylko uprawdopodobniony, podobnie jak bezpośredni związek między przypisanymi czynami, a tą działalnością albo też wydanie orzeczenia z powodu takiej działalności. W przedmiotowej sprawie nie było przesłanek, które w sposób jednoznaczny wskazywałyby, że kiedykolwiek uznano za okoliczność obciążającą fakt wspierania przez Z.R. PSL. Dowodów w sprawie nie mogą zastąpić nawet najbardziej wiarygodne przypuszczenia, zasady logiki, czy doświadczenia życiowego.

Istotne jest przy tym, że skarżąca nie wskazuje konkretnych dowodów, które miałyby świadczyć o antykomunistycznej działalności jej ojca. Polemizuje jedynie z ustaleniami zawartymi w zaskarżonym postanowieniu twierząc ogólnie, iż zebrano wystarczające dowody na wskazanie, że jej ojciec działał na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i że istniał związek między tą działalnością, a wydanym orzeczeniem i represją władz komunistycznych.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącej, iż fakt postawienia jej ojcu zarzutów w kontekście działań niepodległościowych S.D., miałyby uzasadniać, że jego pomoc S.D. była świadoma i celowa. Sam fakt połączenia ich spraw do łącznego rozpoznania nie daje podstaw do takiego stwierdzenia. Obu wskazanym osobom postawiono bowiem zgoła odmienne zarzuty.

Tak samo nie można wbrew twierdzeniom skarżącej uznać, iż produkcja papieru nadającego się do pisania na maszynie, jaki zamawiał S.D., oznacza walkę jej ojca z komunizmem, czy jej wspieranie. Brakuje przecież dowodów nawet na tę okoliczność, że Z.R. posiadał jakąkolwiek wiedzę, w jaki sposób S.D. wykorzystywał dostarczany mu papier. Nie zmienia tego faktu posiadanie wykształcenia i doświadczenia życiowego przez ojca skarżącej.

W zasadzie końcowa część uzasadnienia zażalenia sprowadza się do polemiki z ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie IV K 9/09 Un, a nie zaskarżonego postanowienia. W tym miejscu wystarczające będzie zatem ograniczenie się do stwierdzenia, iż zapis prasowy przytoczony w tej

części uzasadnienia zażalenia, także nie może zastąpić dowodu w sprawie. Wyraża on bowiem jedynie przekonanie autora artykułu o osobie Z.R., które może i słuszne, nie jest jednak poparte konkretnymi dowodami.

Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że Prokurator ukształtował swe przekonanie w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy w sprawie, ocenił go nie przekraczając granic określonych zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem jego ustalenia pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Wnioski wysnute z przeprowadzonej oceny są prawidłowe i nie pozwalają na dokonanie ustaleń, na których brak skarżąca wskazuje. Zatem należało zgodzić się z merytoryczną decyzją Prokuratora umarzającą postępowanie z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia zbrodni komunistycznej wobec Z.R. i w konsekwencji postanowienie w zaskarżonej przez J.B. części utrzymać w mocy”.

Reasumując, po dokonanej analizie akt śledztwa o sygn. S 44.2012.Zk wynika, że zarówno postępowanie karne prowadzone w Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Łodzi, jak też postępowanie o unieważnienie wyroków dotyczących **Z.R., zostały zakończone prawomocnymi decyzjami**, które były oceniane w toku kontroli sądowej.

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
Dyrektor
Główniej Komisji
Ścigania Zbrodni przeciwko
Narodowi Polskiemu
Andrzej Pozorski

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

*skierowane do prezesa Instytutu Pamięci Narodowej
– Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Jarosława Szarka*

Po zakończeniu działań wojennych w Polsce zapanowała władza z nadania sowieckiego okupanta. Polacy, nie godząc się na sowiecką hegemonię, stawiali czynny opór, przez co nasz naród doznał wielu szykan i cierpień, o czym świadczą wiele miejsc martyrologii narodu polskiego. W związku z tym proszę o informację, czy w planach IPN jest zewidencjonowanie wszystkich takich miejsc, jak np. obóz NKWD w Ciechanowie.

Proszę również Pana Prezesa o opinię, czy nie należałoby pomyśleć o rozwiązaniach prawnych w sposób ustawowy określających sposób oznaczenia takich miejsc martyrologii narodowej w przestrzeni publicznej.

Jan Maria Jackowski

Odpowiedź

Warszawa, 17.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do Oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r., uprzejmie informuję o stanowisku Instytutu Pamięci Narodowej.

Zeszloroczna nowelizacja Ustawy z dnia 18 grudnia 1998 o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, nałożyła na IPN prowadzenie działalności związanej z upamiętnianiem historycznych wydarzeń, miejsc oraz postaci w dziejach walk i męczeństwa Narodu Polskiego, zarówno w kraju, jak i za granicą, a także miejsc walk i męczeństwa innych narodów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Powstałe na tej podstawie Biuro Upamiętniania Walk i Męczeństwa dąży do utworzenia pełnej ewidencji miejsc pamięci walk i męczeństwa na terenie Polski. Chciałbym jednak zauważyć, iż powyższe działanie wymaga czasu, bowiem ilość miejsc pamięci walk i męczeństwa (cmentarze, groby wojenne, pomniki, tablice pamiątkowe itd.) można spokojnie szacować na parędziesiąt tysięcy. Tym samym stworzenie pełnej ewidencji siłą rzeczy zajmie kilka lat, zważywszy, że Biuro Upamiętniania nie dysponuje dokumentacją po byłej Radzie Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, która została przejęta przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Jeszcze przed przejściem kompetencji związanych z upamiętnianiem miejsc walk i męczeństwa, Instytut Pamięci Narodowej, którego jednym z głównych zadań jest badanie i dokumentowanie zbrodni komunistycznych, poczynawszy od 2006 r. przez następnych pięć lat realizował projekt „Śladami zbrodni”. Jego podstawowym celem było zidentyfikowanie miejsc związanych z działalnością komunistycznego aparatu represji – polskiego i sowieckiego. W ramach projektu odnaleziono i udokumentowano blisko 550 obiektów, które w większości nie były wcześniej identyfikowane, jako miejsca represji. Wyniki pracy zostały udostępnione również szerszemu gronu odbiorców za pośrednictwem strony internetowej www.slady.ipn.gov.pl oraz publikacji „Śladami zbrodni. Przewodnik po miejscach represji komunistycznych lat 1944–1956”.

W opinii IPN zmiany legislacyjne dotyczące statusu miejsc pamięci, w szczególności jasne wskazanie podmiotów odpowiedzialnych za ich utrzymanie, a co za tym idzie i właściwe oznakowanie, należy uznać za wskazane. Dotyczy to w szczególności miejsc pamięci niebędących cmentarzami i grobami wojennymi. Kwestia tych ostatnich jest na tyle klarowna, że zgodnie z zapisami Ustawy z dnia 28 marca 1933 r. *o grobach i cmentarzach wojennych*, znajdują się one pod opieką i są utrzymywane przez właściwego terytorialnie wojewodę. Natomiast brak regulacji wobec pozostałych upamiętnień (pomników, tablic pamiątkowych, głazów pamiątkowych itd.). Zasadniczo większość z nich pozostaje w kompetencji samorządów lokalnych, gdyż są lokowane na nieruchomościach do nich należących. Jednakże w Ustawie z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* w jej art. 18 ust. 2 pkt 13 mowa jedynie, iż do kompetencji rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawie wzniesienia pomnika. Natomiast w żadnym innym artykule ustawa nie pisze wprost, iż do kompetencji władz lokalnych należy utrzymywanie miejsc pamięci, zlokalizowanych na terenie gminy. Tym samym, choć w dotychczasowej działalności IPN w zakresie upamiętnień walk i męczeństwa takie sytuacje nie zdarzają się często, bywa, że samorządy nie poczuwają się do dbałości o te ważne elementy dziedzictwa kulturowego kraju.

Należy jednocześnie podkreślić, iż wiele obiektów upamiętniających znajduje się na nieruchomościach podmiotów niebędących samorządem lokalnym. W ich wypadku (np. Lasy Państwowe, Agencja Mienia Wojskowego, spółki kolejowe, osoby prywatne) brak jakichkolwiek wzmianek o obowiązku troszczenia się o miejsca pamięci.

Biorąc powyższe pod uwagę, Instytut Pamięci Narodowej jest zdania, iż należy wrócić do prac nad ustawą o miejscach pamięci, nad którą dwukrotnie pochyłał się Parlament a jej celem była kompleksowa regulacja tej materii. Przypomnę, że prace ustawodawcze toczyły w czasie III Kadencji (1997–2001) oraz VI Kadencji (2007–2011).

W opinii IPN dopiero regulacja ustawowa jasno wskazująca zakres odpowiedzialności za miejsca pamięci walk i męczeństwa, choć naszym zdaniem powinna dotyczyć się wszystkich miejsc pamięci, pozwoli zapewnić im właściwą opiekę oraz należyty poziom historyczny i artystyczny.

Z wyrazami szacunku

Jarosław Szarek

**Oświadczenie senatorów Bogdana Klicha,
Waldemara Sługockiego, Ryszarda Bonisławskiego,
Leszka Piechoty, Jerzego Fedorowicza,
Marii Pańczyk-Pozdziej, Andrzeja Kobiaka,
Macieja Grubskiego, Sławomira Rybickiego,
Władysława Komarnickiego, Mariana Poślednika,
Jadwigi Rotnickiej, Barbary Zdrojewskiej,
Mieczysława Augustyna, Aleksandra Pocięja,
Roberta Dowhana, Tomasza Grodzkiego,
Leszka Czarnobaja, Piotra Floraka oraz Wiesława Kiliana**

skierowane do marszałka Senatu RP Stanisława Karczewskiego

Szanowny Panie Marszałku!

W dniu 20 września do udziału w posiedzeniu Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej nie dopuszczono kilku osób zainteresowanych uczestnictwem w dyskusji na temat ustawy o Narodowym Instytucie Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego.

Ograniczanie praw do udziału w dyskusji jest sprzeczne z ideą demokracji, która zakłada minimalizację ograniczeń w udziale obywateli w procesie stanowienia prawa. Muszą istnieć ważne powody, aby takie ograniczenia wprowadzić.

Zarządzenie nr 4 Marszałka Senatu z dnia 18 lipca 2013 roku w sprawie zasad wstępu na posiedzenia Senatu i komisji senackich jasno określa, że przewodniczący komisji może nakazać opuszczenie sali tylko przez osoby „zakłócające ciszę lub naruszające porządek lub wymagania bezpieczeństwa” (§13). Zarządzenie to nic nie mówi o jurysdykcji Marszałka Sejmu w budynku Senatu. Tymczasem, jak słyszymy, powodem tego niedopuszczenia miał być wydany wcześniej zakaz udziału tych samych osób w posiedzeniach komisji sejmowych przez Marszałka Sejmu RP.

Jest to niedopuszczalna praktyka, uwłaczająca statusowi Senatu jako jednemu z dwóch niezależnych od siebie organów ustawodawczych w Polsce i randze Marszałka Senatu, którego kompetencje przejmuje Marszałek Sejmu.

Marszałek Sejmu nie ma żadnych prerogatyw pozwalających na podejmowanie jakichkolwiek decyzji porządkowych odnoszących się do Senatu RP.

Jedyną osobą upoważnioną do sprawowania pieczy nad spokojem i porządkiem „na całym obszarze należącym do Senatu” (art. 8 ust. 1 pkt 16 Regulaminu Senatu RP) jest Marszałek Senatu. I tylko Marszałek Senatu ma prawo do określania, w drodze rozporządzenia, zasad udziału osób w posiedzeniach komisji senackich (art. 8 ust. 1 pkt 16a).

Szanowny Panie Marszałku! W związku z tym oczekujemy od Pana Marszałka ustosunkowania się do niniejszego oświadczenia oraz wydania odpowiednich dyspozycji Straży Marszałkowskiej w duchu poszanowania praw obywateli do udziału w pracach senackich.

*Bogdan Klich
Waldemar Sługocki
Ryszard Bonisławski
Leszek Piechota
Jerzy Fedorowicz
Maria Pańczyk-Pozdziej
Andrzej Kobiak
Maciej Grubski
Sławomir Rybicki
Władysław Komarnicki*

*Marian Poślednik
Jadwiga Rotnicka
Barbara Zdrojewska
Mieczysław Augustyn
Aleksander Pocięj
Robert Dowhan
Tomasz Grodzki
Leszek Czarnobaj
Piotr Florek
Wiesław Kilian*

Odpowiedź

Warszawa, 10 listopada 2017 r.

Państwo Senatorowie:
Bogdan Klich, Waldemar Sługocki,
Ryszard Bonisławski,
Leszek Piechota,
Jerzy Fedorowicz,
Maria Pańczyk-Pozdziej,
Andrzej Kobiak,
Maciej Grubski, Sławomir Rybicki,
Władysław Komarnicki,
Marian Poślednik, Jadwiga Rotnicka,
Barbara Zdrojewska,
Mieczysław Augustyn, Aleksander
Pocij, Robert Dowhan, Tomasz
Grodzki, Leszek Czarnobaj,
Piotr Florek i Wiesław Kilian

Państwo Senatorowie,
w odpowiedzi na oświadczenie Państwa Senatorów złożone na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r. pragnę zauważyć, iż zasady wstępu na salę posiedzeń Senatu i w kuluary sali posiedzeń Senatu podczas obrad Senatu oraz zasady wstępu do sal, w których odbywają się posiedzenia komisji senackich, reguluje zarządzenie Marszałka Senatu z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie zasad wstępu na posiedzenia Senatu i komisji senackich. W myśl §1 ust. 3 tego zarządzenia w sprawach w nim nieuregulowanych do zasad wstępu zastosowanie mają przepisy zarządzenia Marszałka Sejmu w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu. Jest to oczywista konsekwencja faktu, iż siedziba zarówno Senatu jak i znacznej części Kancelarii Senatu znajduje się w budynkach pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu. Wskazane zarządzenie Marszałka Sejmu jest wydawane w porozumieniu z Marszałkiem Senatu, dotyczy to również jego każdorazowej nowelizacji.

Jedną ze spraw nieuregulowanych w zarządzeniu Marszałka Senatu jest kwestia sposobu postępowania w przypadku, gdy o wstęp na teren Parlamentu ubiega się osoba, która w przeszłości nie przestrzegała przepisów porządkowych lub zakłócała spokój i porządek w budynkach i na terenach, a także naruszała powagę Sejmu lub Senatu, dobre obyczaje lub rażąco naruszała prawo do prywatności innych osób.

Wskazany przez Państwa Senatorów problem osób zainteresowanych uczestnictwem w dyskusji na temat ustawy o Narodowym Instytucie Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego – na posiedzeniu senackiej Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej w dniu 20 września 2017 r. – wynikał z decyzji porządkowej Komendanta Straży Marszałkowskiej, wydanej na podstawie wspomnianego zarządzenia Marszałka Sejmu, z przyczyn, o których mowa w zdaniu poprzednim.

Z poważaniem

Stanisław Karczewski

Oświadczenie senator Marii Koc

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosił się pan M.W., mieszkaniec gminy (...) w powiecie (...). Pan W. przedłożył mi wyrok z dnia 2 marca 2017 roku, wydany przez Sąd Okręgowy w Siedlcach, II Wydział Karny (sygn. akt II Ka 822/16).

Pan W. twierdzi, że wspomniany wyrok jest dla niego krzywdzący. M.W. wyraża wątpliwości dotyczące wiarygodności powołanych świadków oraz kompetencji biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej. Kara grzywny nałożona na pana W. jest według radców prawnych, do których pan W. udał się po pomoc, zbyt wysoka.

Czy Pan Minister widzi przesłanki do ponownego rozpatrzenia sprawy?

Z poważaniem
Maria Koc

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 14.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 25 października 2017 roku, nr BPS/043-48-1287/17, oświadczenie złożone przez Panią Senator Marię Koc podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 roku uprzejmie informuję, że akta przedstawionej w oświadczeniu sprawy zostały poddane w Prokuraturze Krajowej analizie pod kątem istnienia podstaw prawnych do wniesienia przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego kasacji od wydanego w tej sprawie wyroku skazującego.

W wyniku zbadania akt nie stwierdzono jednakże w procedowaniu orzekających w tej sprawie sądów obu instancji uchybień określonych w art. 523 §1 k.p.k., tj. skutkujących możliwością zaskarżenia kwestionowanego przez Pana M.W. orzeczenia w trybie kasacji. O braku podstaw do wniesienia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 marca 2017 roku, sygn. akt II Ka 822/16, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 września 2016 roku, sygn. akt II K 435/14, Pan M.W. został poinformowany odrębnym pismem.

Jednocześnie informuję, iż w związku ze skierowaniem do Prokuratora Generalnego przez Panią Senator pismem z dnia 29 marca 2017 roku, odpowiedź w tej sprawie przesłano również na adres Biura Senatorskiego Marii Koc.

Z wyrazami szacunku

Robert Hernand

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do prezes Rady Ministrów Beaty Szydło

Sejm uchwalił nowelizację ustawy likwidującą stanowiska doradców i asystentów w samorządach. Usuwa ona z obowiązującej ustawy przepis, na podstawie którego wójt (burmistrz, prezydent miasta), starosta i marszałek województwa mogą zatrudniać osoby na stanowiskach doradców i asystentów odpowiednio w urzędzie gminy, starostwie powiatowym i urzędzie marszałkowskim na czas pełnienia swojej funkcji.

Pierwotnie według projektu noweli umowy z obecnie zatrudnionymi doradcami i asystentami miały ulec rozwiązaniu w dniu wejścia w życie ustawy. Podczas prac w komisjach termin ten zmieniono na 14 dni od daty wejścia w życie ustawy. Pracownicy samorządowi mieliby być zatrudniani tylko na stanowiskach urzędniczych i obsługi.

Wspomnianą ustawą nie zostali objęci doradcy administracji „rządowej”, np. doradcy wojewodów. Czy w związku z tym rząd przewiduje dodanie do ustawy zapisu o doradcach wojewodów?

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 10 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Senatora RP Pana Władysława Komarnickiego, złożonego podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 roku, w sprawie *likwidacji stanowisk doradców i asystentów w samorządach*, przekazanego przy piśmie Sekretarza Stanu – Sekretarza do Spraw Parlamentarnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pana Grzegorza Schreibera (sygn. DSP.INT.4813.36.2017), z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam informacje pozostające w zakresie właściwości Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Na wstępie należy zaznaczyć, że ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. *o pracownikach samorządowych* (Dz. U. z 2016 r. poz. 902, z późn. zm.) jest aktem normatywnym stanowiącym pragmatykę pracowniczą określającą status prawny pracowników samorządowych. Zakresem podmiotowym powyższej ustawy zostali objęci pracownicy samorządowi zatrudnieni na podstawie stosunku pracy w strukturach samorządowych, wyszczególnionych w art. 2. W związku z tym, wspomniany akt normatywny nie reguluje problematyki zatrudniania w strukturach administracji rządowej.

Ponadto należy wskazać, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych w urzędach wojewódzkich tworzą korpus służby cywilnej – stosownie do postanowień art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. *o służbie cywilnej* (Dz. U.

2016 r. poz. 1345, z późn. zm.) – i podlegają przepisom zawartym w danej pragmatyce służbowej. Interpretacja oraz ewentualna inicjatywa dotycząca zmiany przepisów prawa ujętych w powyższej ustawie pozostaje w gestii Szefa Służby Cywilnej.

Jednocześnie należy podkreślić, że wspomniana w oświadczeniu Pana Senatora nowelizacja ustawy o *pracownikach samorządowych* stanowiła inicjatywę poselską i nie objęła zakresem nowelizacji ustawy o *służbie cywilnej*.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Sebastian Chwałek
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Szanowny Panie Premierze!

9 września br. weszła w życie nowelizacja ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Dodany przez nią art. 47a stanowi, że minister kultury i dziedzictwa narodowego po zasięgnięciu opinii Głównej Komisji Konserwatorskiej może z urzędu zmienić lub uchylić pozwolenie, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Chodzi m.in. o pozwolenie na prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku lub jego otoczeniu, prowadzenie badań archeologicznych, dokonywanie podziału zabytku, zmiany jego przeznaczenia bądź sposobu korzystania z niego czy też usunięcia drzew i krzewów.

Największe kontrowersje budzi fakt, że postępowanie w sprawie uchylecia lub zmiany pozwolenia może być wszczęte przez okres 2 lat od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne. Mało tego, resort może także wstrzymać wykonanie pozwolenia, jeżeli tylko zachodzi prawdopodobieństwo jego uchylecia lub zmiany. Takie postępowanie wygasa dopiero po 3 miesiącach od dnia jego doręczenia, jeżeli w tym terminie minister nie wyda decyzji o uchyleciu lub zmianie tego pozwolenia. Przepisy dotyczą nie tylko przedsiębiorców, lecz także właścicieli i mieszkańców budynków jednorodzinnych, które znajdują się na terenach wpisanych do rejestru zabytków.

2-letni okres na zmianę prawomocnego pozwolenia wydanego wcześniej przez uprawniony do tego organ administracji rządowej oznacza w praktyce 2 lata niepewności dla inwestora, a co za tym idzie, może spowodować ograniczenie płynności finansowej i możliwości zaciągania oraz spłaty kredytów przez tego właśnie inwestora.

Czy ministerstwo zamierza podjąć działania zmierzające do zmiany wskazanych przepisów?

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 14 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 24 października 2017 r. (sygn. BPS/043-48-1289/17), przekazującego oświadczenie Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Władysława Komarnickiego, w sprawie art. 47a ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 ze zm.), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Przepis art. 47a został wprowadzony do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami na mocy art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1595). Zgodnie z tym przepisem, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego po zasięgnięciu opinii Głównej Komisji Konserwatorskiej może z urzędu uchylić lub zmienić pozwolenie, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ww. ustawy, jeżeli realizacja działań określonych w tym pozwoleniu spowodowałaby: 1) uszczerbek dla wartości zabytku lub 2) uszkodzenie lub zniszczenie zabytku, lub 3) niewłaściwe korzystanie z zabytku (ust. 1). Postępowanie w sprawie uchylenia lub zmiany pozwolenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1, nie może być wszczęte po upływie 2 lat od dnia, w którym to pozwolenie stało się ostateczne (ust. 2). Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może wstrzymać wykonanie pozwolenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo uchylenia lub zmiany tego pozwolenia (ust. 3), przy czym postanowienie to wygasa po upływie 3 miesięcy od dnia jego doręczenia, jeżeli w tym terminie minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego nie wyda decyzji o uchyleniu lub zmianie tego pozwolenia (ust. 4).

Cytowany przepis stanowi pozakodeksową podstawę uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej, na podstawie której strona nabyła prawo. Na mocy normy w nim zawartej, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego uzyskał możliwość uchylenia lub zmiany ostatecznych pozwoleń konserwatorskich wadliwych pod względem merytorycznym. Wykonanie takich pozwoleń oznacza niepowetowane straty dla dziedzictwa kulturowego Polski, poprzez uszczuplenie zasobu zabytkowego, którego największą wartością jest autentyczność substancji. Dbałość o ten zasób jest szczególnie powinnością organów Państwa, co znajduje potwierdzenie w art. 5 Konstytucji, zgodnie z którym Rzeczpospolita Polska strzeże dziedzictwa narodowego. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że pozwolenia konserwatorskie, które mogą być uchylone lub zmienione na podstawie art. 47a cytowanej ustawy, wydawane są wyłącznie w odniesieniu do zabytków wpisanych do rejestru zabytków, tj. obszarów i obiektów o potwierdzonej wysokiej wartości historycznej, naukowej lub artystycznej.

Uchylenie lub zmiana ostatecznych pozwoleń konserwatorskich na podstawie art. 47a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, jest uzależnione od spełnienia rygorystycznych przesłanek zastosowania tego przepisu. Przede wszystkim możliwość ta ograniczona jest w czasie – 2 lata od dnia, w którym pozwolenie stało się ostateczne. Ograniczenie czasowe dotyczy także mocy obowiązującej postanowienia o wstrzymaniu wykonania pozwolenia i wynosi 3 miesiące od dnia jego doręczenia. Ponadto przed wydaniem decyzji, minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego obowiązany jest zasięgnąć przez organ opinii Głównej Komisji Konserwatorskiej. Komisja stanowi organ opiniodawczy działający przy Generalnym Konserwatorze Zabytków, a w jej skład wchodzi wybitni specjaliści w określonych dziedzinach ochrony zabytków. Poza tym, postępowanie, o którym mowa w powołanym przepisie, może być wszczęte wyłącznie z urzędu.

Należy przy tym podkreślić, że przepis art. 47a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami nie stanowi jedynej podstawy wyeliminowania z obrotu prawnego ostatecznych pozwoleń konserwatorskich. Od dnia wejścia w życie tej ustawy obowiązuje bowiem jej art. 47, który stanowi, że wojewódzki konserwator zabytków może wznowić postępowanie w sprawie wydanego pozwolenia, o którym mowa w art. 36 ust. 1, a następnie zmienić je lub cofnąć, w drodze decyzji, jeżeli w trakcie wykonywania badań, prac, robót lub innych działań określonych w pozwoleniu wystąpiły nowe fakty i okoliczności, mogące doprowadzić do uszkodzenia lub zniszczenia zabytku. Zastosowanie tego przepisu, w odróżnieniu od art. 47a, nie jest ograniczone czasowo ani uzależnione od zasięgnięcia opinii specjalistycznej. Ponadto również w przypadkach wskazanych w art. 47 istnieje możliwość wstrzymania wykonania pozwolenia, na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego o wznowieniu postępowania, przy czym moc obowiązująca takiego postanowienia nie jest ograniczona tak, jak ma to miejsce w sytuacji zastosowania art. 47a.

Podsumowując powyższe wywody, pragnę wyrazić pogląd, że możliwość wzruszenia ostatecznych pozwoleń konserwatorskich na podstawie art. 47a ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, ze względu na cel regulacji oraz przesłanki zastosowania, stanowi usprawiedliwiony wyjątek od zasady trwałości decyzji administracyjnych. W związku z tym nie jest planowana zmiana ani uchylenie tego przepisu.

Wyrażam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia zostaną uznane przez Pana Senatora za wyczerpujące.

Z wyrazami szacunku

Piotr Gliński

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

W Polsce działa obecnie 14 specjalnych stref ekonomicznych (SSE). Od początku istnienia SSE w Polsce firmy zainwestowały w nich grubo ponad 100 miliardów zł. Wszystko dzięki preferencjom podatkowym (np. przez określony czas nie płacą one CIT). Rzecz w tym, że obszar objęty tego typu wsparciem zajmuje 25 tysięcy ha, czyli zaledwie 0,08% powierzchni kraju.

Ministerstwo Rozwoju chce to zmienić. Zgodnie z koncepcją Polska – Strefa Inwestycji cały kraj miałby się de facto stać jedną wielką SSE. Wydaje się, że kierunek tej reformy jest słuszny, jednak samorządowcy mają kilka obaw w związku z planowanymi zmianami.

Część samorządów obawia się o dalszy los obecnie istniejących jednostek powołanych do obsługi potencjalnych inwestorów (regionalne agencje rozwoju, centra obsługi inwestora i eksperta – COIE itp.). Podkreślają, że nowy system z pewnością z początku wprowadzi pewne zamieszanie i kluczowe będzie jak najszybsze określenie potencjalnych dróg współpracy. Samorządy zwracają również uwagę, że stworzenie de facto jednej wielkiej SSE w kraju odbije się na ich budżetach.

W związku z tym proszę o informację, jak ministerstwo zamierza temu zaradzić.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 22 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego na 48. posiedzeniu Senatu skierowane do Ministra Rozwoju i Finansów poniżej przekazuję stanowisko w przedmiotowej kwestii.

Pragnę uprzejmie poinformować, że Ministerstwo Rozwoju prowadzi prace nad ustawą o zasadach wspierania nowych inwestycji. Ustawa ta wprowadzi nowe regulacje w zakresie zwolnienia z podatku dochodowego dla nowych inwestycji. W ramach nowej koncepcji nastąpi całkowite odejście od ograniczeń terytorialnych przy stosowaniu instrumentu zwolnień podatkowych z zachowaniem zasad dotyczących przeznaczenia terenów.

Realizacja ustawy będzie miała pozytywny wpływ na rozwój gospodarczy jednostek samorządu terytorialnego (JST) ponieważ doprowadzi do znacznie większego napływu inwestycji, również na obszarach, które dotychczas nie miały terenów objętych statusem SSE. Mimo tego, że koncepcja zakłada zwolnienia od podatku dochodowego to dochody z innych podatków oraz podatku dochodowego po zakończeniu okresu zwolnień przełożą się na pozytywny wpływ na budżety JST.

Odnosząc się do obaw dotyczących dalszego funkcjonowania jednostek powołanych do obsługi potencjalnych inwestorów to należy stwierdzić, że *Koncepcja Polska Strefa Inwestycji* nie wprowadza zmian instytucjonalnych w zakresie funkcjonowania tych jednostek.

W modelu współpracy z inwestorem, który wdraża Ministerstwo Rozwoju inwestor ma jeden punkt kontaktu, który udziela informacji i wsparcia przez cały proces inwestycji. Oznaczać to będzie nie likwidację poszczególnych podmiotów a ich zintegrowanie w jeden system, który wymienia się wzajemnie informacjami.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Jadwiga Emilewicz

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego
oraz do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

Gorzów Wielkopolski jest jedynym miastem wojewódzkim bez dostępu do zelektryzowanej linii kolejowej. Obecnie nie ma możliwości dojazdu z Gorzowa do żadnego większego miasta w Polsce (w tym oczywiście do Warszawy) bez przelączania wagonów do innego składu z elektrowozem w Krzyżu. Brak elektryfikacji linii kolejowej sprawia, że zasadne próby organizowania połączeń dalekobieżnych na tej linii kolejowej, po kilku miesiącach ze względów technicznych są zamykane, jak to miało miejsce w przypadku pociągu nocnego EN „St. Moniuszko” z Berlina przez Gorzów do Gdańska i Kaliningradu oraz Warszawy i Krakowa. Po stronie niemieckiej rozważana jest elektryfikacja na odcinku Berlin-Lichtenberg – Küstrin-Kietz. Jej realizację Niemcy po części uzależniają od elektryfikacji polskiego odcinka Kostrzyn nad Odrą – Krzyż (dziś z Berlina do Kostrzyna jest kilkanaście połączeń, ale do Gorzowa tylko jedno).

Elektryfikacja jest niezbędna nie tylko dla zwiększenia przewozów pasażerskich, ale przede wszystkim – co bardzo ważne – dla rozwoju gospodarczego przewozów towarowych. Wiele firm zlokalizowanych w pobliżu tej linii chętnie będzie korzystać z transportu kolejowego, co potwierdza wstępne rozeznanie wśród firm działających w pobliskich podstrefach Kostrzyńsko-Stubickiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej i firm członkowskich Zachodniej Izby Przemysłowo-Handlowej oraz Lubuskiej Organizacji Pracodawców. Inwestycję w oczywisty sposób uzasadniają względy ekonomiczne. W związku z tym proszę o informację w ww. sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 21 listopada 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z wpłynięciem do Ministerstwa Rozwoju pisma o numerze BPS/043-48-1291-WMRF/17 z 24 października 2017 roku dotyczącego oświadczenia złożonego przez senatora Władysława Komarnickiego podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. odnoszącego się do elektryfikacji linii 203 Kostrzyn nad Odrą – Gorzów Wielkopolski chciałbym poinformować, że decyzje dotyczące inwestycji kolejowych leżą w kompetencji Ministra Infrastruktury i Budownictwa.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w obecnej perspektywie planowane jest dofinansowanie inwestycji „Rewitalizacja linii kolejowej nr 203 na odcinku Krzyż – Gorzów Wielkopolski” ze środków z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubuskiego na lata 2014–2020. Obecnie wykonywane jest studium wykonalności dla tego projektu. Złożenie wniosku o dofinansowanie planowane jest na marzec 2018 roku, a zakończenie inwestycji na rok 2020.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Adam Hamryszczak
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, 7 listopada 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z 24 października 2017 r. przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r. w sprawie elektryfikacji linii kolejowej nr 203 na odcinku Kostrzyn nad Odrą – Gorzów Wielkopolski – Krzyż przedstawiam poniżej stosowne informacje.

W województwie lubuskim w ramach „Krajowego Programu Kolejowego do 2023 roku” (KPK) realizowane są inwestycje kolejowe m.in. obejmujące swoim zakresem linię kolejową nr 203:

- „Rewitalizacja linii kolejowej nr 203 na odcinku Krzyż – Gorzów Wielkopolski” ujęta w załączniku 3 KPK (projekty RPO, poz. 3.037; wartość: 100 mln zł; planowany okres realizacji: lata 2017–2023);
- „Poprawa stanu technicznego obiektów inżynierskich – etap I – Modernizacja estakady kolejowej w Gorzowie Wielkopolskim” ujęta w załączniku 1 KPK (projekty finansowane ze środków unijnych, poz. 1.067-01; wartość: 96,26 mln zł; planowany okres realizacji: lata 2016–2018).

Jednocześnie w KPK na liście rezerwowej został ujęty projekt pn. „Prace na liniach kolejowych nr 18, 203 na odcinku Bydgoszcz Główna – Piła Główna – Krzyż, etap II: prace na odcinku Piła Główna – Krzyż wraz z elektryfikacją”. Wobec umieszczenia na liście rezerwowej projekt ten nie ma obecnie zapewnionego finansowania.

Niemniej PKP Polskie Linie Kolejowe SA, zarządca przedmiotowych linii kolejowych, przystąpiła do prac przedprojektowych w ramach zadania z listy podstawowej finansowanego ze środków krajowych. Projekt „Prace przygotowawcze dla wybranych projektów” obejmuje przygotowywanie dokumentacji także w zakresie elektryfikacji linii kolejowej nr 203 na odcinku Piła – Kostrzyn. Postępowanie na wybór wykonawcy dokumentacji przedprojektowej zostało wszczęte 24 lipca 2017 r., a zawarcie umowy z wybranym wykonawcą planowane jest do końca 2017 r. W studium wykonalności określone zostaną optymalne parametry techniczno-eksploatacyjne istotne dla ruchu

i niezbędny zakres rzeczowo-finansowy przyszłej inwestycji, zdefiniowane i poddane analizie zostaną warianty jej realizacji (w tym zasadność elektryfikacji tej linii), a także określona zostanie jej ekonomiczna efektywność i szacowany koszt.

Mając na uwadze powyższe określenie zakresu rzeczowego prac w ramach projektu „Prace na liniach kolejowych 18 i 203 na odcinku Bydgoszcz – Piła – Krzyż – Gorzów Wielkopolski – Kostrzyn wraz z elektryfikacją odcinka Piła – Kostrzyn” i ich szacunkowego kosztu będzie możliwe po opracowaniu studium wykonalności i dokonaniu wyboru wariantu realizacyjnego, co przewiduje się na I kwartał 2019 r. Następnie projekt przejdzie w fazę przygotowania dokumentacji projektowej i pozyskania niezbędnych zgód i pozwoleń. Uwzględniając okres przygotowania inwestycji jej realizacja planowana jest z wykorzystaniem środków UE nie wcześniej niż w ramach perspektywy finansowej po 2020 r.

Odnosząc się do kwestii uzależnienia elektryfikacji linii kolejowej na odcinku Berlin-Lichtenberg – Küstrin-Kietz od elektryfikacji linii kolejowej nr 203 uprzejmie informuję, że koordynacja transgranicznych zamierzeń inwestycyjnych między Polską i Niemcami jest m.in. przedmiotem działalności Wspólnej Polsko-Niemieckiej Ministerialnej Grupy Roboczej ds. Infrastruktury Kolejowej funkcjonującej na szczeblu ministerstw właściwych ds. transportu oraz Polsko-Niemieckiej Grupy Infrastrukturalnej na szczeblu zarządców infrastruktury kolejowej, tj. PKP Polskich Linii Kolejowych SA oraz DB Netz AG. Tematem prac Wspólnej Polsko-Niemieckiej Ministerialnej Grupy Roboczej ds. Infrastruktury Kolejowej jest obecnie propozycja budowy nowego granicznego mostu kolejowego na Odrze między miejscowościami Küstrin-Kietz i Kostrzyn nad Odrą. Nie była natomiast dotychczas podnoszona przez stronę niemiecką kwestia uzależnienia elektryfikacji linii kolejowej dochodzącej do mostu od strony niemieckiej od elektryfikacji linii kolejowej nr 203.

Łączę wyrazy szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Andrzej Bittel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Spółdzielcze związki rewizyjne oraz Business Center Club informują, że nowelizacja ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zawiera szereg błędnych przepisów prawnych trudnych do stosowania. Nowela przewiduje np., że członkostwo w spółdzielni gwarantuje prawo. Nie trzeba składać deklaracji ani wpłacać udziałów i wpisowego, z których powstaje obowiązkowy fundusz udziałowy. Nowela nie wyłączyła wprost tego obowiązku, pojawiają się więc spory na tym tle. W związku z tym proszę o informację w ww. sprawie.

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 10 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenia Pana Senatora Władysława Komarnickiego w sprawie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1596), dalej ustawa zmieniająca, złożone na 47. posiedzeniu Senatu w dniu 28 września 2017 r. oraz na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r., przedstawiam następujące informacje.

Ustawa zmieniająca w szczególności wprowadza zasadę, iż członkostwo w spółdzielni mieszkaniowej nabywane jest z mocy prawa. Chciałbym podkreślić w tym miejscu, że rządowy projekt ustawy w zakresie członkostwa przewidywał, iż przynależność do spółdzielni w charakterze członka będzie miało charakter dobrowolny, z wyjątkiem – jak dotychczas – przypadku posiadania spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego. Ponadto w projekcie rządowym, respektując zasadę ochrony praw nabytych, proponowano rozwiązanie, zgodnie z którym wszyscy członkowie spółdzielni zachowują swój status także po wejściu w życie noweli. Jednakże na skutek poprawek zgłoszonych w Senacie RP, przedmiotowe regulacje zostały zmienione. Ostateczny kształt przepisów wprowadzonych na mocy ww. ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy jest zatem wyrazem woli Parlamentarzystów.

Wyjaśniam również, że stosownie do dodanego na skutek powyższej nowelizacji przepisu art. 1 ust. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1222, z późn. zm.), dalej u.s.m., nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1560, z późn. zm.), dalej u.p.s., dotyczących udziałów i wpisowego, a także przepisów dotyczących obowiązku złożenia deklaracji w celu przyjęcia w poczet członków spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 3. Brak możliwości stosowania wspomnianych powyżej przepisów u.p.s. oznacza, że zniesiony został obowiązek uiszczania wpisowego w celu uzyskania

członkostwa, ponieważ przepisy u.s.m. nie zawierają w tym zakresie szczegółowych rozwiązań. Jednocześnie ustawodawca nie zawarł w ustawie zmieniającej przepisów przejściowych w tym zakresie. Wyrażam zatem opinię, iż nowi członkowie (którzy uzyskują członkostwo od dnia 9 września 2017 r.), nie są zobowiązani do wnoszenia wpisuowego. Nabycie członkostwa przez osoby uprawnione po dniu wejścia w życie nowelizacji, nie powinno zatem wiązać się z koniecznością uiszczenia opłaty z tego tytułu. Ponadto w świetle powyższego przepisu, od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej zniesiony został obowiązek wnoszenia udziałów.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Kazimierz Smoliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Obserwowany od kilku lat *exodus lekarzy z lecznictwa szpitalnego pogłębiła ustawa o sieci szpitali. Część medyków specjalizacji podstawowych (interna, chirurgia ogólna, pediatria) rozpoczęła specjalizacje szczegółowe w obawie, że ich szpital nie trafi do sieci ze względu na brak oddziałów specjalistycznych, a oni tracą miejsce pracy.*

Szpitala, szczególnie powiatowe, pustoszeją także dlatego, że lekarze wolą pracować w większych ośrodkach; łatwiej im tam pozyskać pacjentów do prywatnych gabinetów. Szpitale często nie są w stanie przyciągnąć specjalistów mimo dużo wyższych płac i lepszych warunków pracy.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytanie: w jaki sposób ministerstwo planuje zmienić wyżej opisaną sytuację?

Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki

Odpowiedź

Warszawa, 8.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 49 ust. 5 uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. Regulamin Senatu (M.P. z 2017 r. poz. 827) przekazuję odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Władysława Komarnickiego podczas 48. posiedzenia Senatu w dniu 19 października 2017 r., przesłane przy piśmie Wicemarszałka Senatu z dnia 24 października 2017 r., znak: BPS/043-48-1293/17.

Uprzejmie wyjaśniam, że utworzenie systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej (dalej: PSZ) nie ograniczyło liczby podstawowych oddziałów szpitalnych (takich jak wymienione w wystąpieniu: interna, chirurgia ogólna, pediatria) objętych umową o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Narodowym Funduszem Zdrowia, w trybie hospitalizacji.

Pragnę zauważyć, iż do poziomu szpitali I stopnia PSZ, skupiającego szpitale udzielające świadczeń w ramach 5 podstawowych profili (oprócz interny, chirurgii ogólnej i pediatrii również położnictwo i ginekologia oraz neonatologia), włączono 283 jednostki. Ponadto profile te są realizowane również przez znaczną część szpitali zakwalifikowanych do wyższych poziomów PSZ.

Co więcej, należy podkreślić, że wprowadzona zmiana w systemie kontraktowania świadczeń szpitalnych zawiera rozwiązania, które wręcz sprzyjają rozwojowi oddziałów ogólnych, w szczególności chorób wewnętrznych, chirurgii ogólnej i pediatrii. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 13 czerwca 2017 w sprawie określenia szczegółowych kryteriów kwalifikacji świadczeniodawców do poziomów systemu zabezpieczenia (Dz. U. z 2017 r., poz. 1163) zawarto regulację, zgodnie z którą szpital zakwalifikowany do poziomu szpitali I albo II stopnia, który w systemie PSZ udziela świadczeń w ramach ww. profili, będzie mógł udzielać również świadczeń należących

do szeregu profili specjalistycznych, ale możliwych do realizacji również na oddziałach internistycznych, chirurgicznych i pediatrycznych. Co za tym idzie szpital taki otrzymał również, w kwocie ryczałtu PSZ przypadającego na ww. oddziały ogólne, odpowiednie środki finansowe, odpowiadające wartości odpowiednich świadczeń udzielanych i rozliczanych uprzednio w ramach profili specjalistycznych.

Warto też zaznaczyć, że wprowadzenie PSZ nie oznacza całkowitego zastąpienia przez ten system obecnego konkursowego trybu kontraktowania tych świadczeń, który zostanie równoległe zachowany. W związku z tym niezakwalifikowanie danego szpitala do PSZ nie musi oznaczać, że zostanie on pozbawiony możliwości udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na podstawie umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia. Dyrektor danego oddziału wojewódzkiego Funduszu – na podstawie porównania planu zakupu świadczeń opieki zdrowotnej, sporządzonego z uwzględnieniem map potrzeb zdrowotnych, z rzeczywistym stanem zabezpieczenia świadczeń przez szpitale włączone do PSZ – przeprowadza uzupełniające postępowania w sprawie zawarcia umów na świadczenia, w zakresie których potrzeby zdrowotne na terenie danego województwa nie byłyby właściwie zaspokojone w ramach PSZ.

W związku z powyższym nieuzasadniona jest teza, jakoby wprowadzenie PSZ zmniejszało liczbę młodych lekarzy do wyboru specjalizacji w ww. dziedzinach.

Prawdą natomiast jest, że pomimo systematycznego wzrostu liczby lekarzy specjalistów zasilających system w takich dziedzinach jak chirurgia ogólna, choroby wewnętrzne czy pediatria, w dalszym ciągu obserwuje się małe zainteresowanie lekarzy podejmowaniem szkolenia specjalistycznego w tych wskazanych wyżej dziedzinach medycyny. Warto przy tym zwrócić uwagę, że na decyzję lekarzy dotyczącą wyboru specjalizacji mają wpływ różne przesłanki. Do ważniejszych z nich należy, w opinii lekarzy, mała atrakcyjność zawodu w tych specjalizacjach, spowodowana m.in. długim okresem dochodzenia do samodzielności zawodowej, potencjalnie niskimi stawkami uposażenia w porównaniu do bardziej atrakcyjnych specjalności medycznych czy specjalności zabiegowych, takich jak np. chirurgia plastyczna, okulistyka, urologia czy ginekologia.

Jednakże uprzejmie informuję, że resort zdrowia podejmuje wiele działań zmierzających do zagwarantowania dostępności do świadczeń medycznych i zapewnienia ciągłości opieki medycznej nad pacjentami, sprawowanej przez lekarzy specjalistów w różnych dziedzinach medycyny, a także utrzymania na rynku pracy optymalnej liczby lekarzy i lekarzy dentyków.

Działania te prowadzone są wielotorowo, w tym m.in. poprzez zwiększenie liczby osób studiujących na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym, zmiany w systemie szkolenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentyków, a także opracowanie nowych zasad organizacji, funkcjonowania i finansowania systemu opieki zdrowotnej. Wiąże się to także ze zwiększaniem liczby uczelni, a co za tym idzie zwiększeniem limitów przyjęć na uczelnie medyczne. Prowadzone działania mają również na celu wypracowanie rozwiązań zachęcających młode osoby do podejmowania edukacji na studiach na kierunku lekarskim poprzez m.in. zapewnienie innowacyjnego kształcenia symulacyjnego w dziedzinach klinicznych, korzystnych zmian w systemie odbywania stażu podyplomowego oraz kształcenia specjalizacyjnego.

Warto podkreślić, że limity przyjęć na studia lekarskie wciąż rosną. W roku akademickim 2015/2016 na kierunkach lekarskim i lekarsko-dentystycznym ustalono limit 7550 miejsc, który w roku akademickim 2016/2017 podwyższono do 8490 miejsc (wzrost o 940 miejsc). W roku akademickim 2017/2018 ustalono limit 8935 miejsc, co oznacza, że ogólna pula miejsc wzrosła w stosunku do roku akademickiego 2016/2017 o kolejne 445 miejsc.

Polityka resortu zdrowia konsekwentnie też zmierza do zapewnienia wszystkim młodym lekarzom możliwości zrealizowania szkolenia specjalizacyjnego w trybie rezydentury finansowanej z budżetu państwa. Należy zaznaczyć, że z roku na rok wzrasta liczba przyznawanych miejsc rezydenckich, a ustalana przez resort zdrowia lista tych miejsc, co do zasady ma na celu stymulować wzrost liczby specjalistów w dziedzinach najbardziej deficytowych, tj. w tych, w których występuje największe zapotrzebowanie na lekarzy specjalistów.

Zgodnie z postulatami młodych lekarzy resort zdrowia podejmuje również działania mające na celu dokonanie zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentyistów. W 2016 i 2017 r. nastąpiła zmiana przepisów rozporządzenia w sprawie sposobów dopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego lekarzy i lekarzy dentyistów, umożliwiającą łatwiejsze zdobywanie punktów edukacyjnych przez lekarzy i lekarzy dentyistów w poszczególnych zakresach doskonalenia zawodowego, które są zaliczone do ewidencji doskonalenia zawodowego oraz zniesione zostały ograniczenia i limity punktów edukacyjnych w poszczególnych zakresach doskonalenia.

Niezależnie od powyższego, dostrzegana jest także potrzeba dokonania zmian w systemie kształcenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentyistów. Jednym z najważniejszych obecnie działań pozalegisłacyjnych jest aktualizacja programów specjalizacyjnych. Resort zdrowia, wychodząc naprzeciw licznym postulatom młodych lekarzy, w tym m.in. dotyczącym zmian w zakresie naboru na specjalizacje, podniesienia jakości szkolenia podyplomowego oraz pełnienia dyżurów medycznych, podjął prace zmierzające do wprowadzenia zmian systemowych związanych z procesem kształcenia lekarzy i lekarzy dentyistów poprzez nowelizację ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyisty.

Ponadto należy wskazać, że weszła w życie ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne zatrudnionych w podmiotach leczniczych (Dz. U. poz. 1473), która określa sposób ustalania minimalnego wynagrodzenia zasadniczego dla poszczególnych grup zawodowych pracowników wykonujących zawody medyczne oraz tryb i harmonogram dochodzenia do ustalonego poziomu wynagrodzenia zasadniczego.

W tym obszarze trwają również prace legislacyjne związane z nowelizacją rozporządzeń, które uregulują m.in. wynagrodzenia lekarzy odbywających staż podyplomowy oraz lekarzy odbywających szkolenie specjalizacyjne w trybie rezydentury. Przewiduje się podwyższenie wynagrodzenia zasadniczego o tzw. dodatek motywacyjny (w wysokości 1200 zł brutto) lekarzom rezydentom, którzy specjalizują się w deficytowych dziedzinach medycyny. Będzie to stanowić swoisty instrument motywacyjny do podejmowania określonych specjalizacji mających szczególne znaczenie dla bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Tombarkiewicz

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

14 czerwca 2017 r. prezes NFZ wydał zarządzenie nr 42/2017/DGL, zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenia szpitalne w zakresie programy zdrowotne (lekowe) (dalej: zarządzenie). Wprowadzono w nim rozwiązanie, iż nabycie leków niezbędnych do realizacji określonych w zarządzeniu programów lekowych, z wyłączeniem pewnej grupy pacjentów, odbywa się po przeprowadzeniu wspólnego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (dalej: przetarg centralny). W tym celu świadczeniodawcy realizujący programy lekowe (dalej: szpitale) zobowiązani są do udzielenia upoważnienia do przeprowadzenia przetargu centralnego podmiotom wskazanym w zarządzeniu (dalej: upoważnienie). W przypadku programu lekowego „Leczenie przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu C terapią bezinterferonową” szpital realizujący ten program zobowiązany jest do udzielenia ww. upoważnienia temu szpitalowi, który w roku poprzedzającym rok ogłoszenia postępowania w sprawie zamówienia publicznego zrealizował świadczenia o najwyższej wartości w zakresie leków stosowanych w ramach tego programu lekowego.

30 czerwca br. prezes NFZ wydał komunikat, w którym jako szpital uprawniony do przeprowadzenia przetargu centralnego na zakup leków na potrzeby realizacji ww. programu lekowego wskazał Wojewódzki Szpital Zakazny w Warszawie. Z kolei w piśmie z 7 lipca br. wystąpił do szpitali o udzielenie do 14 lipca ww. szpitalowi upoważnień przewidzianych zarządzeniem.

W efekcie działań podjętych przez prezesa NFZ w ciągu miesiąca dokonał się przewrót w logice prowadzenia postępowań przetargowych przez szpitale, który pozostaje w sprzeczności z przepisami obowiązującego prawa.

Do podstawowych reguł prawa zamówień publicznych (dalej: PZP) należy nie tylko zapewnienie racjonalnego wydatkowania środków publicznych oraz konkurencyjnego procesu wyboru dostawców, ale także zagwarantowanie zamawiającym prawa do wyboru produktów lub usług odpowiadających ich realnemu zapotrzebowaniu.

Szpitale zamawiające leki muszą konstruować przedmiot zamówienia w taki sposób, by w jak najlepszym zakresie zabezpieczyć interes pacjentów, którym świadczą usługi opieki zdrowotnej. Spośród wielu wyroków Krajowej Izby Odwoławczej potwierdzających tę tezę można przywołać ten z 5 marca 2012 r. (KIO 341/12), w którym wskazano wprost: „Potrzeby zamawiającego sprowadzają się więc do konieczności zakupu leków optymalnych dla prowadzonego procesu leczenia, czyli właściwie zapewnienia maksimum bezpieczeństwa dla życia i zdrowia pacjentów”.

Konkretne szpitale leczą konkretnych pacjentów, którzy ze względów medycznych potrzebują konkretnych leków. Dlatego organizowane są przez poszczególne szpitale indywidualne i niezależne przetargi w celu zakupu leków odpowiadających rzeczywistemu zapotrzebowaniu pacjentów. Fakt, iż szpitale wykonują usługi w ramach programów lekowych, na których realizację podpisują umowy z NFZ, nie modyfikuje w żaden sposób opisanej reguły wynikającej z bezwzględnie obowiązujących przepisów dotyczących zamówień publicznych w Polsce. Każdy lek refundowany jest świadczeniem gwarantowanym do limitu refundacji. NFZ zwraca szpitalom z tytułu zakupu leków maksymalnie kwotę równoważącą leku wyznaczającego limit w grupie refundacyjnej, do której należy ten kupowany lek. Jednakże NFZ nie posiada kompetencji do pozbawiania szpitali prawa do wyboru leków ich zdaniem optymalnych dla leczonych przez nich pacjentów.

PZP pozwala na odstąpienie od reguły organizowania indywidualnych przetargów m.in. w art. 16 ust. 1, w którym wskazuje, iż zamawiający mogą wspólnie przeprowadzić postępowanie i udzielić zamówienia, wyznaczając spośród siebie zamawiającego upoważnionego do przeprowadzenia postępowania i udzielenia zamówienia w ich imieniu i na ich rzecz. Kluczowym wa-

runkiem niezbędnym dla zastosowania tego przepisu jest zatem dobrowolność decyzji zamawiających co do przeprowadzenia wspólnego zamówienia. Co ważne, zamawiający przeprowadzający wspólne zamówienie godzą się w ten sposób na zakupienie na ich rzecz nie jakichkolwiek produktów, ale produktów przez nich wskazanych.

Zarządzenie prezesa NFZ odwołuje się do art. 16 ust. 1 PZP, jednakże jest sprzeczne z treścią tego przepisu. Zastosowano karkołomną konstrukcję „zmuszenia szpitali do wyrażenia dobrowolnej zgody” na przeprowadzenie wspólnego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Nie można bowiem mówić o dobrowolnej zgodzie szpitali na udzielenie upoważnienia do przeprowadzenia centralnego przetargu, jeżeli obowiązek udzielenia tej zgody został szpitalom narzucony w zarządzeniu prezesa NFZ. Taka konstrukcja jest sprzeczna z przepisami zarówno PZP, jak i ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Zarządzenie zostało wydane m.in. na podstawie art. 146 ust. 1 ustawy o świadczeniach, który stanowi, iż prezes NFZ określa „szczegółowe warunki umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej”. Umowy są zawierane między NFZ a szpitalami, więc w świetle powyższego przepisu te szczególne warunki umów określane przez prezesa NFZ mogą określać jedynie dwustronną relację między tymi podmiotami, a nie relacje szpitali z osobami trzecimi, np. z dostawcami leków. Prezes NFZ ma zatem prawo określić szczególne warunki wykonywania usług przez szpitale, np. godziny otwarcia placówki, odpowiedzialność za nieprawidłowe wykonanie usług. Nie może jednak rozszerzać swojego uprawnienia wynikającego z ww. przepisu na obszary, które powinny pozostawać wyłącznie w gestii szpitali. O słuszności takiej interpretacji świadczy nie tylko sens przepisu, ale także relacja do przepisów PZP. Gdyby zgodzić się z interpretacją prezesa NFZ, należałoby błędnie uznać, iż ma on prawo na drodze zarządzeń, niemających przecież statusu wiążącego prawa, wprowadzać rozwiązania sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami PZP.

Negatywne dla pacjentów konsekwencje niesie też sama filozofia zarządzenia, nakładająca na szpitale obowiązek leczenia pacjentów lekiem zakupionym w ramach przetargu centralnego. Jedynie na zasadzie wyjątku od tej reguły zarządzenie dopuszcza możliwość zastosowania u pacjentów, ze względów medycznych, leku zawierającego inną substancję czynną niż lek zakupiony w przetargu centralnym. Szpitale mają prawo zakupu tego innego leku jedynie w ilości koniecznej do leczenia maksymalnie 20% pacjentów w okresie objętym postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego.

Rozwiązanie to wprowadza więc dyskryminację pacjentów pod względem dostępu do leków. Prezes NFZ przyznaje jednoznacznie w zarządzeniu, że z uwagi na względy medyczne niektórzy pacjenci nie będą mogli przyjmować leku zakupionego w ramach przetargu centralnego. W chwili wydania zarządzenia nie można było przewidzieć, ilu takich pacjentów zostanie zidentyfikowanych w trakcie realizacji poszczególnych przetargów centralnych. Nie zważając jednak na tę niewiadomą, prezes NFZ odgórnie dopuścił zakup innego leku maksymalnie dla tylko 20% pacjentów. Zatem wszyscy pozostali, nawet jeżeli także w ich przypadkach względy medyczne nie uzasadnią stosowania u nich leku kupionego centralnie, będą zdani tylko na ten lek, bo szpitale zostały zobowiązane do jego używania.

Z punktu widzenia interesu pacjentów pomysł jest tak kontrowersyjny, że rodzi wiele pytań o jego uzasadnienie i sposób praktycznej implementacji. W szczególności jest kwestia: dlaczego nie wzięto pod uwagę faktu, iż przez to pozbawia się pacjentów prawa do wyboru leków refundowanych gwarantowanych w programach lekowych? Nie można bowiem zgodzić się ze stanowiskiem opublikowanym na stronie internetowej szpitala zakaźnego, iż NFZ nie ingeruje zarządzeniem w treść programu lekowego, zakres świadczenia dopuszcza bowiem na równoważnym poziomie możliwość prowadzenia terapii pacjentów czterema lekami. Te cztery leki mają różne substancje czynne, nie są substytutami, mają inne zasady stosowania (długość terapii, bezpieczeństwo itp.), co potwierdza zresztą też fakt, iż są umieszczone w ramach różnych grup limitowych. Stąd dla lekarzy i pacjentów nie musi być obojętne, który z tych czterech leków zostanie zakupiony.

W związku z powyższym proszę o informację, co ministerstwo zamierza w opisanej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 2017.11.14

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Władysława Komarnickiego na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r., przesłane przy piśmie z dnia 31 października 2017 r. proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie należy zauważyć, że Ministerstwo Zdrowia odniosło się w piśmie o sygnaturze IK: 1103281 do oświadczenia tej samej treści, złożonego przez Pana Senatora Władysława Komarnickiego na 47. posiedzeniu Senatu w dniu 28 września 2017 r.

Ministerstwo Zdrowia podtrzymuje swoje stanowisko przedstawione we wcześniejszej odpowiedzi. Celem wszystkich działań, podejmowanych zarówno przez Ministerstwo Zdrowia, jak i Narodowy Fundusz Zdrowia, w zakresie terapii wirusowego zapalenia wątroby typu C, jest umożliwienie objęcia leczeniem w programie lekowym „Leczenie przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu C terapią bezinterferonową” jak największej liczby pacjentów w ramach ograniczonych środków publicznych przeznaczonych na refundację oraz zmniejszenie kolejki pacjentów oczekujących na leczenie w ramach przedmiotowego programu lekowego. Należy wskazać, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1844), całkowity budżet na refundację wynosi nie więcej niż 17% sumy środków publicznych przeznaczonych na finansowanie świadczeń gwarantowanych w planie finansowym Funduszu.

Ministerstwo Zdrowia, biorąc pod uwagę dużą liczbę pacjentów oczekujących na leczenie w ramach programów lekowych dedykowanych pacjentom z wirusowym zapaleniem wątroby typu C, zwłaszcza oczekujących na terapię bezinterferonową, prowadziło negocjacje cenowe z przedstawicielami producentów preparatów stosowanych w ramach tej terapii, czego efektem jest znaczące obniżenie jej kosztów.

Warto zauważyć, że w roku 2016 wydatki Narodowego Funduszu Zdrowia na realizację programu lekowego „Leczenie przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu C terapią bezinterferonową” wyniosły niemalże **431 milionów złotych**.

Wprowadzenie Zarządzenia nr 42/2017/DGL Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia miało być kolejnym krokiem w kierunku obniżenia kosztów leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu C.

Faktem jest, że zgodnie z zapisami zarządzenia 42/DGL/2017 Prezesa NFZ, zakup leków niezbędnych do realizacji programu lekowego „Leczenie przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu C terapią bezinterferonową” odbywać się miał po przeprowadzeniu wspólnego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Ta forma zakupu leków daje bowiem większe możliwości negocjacyjne, a co za tym idzie pozwala na dalsze obniżenie ich ceny i w konsekwencji leczenie większej grupy pacjentów.

Zgodnie z zapisami przedmiotowego Zarządzenia, lekarz prowadzący nadal miał mieć możliwość wyboru terapii w ramach przedmiotowego programu lekowego, ponieważ w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, nabywane miały być leki niezbędne do stosowania u pacjentów zakażonych genotypem 1b, bez marskości wątroby lub ze skompensowaną marskością wątroby, zaś dla pozostałych pacjentów świadczeniodawca nabywać miał leki samodzielnie. Ponadto, zarządzenie Prezesa NFZ dopuszczało możliwość zastosowania u świadczeniobiorcy, ze względów medycznych, leku zawierającego inną substancję czynną niż lek zakupiony w ramach postępowania przetargowego (pod warunkiem, że lek ten jest objęty refundacją w danym programie lekowym zgodnie z aktualnym obwieszczeniem ministra właściwego do spraw zdrowia). Leki te mogą być zakupione przez świadczeniodawcę na zasadach ogólnych, w ilości koniecznej do leczenia maksymalnie 20% pacjentów zakażonych genotypem 1b u danego świadczeniodawcy, w okresie objętym postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego. Ograniczenie to nie miało zastosowania w przypadku leków nabywanych do kontynuacji leczenia świadczeniobiorców, którzy rozpoczęli leczenie danym lekiem przed dniem obowiązywania umów na dostawy leku zakupionego w ramach postępowania przetargowego.

Ministerstwo Zdrowia pragnie zwrócić uwagę na fakt, że przetargi centralne na leki stosowane w ramach programów lekowych dotyczą w chwili obecnej także hormonu wzrostu oraz czynników krzepnięcia. Realizowane są one z powodzeniem prowadząc do uzyskania wymiernych oszczędności i pozwalając na leczenie większej liczby chorych.

W tym miejscu należy wskazać, że w dniu 26 września 2017 r. weszło w życie Zarządzenie nr 90/2017/DGL Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w którym zmianie uległa treść §8a ust. 1, poprzez usunięcie punktu 8, dotyczącego wspólnego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w celu nabycia leków niezbędnych do realizacji programu lekowego „Leczenie przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu C terapią bezinterferonową”, w związku z czym wszelkie obawy Pana Senatora, przedstawione w przekazanym Ministrowi Zdrowia oświadczeniu stają się bezzasadne.

Dodatkowo należy zauważyć, że decyzję o sposobie leczenia pacjenta w ramach programu lekowego podejmuje lekarz na podstawie kryteriów kwalifikacji zawartych w opisie programu lekowego stanowiącym załącznik do Obwieszczenia Ministra Zdrowia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych. W ramach programu lekowego „Leczenie przewlekłego wirusowego zapalenia wątroby typu C terapią bezinterferonową” lekarz prowadzący może zastosować u pacjenta następujące preparaty:

- Viekirax (ombitaswir + paritaprewir + ritonawir) i Exviera (dasabuwir) w leczeniu genotypu 1 i 4 HCV,
- Daklinza (daklataswir) w skojarzeniu z asunaprewirem (Sunvepra) w leczeniu genotypu 1b HCV,
- Harvoni (ledipaswir + sofosbuwir) w leczeniu genotypu 1 HCV,
- Sovaldi (sofosbuwir) w skojarzeniu z rybawiryną lub rybawiryną i interferonem pegylowanym w leczeniu genotypu 2,3,4,5,6 HCV,
- Zepatier (elbasvir + grazoprevir) w leczeniu genotypu 1 i 4 HCV.

Kryteria kwalifikacji do przedmiotowego programu ściśle określają jakie leki mogą być stosowane w zależności od tego jakim genotypem HCV zakażony jest pacjent, nie jest więc prawdziwe twierdzenie przedstawione w oświadczeniu Pana Senatora, o prawie pacjenta do wyboru leku refundowanego gwarantowanego w programie lekowym.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marcin Czech

Oświadczenie senatora Władysława Komarnickiego*skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła**Szanowny Panie Ministrze!*

Na 900 szpitali w Polsce zaangażowanych w dawstwo jest tylko kilkanaście. W ramach zwrotu za badania, jakie trzeba wykonać u dawcy, szpitale dostają 10,2 tys. zł za pobranie nerek i czterech innych narządów, w tym serca. 4,8 tys. zł z tej kwoty ma pokryć koszty osobowe: zwołanie konsylium orzekającego śmierć mózgu oraz pracę personelu. Dlatego właśnie liczba dawców w Polsce się nie zwiększa i od 2011 r. nie przekroczyła 600.

Najgorzej jest w przypadku serca: organ ten można pobrać tylko od 20% dawców. W 2016 r. w Polsce lekarze przeszczepili 101 serc, o dwa więcej niż rok wcześniej. To bardzo mało. Dla porównania podam, że w 10-milionowych Czechach przeszczepia się cztery razy więcej serc. Kardiochirurdzy alarmują, że zapotrzebowanie na transplantacje serca stale rośnie. Na jego przeszczep obecnie czekają 402 osoby.

Zwracam się z prośbą o informację, co ministerstwo zamierza zrobić w ww. sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Komarnicki*

Odpowiedź

Warszawa, 16.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone podczas 48. posiedzenia Senatu w dniu 19 października br., przez Senatora Władysława Komarnickiego, dotyczące kwestii liczby wykonywanych przeszczepień uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z §15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu ustalania kosztów czynności związanych z pobieraniem, przechowywaniem, przetwarzaniem, sterylizacją i dystrybucją komórek, tkanek i narządów (Dz. U. z 2014 r. poz. 469), zwanego dalej rozporządzeniem, Narodowy Fundusz Zdrowia oraz Centrum Organizacyjno-Koordynacyjne ds. Transplantacji „Poltransplant”, przedstawiają, corocznie do dnia 15 lutego, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia informację o proponowanym wzroście kosztów czynności określonych w załączniku nr 2 do rozporządzenia, na rok następny, tj. kosztów czynności związanych z pobieraniem narządów od dawcy, u którego stwierdzono zgon wskutek śmierci mózgu lub nieodwracalnego zatrzymania krążenia, czynności związanych z pobieraniem szpiku i komórek krwiotwórczych krwi obwodowej od żywego dawcy oraz ich przechowywaniem, przetwarzaniem, sterylizacją i dystrybucją.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz.U. z 2017 r. poz. 1000), zwanej dalej „ustawą” – do kosztów pobrania narządów zalicza się koszty: koordynacji pobrania, badań i wydania na ich podstawie opinii lekarskich, identyfikacji potencjalnego dawcy, kwalifikacji potencjalnego dawcy, stwierdzenia trwałego nieodwracalnego ustania czynności mózgu (śmierci mózgu) lub nieodwracalnego zatrzymania krążenia

poprzedzającego pobranie narządów, w sposób określony w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2017 r. poz. 125, z późn. zm.), hospitalizacji potencjalnego dawcy, od stwierdzenia trwałego nieodwracalnego ustania czynności mózgu do pobrania narządu, wraz z czynnościami polegającymi na podtrzymywaniu czynności narządów, badań laboratoryjnych przed pobraniem narządów, badań kwalifikujących narządy do przeszczepienia, po pobraniu od dawcy, zabiegu pobrania narządów z uwzględnieniem kosztów ponoszonych przez podmiot leczniczy (w którym pobrano narząd lub narządy lub przeszczepiono pobrany narząd lub narządy).

W związku z realizacją zadania wskazanego w przepisach rozporządzenia, o którym mowa powyżej, Poltransplant pismem z dnia 10 lutego 2017 r. przekazał proponowany wzrost kosztów opracowany w oparciu o dane z podmiotów, w których przeszczepia się co najmniej 30 narządów rocznie (zgodnie z warunkiem wskazanym w §15 ust. 3b pkt 3 rozporządzenia). Podmioty te to: Uniwersyteckie Centrum Kliniczne w Gdańsku, Samodzielny Publiczny Centralny Szpital Kliniczny w Warszawie, Centralny Szpital Kliniczny MSWiA w Warszawie oraz Szpital Kliniczny Dzieciątka Jezus w Warszawie. Po uzyskaniu danych od ww. podmiotów leczniczych Poltransplant dokonał analizy otrzymanych materiałów, a następnie ustalił średnią arytmetyczną z podanych przez wskazane podmioty kwot. W zakresie kosztów osobowych, o których mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia, wzrost kosztów kształtuje się zgodnie z przedstawioną poniżej tabelą.

A. Koszty osobowe

Lp.	Rodzaj kosztów	Koszt jednostkowy (w złotych)	Koszt razem (w złotych)	Koszty po proponowanych zmianach	Proponowany koszt przy uwzględnieniu prognozowanej inflacji 2% i zaokrągleniu do pełnych złotych
I	Identyfikacja dawcy zmarłego				
1	lekarz – wstępna ocena kliniczna wykluczenia lub potwierdzenia	312,90	312,90	331	319
2	wykonanie serii badań	2 x 260,75	521,50	2x311	2x266
3	komisja orzekająca o śmierci mózgu	3 x 417,20*	1.251,60*	3x451	3x425
	Razem		2.086,00	2307	2127
II	Opieka nad dawcą od stwierdzenia śmierci mózgu lub zgonu wskutek nieodwracalnego zatrzymania krążenia do pobrania narządu lub narządów				
1	lekarz	625,80	625,80	778	638
2	pielęgniarka	365,00	365,00	377	372
3	konsultacje specjalistyczne	208,60	208,60	284	212
	Razem		1.199,45	1439	1223
III	Zabieg pobrania narządu lub narządów				
1	lekarz anestezjolog	730,10	730,10	783	745
2	pielęgniarka	2 x 365,05	730,10	2x375	2x372
3	salowa	260,75	260,75	262	266
	Razem		1.720,95	1795	1755
	Razem koszty osobowe		5.006,40	5541	5106

* Obejmuje całość badania stwierdzającego śmierć mózgu według obwieszczenia Ministra Zdrowia z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie kryteriów i sposobu stwierdzenia trwałego nieodwracalnego ustania czynności mózgu (M.P. poz. 547).

Niezależnie od powyższego, Ministerstwo Zdrowia przeprowadziło analizę przedmiotowych kosztów, na podstawie informacji zebranych w I półroczu 2017 r. od podmiotów przeszczepiających, co stanowiło wstępny etap prac analitycznych związanych z opracowaniem projektu założeń do ustawy, która na nowo ureguluje kwestie pobierania, przechowywania, przeszczepiania i zastosowania u ludzi komórek, tkanek i narządów. Z analizy tej wynika, iż przewidywane koszty związane z pobieraniem są nieznacznie większe niż obecne koszty realne, co pokrywa się z analizą przeprowadzoną przez Poltransplant. W tej sytuacji należy wnioskować, że poziom finansowania w zakresie kosztów osobowych nie jest istotnym czynnikiem wpływającym na liczbę wykonywanych przeszczepień.

Uwzględniając konieczność zmian w zakresie mechanizmów finansowania świadczeń transplantacyjnych, jak również organizacji całego systemu transplantacyjnego zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 maja 2017 r. (Dz. Urz. Min. Zdr. poz. 58) powołany został Zespół roboczy do spraw opracowania projektu ustawy regulującej kwestie pobierania, przechowywania, przeszczepiania i zastosowania u ludzi komórek, tkanek i narządów, którego w swojej pracy wykorzystuje zgromadzone informacje. Ma to na celu wypracowanie jak najbardziej korzystnych rozwiązań legislacyjnych dotyczących systemu transplantacyjnego, a tym samym powinno przyczynić się do zwiększenia liczby dawców i wykonanych przeszczepów, a w konsekwencji rozwoju tej dziedziny medycyny i poprawy zdrowia pacjentów. Materiałem wyjściowym dla pracy ww. Zespołu jest wskazywany powyżej projekt założeń, zgodnie z którym kluczowym z punktu widzenia efektywności ekonomicznej procesu transplantacyjnego jest rozdzielenie procedur: kwalifikacji do przeszczepienia, finansowania pobrania narządów oraz finansowania przeszczepienia narządów. Rozważane jest także dodatkowe finansowanie, w zakresie Regionalnych Ośrodków Kwalifikujących, których celem jest kwalifikacja biorców do przeszczepienia, opierające się na modelu finansowania tej działalności przez ośrodki przeszczepiające przy uwzględnianiu założeń, że ośrodki przeszczepiające zobligowane byłyby do kwalifikowania biorców lub zlecenia tego innej jednostce, np. stacji dializ.

Nie należy zapominać, że oprócz omawianych wyżej zmian legislacyjnych w Ministerstwie Zdrowia realizowany jest także program wieloletni na lata 2011–2020 pn. „Narodowy Program Rozwoju Medycyny Transplantacyjnej”. Opierając się na analizie głównych potrzeb i problemów ograniczających rozwój medycyny transplantacyjnej w Polsce, celem głównym Programu jest dążenie do przybliżenia się do wskaźników europejskich w zakresie liczby przeszczepień narządów, tkanek i komórek, natomiast celami szczegółowymi Programu są:

- 1) zwiększenie dostępności do leczenia przeszczepieniem narządu i wzrost liczby przeszczepień narządów od zmarłych dawców;
- 2) zwiększenie liczby potencjalnych niespokrewnionych dawców komórek krwiotwórczych;
- 3) zwiększenie liczby przeszczepień nerki od żywego dawcy;
- 4) zwiększenie liczby pobrań i przeszczepień rogówki;
- 5) budowa systemu organizacyjnego koordynatorów pobierania i przeszczepiania komórek, tkanek i narządów w podmiotach leczniczych spełniających warunki do pobierania narządów od zmarłych dawców;
- 6) poprawa i unowocześnienie infrastruktury podmiotów leczniczych przeszczepiających narządy, komórki i tkanki, banków tkanek i komórek oraz medycznych laboratoriów diagnostycznych testujących komórki, tkanki lub narządy;
- 7) wdrażanie nowych rodzajów przeszczepiania narządów, komórek i tkanek oraz rozwój programów przeszczepiania w grupach biorców o podwyższonym ryzyku;
- 8) rozwój i doskonalenie systemów monitorowania, nadzoru i kontroli jakości w transplantologii w celu uzyskania poprawy wyników przeszczepiania;
- 9) doskonalenie i utrzymanie wiedzy osób, których czynności bezpośrednio wpływają na jakość komórek, tkanek lub narządów oraz bezpieczeństwo dawców i biorców.

W budżecie Programu corocznie zagwarantowane jest 45 mln zł, które wydatkowane są m.in. na zadania o charakterze inwestycyjnym, mające na celu poprawę infrastruktury i unowocześnienie ośrodków przeszczepiających narządy, komórki i tkanki,

banków tkanek i komórek oraz medycznych laboratoriów diagnostycznych testujących komórki, tkanki lub narządy, funkcjonujących w systemie medycyny transplantacyjnej w Polsce. Na powyższe składają się zadania w zakresie prac budowlano-remontowych, jak również wyposażenia i doposażenia w wysokospecjalistyczny sprzęt ośrodków transplantacyjnych. W latach 2011–2016 przekazano jednostkom kwotę 58 842 093,79 zł celem zakupu sprzętu oraz kwotę 82 577 411,02 zł z przeznaczeniem na prace remontowo-budowlane. Jak widać są to kwoty istotnie wspomagające podmioty funkcjonujące w obszarze medycyny transplantacyjnej.

Dodatkowo, na lata 2018–2020 zaplanowano także realizację zadań w zakresie:

- 1) działalności koordynatorów pobierania i przeszczepiania tkanek, komórek i narządów,
- 2) organizacji szkoleń w zakresie koordynacji transplantacji (w tym z udziałem ekspertów zagranicznych z krajów o największej liczbie pozyskiwanych narządów do przeszczepienia od dawców zmarłych),
- 3) rekrutacji i badań potencjalnych dawców szpiku,
- 4) wspierania rozwoju ustawowych rejestrów transplantacyjnych,
- 5) programu identyfikacji pacjentów z podwyższonym ryzykiem immunologicznym,
- 6) wdrożenia programu szkoleniowego – European Training Program in Organ Donation (ETPOD),
- 7) przygotowania nowych rodzajów przeszczepów tkankowych kości czaszki z oponą twardą,
- 8) przeszczepiania rogówki u chorych z ryzykiem utraty przeszczepu z przyczyn immunologicznych,
- 9) hodowli komórkowych, w tym przygotowanie do przeszczepienia autologicznych hodowanych komórek naskórka i chrząstki,
- 10) szkoleń specjalistycznych dla osób wykonujących czynności bezpośrednio związane z pobieraniem, testowaniem, przetwarzaniem, przechowywaniem, przeszczepianiem komórek i tkanek w jednostkach ochrony zdrowia związanych z transplantologią,
- 11) finansowania innowacyjnych metod w zakresie przeszczepiania komórek, tkanek i narządów, w tym przeszczepianie twarzy, jelita, kończyny górnej, krtani.

W ramach Programu realizowane są także działania promocyjne i edukacyjne, w tym o zasięgu ogólnokrajowym upowszechniające wiedzę o transplantologii oraz promocja transplantologii w województwach o najniższym wskaźniku pobierania narządów w Polsce. Realizacja zadań edukacyjnych ma na celu upowszechnianie idei transplantologii w społeczeństwie.

Powyższe działania wydają się mieć korzystne przełożenie na realną sytuację transplantologii w Polsce. Zgodnie z informacjami zawartymi w Biuletynie Informacyjnym Poltransplantu w 2016 r. wykonano 1548 przeszczepień narządów, czyli o 34 więcej niż w roku 2015 oraz odnotowano większą liczbę dawców rzeczywistych – 542 w 2016 r. względem 526 w roku 2015 r.

Dziękując za okazane zainteresowanie rozwojem polskiego systemu transplantacyjnego, uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień. Żywię nadzieję, że są one wystraszające.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Głowala

Oświadczenie senatora Jana Filipa Libickiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego,
do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Krzysztofa Jurgieła
oraz do ministra spraw zagranicznych Witolda Waszczykowskiego

Tak się składa, że miałem okazję współpracować w moim okręgu wyborczym przy nawiązaniu partnerstwa pomiędzy dwiema gminami z mojego okręgu wyborczego a dwiema gminami z Ukrainy. W ramach działań, które te gminy podejmują, bardzo dobrze udało się np. wymiana młodzieży z udziałem polsko-ukraińskiego funduszu wymiany młodzieży, która to wymiana miała miejsce w tym roku. Chcę w tym miejscu wszystkim tym, którzy pracują na rzecz tej wymiany, serdecznie podziękować, jak też tym, którzy, że tak powiem, zgłosili taki pomysł, aby taki fundusz powstał.

Ale moje pytanie dotyczy czegoś innego. A mianowicie w ramach tych kontaktów pojawiła się pewna kwestia. Ponieważ wiele gmin w moim okręgu ma charakter rolniczy, zainteresowane gminy ukraińskie również mają charakter rolniczy, to bardzo dużo tych gmin ukraińskich chce nabywać w Polsce pewnych doświadczeń właśnie w zakresie rolnictwa, a także w zakresie tego wszystkiego, co jest małym i średnim biznesem rolniczym, czyli w tworzeniu mleczarni i innych zakładów, które działają na rynku rolno-spożywczym.

Moje pytanie do Panów Ministrów jest następujące: czy my jako rząd polski, jako Polska, posiadamy jakieś narzędzia, którymi moglibyśmy naszym ukraińskim partnerom pomóc, jeżeli chodzi o rozwój tego małego, drobnego przemysłu rolno-spożywczego? Chodzi mi tu o możliwość korzystania z jakichś kredytów preferencyjnych, środków pomocowych czy ewentualnie jakichś funduszy, które wspierałyby współpracę samorządów polskich i ukraińskich, a jednocześnie mogłyby działać właśnie na rzecz tego, aby ta branża rolno-spożywcza u naszych ukraińskich sąsiadów mogła się rozwijać. Jeśli mógłbym z któregoś z tych ministerstw wykaz takich narzędzi, funduszy czy programów otrzymać, to byłbym bardzo zobowiązany.

Jan Filip Libicki

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 28 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 24 października 2017 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. uprzejmie informuję co następuje.

Ministerstwo Rozwoju realizuje zadania w ramach Programu Polska-Białoruś-Ukraina 2014–2020, który jest częścią Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa. Program nie obejmuje jednak instrumentów odnoszących się do współpracy z Ukrainą w zakresie rolnictwa, w tym wsparcia drobnego przemysłu rolno-spożywczego.

Wsparcie ekspansji zagranicznej polskich przedsiębiorców z wykorzystaniem instrumentów finansowych (w tym przenoszących ryzyko) zapewniają m.in. Bank Gospodarstwa Krajowego oraz inne podmioty z Grupy Polskiego Funduszu Rozwoju (np. Korporacja Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych). W szczególności udostępniane są instrumenty finansowania eksportu (w tym akredytywy), finansowania projektów inwestycyjnych, mechanizmy ochrony przed zmiennością kursów walutowych, jak również rozwiązania dotyczące ochrony płatności ze strony kontrahentów.

KUKE jednak nie posiada narzędzi adresowanych bezpośrednio do ukraińskich samorządów lub sektora rolno-spożywczego. Rozwiązania oferowane przez KUKE mogą wspierać eksport polskich dóbr inwestycyjnych np. maszyn, urządzeń, linii technologicznych czy budowy gotowych obiektów przeznaczonych dla tego sektora. Wiąże się to z koniecznością pozyskania finansowania dla takich projektów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zagadnienia wsparcia sektora rolno-spożywczego pozostają także w kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Podsekretarz Stanu
Jadwiga Emilewicz

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 23.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Jana Filipa Libickiego na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19.10.2017 r., w sprawie możliwości pomocy dla partnerów ukraińskich w zakresie rozwoju małych i średnich przedsiębiorstw na terenach przygranicznych, poniżej przedstawiam odpowiedź Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w tej sprawie.

Wsparcie eksperckie w obszarze rolnictwa, wymiana wiedzy i doświadczeń to ważne tematy w ramach współpracy dwustronnej w obszarze rolnictwa w relacjach z Ukrainą. Są one omawiane od lat zarówno na spotkaniach bilateralnych, na szczeblu ministerialnym, jak i roboczym, a także na posiedzeniach grupy roboczej ds. współpracy w dziedzinie rolnictwa (ostatnie posiedzenie: 29.04.2016 r., Kijów) oraz Polsko-Ukraińskiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Gospodarczej (ostatnie posiedzenie: 21 kwietnia 2017 r., Warszawa). Zwłaszcza przy okazji ww. posiedzeń przekazywane są stronie ukraińskiej konkretne propozycje współpracy eksperckiej ze strony MRiRW, czy też instytutów badawczych. Jesteśmy też otwarci na tematy zgłaszane przez stronę ukraińską. Decyzje dotyczące wyboru polskiej instytucji, jak i zakresu potencjalnej współpracy leżą po stronie ukraińskiej, lecz współpraca jest zwykle uzależniona od pozyskania środków zewnętrznych. Ewentualne wspólne projekty (np. wizyty studyjne, szkolenia) mogą być realizowane ze środków polskiej pomocy rozwojowej, administrowanej przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, czy też ze środków Unii Europejskiej (np. instrument TAIEEX).

Szereg instytutów badawczych sektora rolnego ma podpisane umowy dwustronne o współpracy, w tym wieloletnie, z odpowiednikami na Ukrainie, np. Jednostka Certyfikująca Wyroby Instytutu Technologiczno-Przyrodniczego w Falentach, Oddział w Warszawie (JCW ITP) współpracuje z Ukraińskim Naukowo-Badawczym Instytutem Prognozowania Techniki i Technologii dla Rolnictwa im. Leonida Pogorielego w Doslidnickie. Współpracę z Instytutem Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa-PIB w Puławach nawiązał National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine. Instytut Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego w Warszawie prowadzi współpracę z Ukrainą z trzema instytucjami naukowymi na Ukrainie.

Ponadto, w dniu 9.08.2016 r. podpisane zostało porozumienie trójstronne o współpracy między Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz Litewską Krajową Agencją Płatniczą i Ukraińskim Funduszem Wsparcia Gospodarstw Rolnych w sprawie ustanowienia zasad zorganizowanych kontaktów i współpracy, w celu zapewnienia korzystnych i skutecznych form wzajemnego wsparcia pomiędzy stronami oraz poszerzenia współpracy w dziedzinie rolnictwa, a także budowania trwałych stosunków pomiędzy Ukrainą, Litwą i Polską.

Przykłady szkoleń, w których organizację zaangażowane było MRiRW:

- 15 października 2015 r. w MRiRW zorganizowane zostało spotkanie z delegacją Republiki Gruzji, Republiki Mołdawii oraz Ukrainy (na prośbę Krajowej Szkoły Administracji Publicznej). W MRiRW zaprezentowane zostały delegatom kwestie harmonizacji przepisów weterynaryjnych i fitosanitarnych, związanej z przygotowaniem Polski do członkostwa w UE oraz szczegółowe aspekty handlowe Umów DCFTA.
- 16 listopada 2015 r. w Kijowie odbyło się seminarium eksperckie dla przedstawicieli ukraińskiej administracji rządowej nt. *Upowszechnianie zagadnień związanych z założeniami i funkcjonowaniem Wspólnej Polityki Rolnej po 2013 r.* Delegacji przewodniczyła Pani Aleksandra Szelałowska, Dyrektor Departamentu Finansów w MRiRW. W ramach seminarium zorganizowano też spotkanie dotyczące agroturystyki. W seminarium udział wzięli przedstawiciele MRiRW, ARR, IERiGŻ, a także Ministerstwa Sportu i Turystyki.
- W terminie 21–25 listopada 2016 r. w Warszawie odbyło się współorganizowane przez MRiRW (wspólnie z MSZ i KSAP) szkolenie nt. *Wdrażanie Umów o pogłębionej i całościowej strefie wolnego handlu (DCFTA) w dziedzinie rolnictwa i handlu produktami rolnymi.* Szkolenie organizowane było w ramach Akademii Administracji Publicznej Partnerstwa Wschodniego. Wzięli w nim udział przedstawiciele Gruzji, Mołdawii oraz Ukrainy. *[w dniach 4–8 grudnia 2017 r. planowane jest kolejne szkolenie z tej tematyki – w związku z zainteresowaniem ww. krajów i pozytywną oceną poziomu szkolenia z 2016 r.]*

Zważywszy na zainteresowanie strony ukraińskiej wsparciem ze strony polskiej dotyczącym rolnictwa ekologicznego, w dniach 3–5 września 2017 r. zorganizowana została wizyta polskiej delegacji w Kijowie, w której uczestniczył przedstawiciel MRiRW oraz Polskiego Centrum Akredytacji. Celem wizyty było przeprowadzenie szkolenia m.in. w zakresie rozwiązań dot. systemu kontroli i certyfikacji w rolnictwie ekologicznym (ze strony ukraińskiej udział wzięło ok. 50 osób). Omawiana wizyta została bardzo pozytywnie oceniona przez Kijów. MRiRW jest gotowe do kontynuowania współpracy w tej dziedzinie.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej metody i przykłady wsparcia eksperckiego w obszarze rolnictwa na rzecz strony ukraińskiej, chciałbym wyjaśnić, że nie jest możliwe finansowanie działań przedstawionych w ww. oświadczeniu (np. kredyty preferencyjne, środki pomocowe) ze środków pomocy technicznej PROW 2014–2020. Podobnie, w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014–2020 nie ma możliwości udzielania pomocy bezpośredniej na rozwój przetwórstwa rolno-spożywczego i wspierania współpracy samorządów ze stroną ukraińską w tym zakresie.

Przedsiębiorcy z Ukrainy mogą skorzystać natomiast z doświadczeń polskich zdobytych podczas wdrażania kolejnych programów pomocy UE. Sprawozdania i informacje z realizacji programów rozwoju obszarów wiejskich znajdują się na stronach internetowych MRiRW www.minrol.gov.pl, Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji

Rolnictwa www.arimr.gov.pl. W bazie dobrych praktyk na stronach internetowych Krajowej Sieci Obszarów Wiejskich www.ksow.pl zamieszczone zostały natomiast przykłady najlepszych projektów zrealizowanych w ramach pomocy UE, między innymi w zakresie przetwórstwa rolno-spożywczego.

Publikacje i bazy w zakresie dobrych praktyk dotyczących realizacji projektów w ramach kolejnych programów pomocy UE dla rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich w Polsce mogą pozwolić stronie ukraińskiej na wykorzystanie zebranych doświadczeń przy opracowywaniu i realizacji projektów własnych.

W naszej opinii, w odniesieniu do zakresu pomocy dla partnerów ukraińskich, o którym mowa w oświadczeniu Pana Senatora, należałoby rozważyć instrument małych grantów realizowanych przez polskie placówki dyplomatyczne oraz program polskiej pomocy rozwojowej (w kompetencji MSZ). Pewne działania na rzecz Ukrainy byłyby też możliwe w ramach *Programu Współpracy Transgranicznej Polska-Białoruś-Ukraina 2014–2020*, będącego w kompetencjach Ministerstwa Rozwoju. Celowe byłoby też zwrócenie się o informację w sprawie możliwego wsparcia dla konkretnych projektów do Delegatury Unii Europejskiej w Kijowie.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Krzysztof Jurgiel

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Warszawa, 22 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorskie Pana Senatora Jana Filipa Libickiego dot. wsparcia dla małych przedsiębiorstw branży rolno-spożywczej na Ukrainie, uprzejmie przekazuję projekt odpowiedzi.

Polska od wielu lat konsekwentnie udziela Ukrainie pomocy w obszarach kluczowych dla udanej transformacji, które przyniosą najbardziej odczuwalne i oczekiwane zmiany dla ukraińskiego społeczeństwa. Obecnie polskie wsparcie jest realizowane przez projekty pomocy rozwojowej, finansowane ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Wśród priorytetów tej pomocy znalazł się rozwój przedsiębiorczości, szczególnie w regionach dotkniętych problemem napływu uchodźców wewnętrznych. We współpracy z Programem NZ ds. Rozwoju, Polska wspiera samozatrudnienie i tworzenie nowych miejsc pracy wśród ludności dotkniętej konfliktem na Ukrainie.

Ważnym wymiarem wsparcia jest zaangażowanie licznych polskich ekspertów w przeprowadzenie reformy decentralizacyjnej, reformy oświaty, przeciwdziałania korupcji oraz reformy sektora finansów publicznych. W ocenie MSZ istnieje także przestrzeń do bardziej aktywnego włączenia się Polski na rzecz rozwoju małej i średniej przedsiębiorczości na Ukrainie. Przykładem takich działań jest zrealizowany przez Departament Współpracy Ekonomicznej MSZ polski komponent projektu OECD „*Supporting Decentralisation in Ukraine*”, w ramach którego w dniach 24–28 wrześ-

nia br. w Lublinie i Rzeszowie odbyły się seminarium i wizyta studyjna z udziałem ekspertów z Ukrainy, dot. zapewnienia usług publicznych w wymiarze lokalnym. Projekt ten będzie miał swoją kontynuację w 2018 r.

W działania na rzecz Ukrainy zaangażowane jest również Ministerstwo Rozwoju, które od 2016 r. we współpracy z PARP i PAliIZ tworzy w siedmiu miastach centralnej i zachodniej Ukrainy regionalne centra wsparcia przedsiębiorczości. Wybrane regiony otrzymają także pomoc w opracowaniu strategii rozwoju i programów operacyjnych.

Choć obecne uwarunkowania prawne, brak systemowego wsparcia dla przedsiębiorców i trudna sytuacja gospodarcza wyraźnie utrudniają rozwój małej i średniej przedsiębiorczości na Ukrainie, to pomoc dla tego sektora ukraińskiej gospodarki ma swoje ekonomiczne i społeczne uzasadnienie. W ocenie MSZ warto rozważyć również włączenie ośrodków doradztwa rolniczego we wsparcie dla rozwoju MŚP branży przetwórstwa rolno-spożywczego na Ukrainie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Jan Dziedziczak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Mioduszewskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się do Pana Ministra w sprawie problemów ze sprzedażą i zarazem wykupem lokali mieszkalnych, znajdujących się w starszych budynkach. Problemy pojawiły się wraz z wejściem w życie z dniem 11 września br. ustawy, która wprowadza wymóg zgodności z pozwoleniem na budowę oraz użytkowanie. Z uwagi na fakt, iż prawo nie nakładało obowiązku archiwizacji dokumentacji budowlanych, te w chwili obecnej praktycznie są nieosiągalne. Problemy dotyczą także miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego – głównie z uwagi na ich brak bądź niezgodność ze stanem rzeczywistym.

Zamiarem ustawodawcy było ograniczenie nielegalnych praktyk deweloperskich, polegających na zamianie projektowanych budynków jednorodzinnych na późniejsze wielorodzinne. Zamiar w swej istocie bardzo słuszny, lecz uchwalona ustawa zablokowała mnóstwo transakcji mieszkaniowych.

Wprawdzie z interpretacji Pana Ministra, która trafiła m.in. do notariuszy, wynika, iż w przypadku wyodrębnienia zarówno z nowych budynków, jak i starych, problemy nie powinny występować, ponieważ obowiązują wydane wcześniej zaświadczenia i są one podstawą do sporządzenia aktu notarialnego, jednak w ocenie notariuszy problemy notarialne mogą się pojawić w przypadku, gdy plan miejscowy przewiduje inną zabudowę niż obecnie istniejąca. W takim przypadku wydanie aktu notarialnego będzie praktycznie niemożliwe.

W związku z powyższym proszę o przedstawienie stanowiska Pana Ministra wobec zagrożeń płynących ze wspomnianej ustawy oraz podanie formy ich eliminacji.

Z poważaniem
Andrzej Mioduszewski

Odpowiedź

Warszawa, 22 listopada 2017 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Mioduszewskiego podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października br. w sprawie nowelizacji ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2015 r. poz. 1892, z późn. zm.) dokonanej ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. o Krajowym Zasobie Nieruchomości (Dz. U. poz. 1529), proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W dniu 11 września 2017 r. weszła w życie ustawa o Krajowym Zasobie Nieruchomości, na mocy której w art. 2 ustawy o własności lokali dokonano zmiany polegającej na dodaniu ust. 1a w brzmieniu: „Ustanowienie odrębnej własności samodzielnego lokalu mieszkalnego następuje zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo treścią decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu oraz zgodnie z pozwoleniem na budowę albo skutecznie dokonany zgło-

szeniem, i zgodnie z pozwoleniem na użytkowanie. Odrębną nieruchomości w budynku mieszkalnym jednorodzinny mogą stanowić co najwyżej dwa samodzielne lokale mieszkalne”. Do ww. regulacji zastosowanie znajduje przepis przejściowy, zawarty w art. 137 ust. 1 ustawy o KZN, zgodnie z którym „Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe”.

Przyczyną wprowadzenia przedmiotowej zmiany było zidentyfikowanie luki prawnej w przepisach dotyczących wydzielania lokali mieszkalnych, prowadzącej do powstania zabudowy mieszkalnej niezgodnej z ustaleniami planu miejscowego, decyzji o warunkach zabudowy lub pozwolenia na budowę i pozwolenia na użytkowanie. Zgodnie z przepisami art. 2 ustawy o własności lokali sprzed ww. nowelizacji, starosta, wydając zaświadczenie o samodzielności lokalu mieszkalnego, badał wyłącznie techniczne właściwości tego lokalu (np. wydzielenie trwałymi ścianami), nie ustalając, czy wydzielenie lokalu jest zgodne z aktami lub rozstrzygnięciami dotyczącymi budynku, podjętymi na etapie planistycznym oraz budowlanym. Prowadziło to do sytuacji wydzielania lokali mieszkalnych w budynkach zrealizowanych jako zabudowa usługowa, ew. do wydzielania wielu lokali mieszkalnych w budynkach zrealizowanych jako mieszkalne jednorodzinne (tj. w budynkach, które z definicji składają się z maksymalnie dwóch lokali mieszkalnych).

Orzecznictwo sądów administracyjnych przez lata potwierdzało, że starosta nie jest związany ustaleniami planu miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy, jak również pozwolenia na budowę (mimo że był organem udzielającym tego pozwolenia). Przykładem takiego orzecznictwa jest wyrok WSA w Krakowie, który w dniu 31 stycznia 2014 r. w sprawie II SA/Kr 1524/13 wskazał, że „Organ wydający zaświadczenie o samodzielności lokalu nie ma kompetencji do badania czy oprócz kryteriów o których mowa w art. 2 ust. 2 u.w.l. inwestycja jest zgodna z zapisami planu miejscowego”. Ta linia orzecznicza doprowadziła do powstania luki w systemie prawnym, pozwalającej na ominięcie przepisów o planowaniu przestrzennym oraz przepisów budowlanych i wydzielanie lokali mieszkalnych, stanowiące niezbędny warunek ich sprzedaży, w sposób sprzeczny z przeznaczeniem nieruchomości. Skutkiem społecznym przedmiotowej luki było nasilenie się konfliktów społecznych, głównie w związku z powstawaniem na obszarach spokojnej zabudowy rezydencjonalnej nieproporcjonalnych do tej zabudowy inwestycji wielorodzinnych, zwiększających intensywność użytkowania terenu, chociażby w wymiarze transportowym (brak miejsc parkingowych). Z punktu widzenia bezpieczeństwa użytkownika obiektu, „przekształcanie” budynków jednorodzinnych w wielorodzinne prowadziło do sytuacji, w której nie spełniały one norm technicznych dla tego rodzaju zabudowy, powodując niebezpieczeństwo dla ich użytkowników, związane chociażby z niedostateczną infrastrukturą przeciwpożarową.

W ostatnich latach następowała stopniowa zmiana linii orzeczniczej w tej sprawie, np. WSA w Warszawie w wyroku z dnia 26 października 2015 r. w sprawie VII SA/Wa 854/15 wskazał, że „względny spójności systemu prawa nakazują uwzględnić przy stosowaniu przepisów ustawy o własności lokali dotyczących wydzielania lokali w domu jednorodzinny przywołaną wyżej ustawową definicję takiego domu” – przesądził zatem o zakazie wydzielania w budynku zrealizowanym jako mieszkalny jednorodzinny więcej niż dwóch lokali mieszkalnych.

Przedmiotowa rozbieżność w orzecznictwie była powodem zawarcia w ustawie o Krajowym Zasobie Nieruchomości przepisów przesadzających związane starosty aktami planowania przestrzennego oraz rozstrzygnięciami budowlanymi przy wydzielaniu lokalu mieszkalnego. Już po wejściu w życie ustawy Naczelny Sąd Administracyjny, w wyroku z dnia 26 września 2017 r. w sprawie II OSK 92/16 potwierdził zasadność drugiej ze wskazanych linii orzeczniczych, nakazującej staroście uwzględnianie ustaleń planu miejscowego, decyzji o warunkach zabudowy oraz rozstrzygnięć budowlanych, w procesie ustalania samodzielności lokalu mieszkalnego.

Oznacza to, że problem ustalenia podstawy planistycznej albo budowlanej wobec budynków użytkowanych od kilkudziesięciu lat, poprzedzający wydanie zaświadczenia o samodzielności lokalu mieszkalnego, istniał również przed wejściem w życie ustawy o Krajowym Zasobie Nieruchomości, która jedynie potwierdziła jedną z linii orzeczniczych sądów administracyjnych w tym zakresie.

Zawarcie przedmiotowych zmian w ustawie o Krajowym Zasobie Nieruchomości miało na celu wzmocnienie ochrony praw nabywców mieszkań, w szczególności lokatora wynajmującego mieszkanie od operatora mieszkaniowego, o czynszu normowanym, bowiem niekontrolowane wydzielanie kolejnych lokali mieszkalnych w budynku mogło mieć negatywny wpływ na preferencyjne warunki najmu, a także na funkcjonowanie całej inwestycji.

Wobec uznania, że wydzielenie lokalu mieszkalnego powinno następować zgodnie z ustaleniami aktów albo rozstrzygnięć wydawanych na etapie planowania przestrzennego (plan miejscowy, decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu) oraz budowlanym (pozwolenie na budowę, pozwolenie na użytkowanie, zgłoszenie budowlane albo zmiany sposobu użytkowania) aktualny jest problem dopuszczalności oraz warunków wydzielenia lokalu w przypadku braku przedmiotowych rozstrzygnięć w archiwach organu albo właściciela nieruchomości. Oznacza to *de facto* nieustalony status prawno-planistyczny budynku, który uniemożliwia dokonywanie wobec niego dalszych czynności administracyjnych (a do takich należy czynność wydzielenia lokalu mieszkalnego).

W takim przypadku kluczowe staje się ustalenie, czy wydzielenie lokalu mieszkalnego stanowi zmianę sposobu zagospodarowania terenu (w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) lub zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części (w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego). Jeżeli tak, to osoba ubiegająca się o wydzielenie lokalu mieszkalnego obowiązana jest do uzyskania:

- 1) w przypadku zmiany sposobu zagospodarowania terenu – decyzji o warunkach zabudowy, chyba że obowiązuje plan miejscowy;
- 2) w przypadku zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części – co najmniej milczącej zgody wobec zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania (a w przypadku, gdy zmiana związana jest z wykonywaniem robót budowlanych – pozwolenia na budowę albo milczącej zgody wobec zgłoszenia budowlanego).

Należy przy tym wskazać, że wydzielenie lokalu mieszkalnego stanowić będzie:

- 1) zmianę sposobu zagospodarowania terenu – w szczególności jeżeli w jego wyniku w budynku niemieszkalnym, albo budynku o nieustalonym statusie prawno-planistycznym, powstaje lokal mieszkalny albo jeżeli stanowi wydzielenie 3 lokalu mieszkalnego w budynku, którego status prawno-planistyczny został ustalony jako budynek jednorodzinny,
- 2) zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części – jeżeli spełnia przesłanki określone w art. 71 ust. 1 Prawa budowlanego, tj. jeżeli stanowi podjęcie bądź zaniechanie w obiekcie budowlanym lub jego części działalności zmieniającej warunki: bezpieczeństwa pożarowego, powodziowego, pracy, zdrowotne, higieniczno-sanitarne, ochrony środowiska bądź wielkość lub układ obciążeń.

Podsumowując, należy wskazać, że obowiązujące regulacje prawne umożliwiają wydzielenie w budynku o nieokreślonym statusie prawno-planistycznym samodzielne lokalu mieszkalnego, wiąże się to jednak z koniecznością potwierdzenia możliwości dokonania takiego wydzielenia poprzez uzyskanie odpowiednich rozstrzygnięć. Wydzielenie lokalu mieszkalnego nie jest bowiem wyłącznie czynnością techniczną, lecz ma zasadniczy wpływ na planistyczne oraz budowlane warunki użytkowania obiektu budowlanego – powinno zatem podlegać kontroli publicznej. Dotychczasowe doświadczenia w stosowaniu przepisów o samodzielności lokali, w tym opisane wyżej problemy związane z niekontrolowanym wydzieleniem, potwierdzają potrzebę wzmocnienia tej kontroli. Podmiotem odpowiedzialnym za wydanie zgodnego z prawem zaświadczenia pozostaje starosta – nowe przepisy nie przesunęły w tym zakresie odpowiedzialności na notariuszy.

Ponadto należy wskazać, że ustawa o Krajowym Zasobie Nieruchomości nie przewidziała wobec wydanych zaświadczeń skutku utraty mocy, w związku z tym mogą one być wykorzystywane w obrocie jako podstawa transakcji. Obowiązujące przepisy ustawy o własności lokali nie przewidują również czasowego charakteru zaświadczenia.

Przepis art. 137 ustawy o Krajowym Zasobie Nieruchomości, wskazujący, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, należy odnosić do spraw dotyczących wydania zaświadczenia o samodzielności lokalu – w związku z tym wnioski o wydanie zaświadczeń złożone przed dniem wejścia w życie ustawy, załatwiane są wg poprzedniego stanu prawnego.

Mając na uwadze powyższe informuję, iż zasady wydzielenia lokali mieszkalnych wprowadzone przez unormowanie art. 2 ust. 1a ustawy o własności lokali mają również zastosowanie do sprzedaży lokali mieszkalnych w budynkach mieszkalnych stanowiących starą substancję mieszkaniową.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Tomasz Żuchowski
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krzysztofa Mroza

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Premierze!

Od wielu lat konsumenci w naszym kraju narzekają, że produkty znanych marek (począwszy od soków owocowych, przez przetwory mięsne i rybne, aż po chemię gospodarczą) przeznaczone na nasz rynek są gorszej jakości od tych, które trafiają na rynki krajów Europy Zachodniej. Na sklepowych półkach artykuły pojawiają się w tych samych opakowaniach, z tym samym logo tych samych marek, jednak o zmienionym składzie, czym wprowadza się w błąd klientów. Problem ten dotyczy również naszych sąsiadów, np. Czechów, Słowaków czy Węgrów.

Z przeprowadzonych do tej pory badań, np. w Czechach czy na Słowacji, wynika, iż gorsza jakość produktów wynika m.in. ze stosowania przez międzynarodowe koncerny tańszych zamienników w produkcji artykułów sprzedawanych na rynki krajów Europy Środkowo-Wschodniej. Dzieli się w ten sposób Europę na lepszą i gorszą. W efekcie prawa konsumentów w Unii Europejskiej nie są takie same.

Obserwuje się rosnące niezadowolenie konsumentów, którzy uważają, że muszą jechać za zachodnią granicę, aby kupić produkt lepszej jakości.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera o odpowiedź na poniższe pytania:

Czy opisany problem znany jest Panu Premierowi? Jeżeli tak, to jakie działania w tym zakresie zostały podjęte przez władze naszego kraju, aby walczyć ze sprzedażą w Polsce produktów gorszej jakości?

Czy polski rząd zlecał badania, które porównywałyby jakość produktów sprzedawanych w Polsce i innych krajach Europy Zachodniej? Jeśli tak, to jakie są wyniki takich testów? Jeśli nie, to czy polski rząd widzi potrzebę takich badań i planuje je zlecić?

Z poważaniem
Krzysztof Mróz

Odpowiedź

Warszawa, 10 listopada 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Krzysztofa Mroza podczas 48. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 października 2017 roku, przedstawiam stanowisko opracowane we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi (MRiRW) oraz Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że we wszystkich krajach Unii Europejskiej obowiązują, co do zasady, te same regulacje prawne w zakresie bezpieczeństwa i jakości żywności, w tym także w zakresie oznakowania. Prawo unijne stanowi, że każdy środek spożywczy oferowany konsumentom musi być oznakowany informacjami o jego podstawowych cechach, między innymi o składnikach z których został wytworzony

i wartości odżywczej¹. Uważa się, że oznakowanie produktu w myśl prawa unijnego, dostarcza wystarczających informacji o produkcji, aby konsument mógł dokonać właściwego wyboru, zgodnego z jego oczekiwaniami². Podkreślić należy, że przepisy zawierają minimalne wymagania wobec produktów dostępnych na rynku, co oznacza że ten sam produkt po ich spełnieniu może być produkowany zarówno jako produkt o niższych, jak i wyższych parametrach jakościowych. Mając na uwadze powyższe, organy kontroli nie mogą zakazywać lub utrudniać oferowania na rynku tych wyrobów, które spełniają wymagania prawa unijnego. Ustanowienie dalej idących kryteriów jakościowych, które byłyby niespójne z wynikającymi z unijnego prawa nie jest możliwe.

Jak wskazują producenci powodem występowania różnic w składzie produktów żywnościowych produkowanych na różne rynki jest między innymi konieczność dopasowania produktów do lokalnych preferencji smakowych konsumentów, dostępności lokalnych surowców, nawyków konsumenckich oraz zasad produkcji w zgodności z lokalnymi przepisami. Producenci twierdzą, że muszą uwzględniać powyższe uwarunkowania przy jednoczesnej dbałości o zachowanie najwyższych możliwych do osiągnięcia norm jakościowych. Jak wynika z informacji pozyskanych od producentów występujące różnice w składzie produktów żywnościowych mogą mieć również swoje źródło w lokalnej różnorodności surowców rolnych oraz ich okresowej dostępności i zmienności biologicznej.

Rząd uważa za konieczne wyjaśnienie skali i przyczyn sygnalizowanej dyskryminacji konsumentów niektórych państw członkowskich. Stąd też Polska wraz z pozostałymi państwami Grupy Wyszehradzkiej (GV4), we wspólnych oświadczeniach kierowanych do Komisji Europejskiej (KE), wzywała do rozpoczęcia prac nad wyjaśnieniem problemu różnic w jakości produktów tej samej marki i w takich samych opakowaniach, oferowanych konsumentom w różnych państwach Unii Europejskiej (UE). Polska podkreślała także konieczność udziału w podejmowanych działaniach wszystkich państw członkowskich w oparciu o ujednoczoną metodykę badań porównawczych. Takie podejście umożliwi wyciągnięcie obiektywnych wniosków i oceny faktycznego występowania problemu „podwójnej jakości” i jego skali. W związku z powyższym, w zakresie „podwójnej jakości” Polska nie tylko współpracuje z państwami GV4, ale uczestniczy także w spotkaniach organizowanych przez KE.

Na poziomie unijnym Wspólne Centrum Badawcze Komisji Europejskiej (JRC) podjęło działania, w celu opracowania wspólnej metodyki, w oparciu o którą badania zostaną przeprowadzone we wszystkich państwach członkowskich. Na tej podstawie będzie możliwe przeprowadzenie ujednoczonej analizy porównawczej.

Równoległe do prac unijnych nad wspólną metodologią, Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, podczas urzędowych kontroli przewidzianych na IV kwartał br., prowadzi również monitoring w kontrolowanych zakładach pod kątem porównania produktów spożywczych wyprodukowanych z przeznaczeniem na rynek krajowy oraz do innych krajów UE. Porównanie będzie dotyczyło w szczególności nazewnictwa, składu oraz prezentacji. Inspekcja dołoży również wszelkich starań, aby uzyskać wyjaśnienia od przedsiębiorców odnośnie do ewentualnych przypadków zróżnicowania tych produktów.

Dodatkowo pragnę poinformować, że 26 września br. KE opublikowała „Zawiadomienie C(2017)65320 w sprawie stosowania prawa UE w zakresie żywności i ochrony konsumenta w odniesieniu do kwestii związanych z podwójną jakością produktów

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (We) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.).

² Art. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 31 z 01.02.2002 P. 0001-0024 z późn. zm.).

– Szczególny przypadek żywności”. W dokumencie tym omówione zostały przepisy prawne w zakresie oznakowania i nieuczciwych praktyk handlowych. Wskazano na konieczność analizy produktów, co do których powstaje wątpliwość dotycząca „podwójnej jakości” w świetle przepisów o nieuczciwych praktykach handlowych. Zawiadomienie zostało opublikowane również na stronie internetowej MRiRW, co umożliwi krajowym producentom zapoznanie się ze wskazaniami KE, dokonanie analizy stosowanych przez przedsiębiorców własnych praktyk handlowych.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Mariusz Haładaj
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Rozwoju

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o przekazanie mi kopii opracowanego przez Ministerstwo Finansów dokumentu pn. „Wytyczne w zakresie weryfikacji dokumentów dotyczących nabycia samochodów osobowych w podatku akcyzowym i podatku od czynności cywilnoprawnych”, który 5 lipca 2017 r. został przekazany urzędowi skarbowym w celu stosowania. Dokument ten został skierowany m.in. do urzędów skarbowych wykonujących od dnia 1 marca 2017 r. zadania związane z opodatkowaniem podatkiem akcyzowym.

W wytycznych wskazano akty prawne regulujące m.in. podatek akcyzowy na terytorium kraju oraz dotyczące czynności weryfikacyjnych, postępowania podatkowego i postępowania przygotowawczego w sprawach karnych skarbowych. W dokumencie tym wskazano wynikające z aktów stosowne przepisy, nie odnosząc się do ich interpretacji. Jednym z założeń opracowanego dokumentu było, aby pracownicy urzędów skarbowych, wykonujący od 1 marca 2017 r. zadania m.in. w zakresie akcyzy, w sposób jednolity dokonywali czynności związanych z obsługą deklaracji oraz stosowali przepisy prawa podatkowego.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Odpowiedź

Warszawa, 24 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane wraz z pismem z dnia 24 października 2017 r., sygn. BPS/043-48-1299/17 oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Peczkisa podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. składam na Pana ręce kopię opracowanego przez Ministerstwo Finansów dokumentu pn. *Wytyczne w zakresie weryfikacji dokumentów dotyczących nabycia samochodów osobowych w podatku akcyzowym i podatku od czynności cywilnoprawnych*.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ww. *Wytyczne* zostały w dniu 5 lipca 2017 r. przekazane do stosowania m.in. przez urzędy skarbowe wykonujące z dniem 1 marca 2017 r. zadania związane z opodatkowaniem podatkiem akcyzowym.

Przedmiotowy dokument został opracowany w związku ze zidentyfikowanymi nadużyciami podatkowymi, polegającymi m.in. na celowym zaniżaniu wartości pojazdów nabywanych wewnątrzspółnotowo w stosunku do ceny rzeczywiście zapłaconej, dla późniejszego zniżenia należnych podatków, w tym podatku akcyzowego.

W *Wytycznych* wprowadzono jednolity proces weryfikacji składanych dokumentów oraz procedur i zasad postępowania dotyczących nabycia pojazdów, w tym m.in.:

- weryfikację deklaracji podatkowych składanych w formie papierowej oraz elektronicznej,

- dokonywanie wstępnej oceny wartości rynkowej pojazdów na podstawie jednolitych systemów wyceny wartości pojazdów,
- zasady postępowania w toku prowadzenia postępowania podatkowego,
- zasady postępowania w toku prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach karnych skarbowych.

W dokumencie wskazano także akty prawne regulujące m.in. podatek akcyzowy na terytorium kraju oraz wynikające z tych aktów stosowne przepisy, nie odnosząc się jednak do ich interpretacji, bowiem zobligowane do stosowania *Wytucznych* urzędy skarbowe działają na podstawie przepisów prawa.

Konsekwentne i jednolite stosowanie *Wytucznych* przez pracowników urzędów skarbowych ma zapobiec nadużyciom podatkowym, zwiększyć efektywność realizowanych zadań i poprawić ich skuteczność, co przyczyni się do uszczelnienia systemu podatkowego.

Dodatkowo, uprzejmie informuję, że w związku z wejściem w życie z dniem 1 października 2017 r. rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 12 września 2017 r. w sprawie wzorów deklaracji uproszczonej dla podatku akcyzowego od nabycia wewnątrzwspólnotowego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1757), w którym określono nowy wzór deklaracji uproszczonej dla podatku akcyzowego od nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodów osobowych – AKC-U/S oraz wdrożeniem w systemie ZEFIR 2 wynikających z ww. rozporządzenia nowych funkcjonalności – przedmiotowe *Wytuczne* w tym zakresie utraciły aktualność.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Paweł Cybulski
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Oświadczenie senatora Grzegorza Peczkisa

skierowane do prezydenta miasta Gdańska Pawła Adamowicza

Szanowny Panie Prezydencie!

Proszę o wykaz pojazdów samochodowych zarejestrowanych w Państwa urzędzie miasta w czasie od roku 2015 do 2017 (do października) jako pojazdy zabytkowe, unikalne, historyczne i mające szczególne znaczenie dla historii motoryzacji. Ile z tych rejestracji odbyło się na podstawie dokumentów potwierdzających wystawianych przez muzea motoryzacyjne, związki motoryzacyjne, towarzystwa motoryzacyjne itp.?

Proszę o wyszczególnienie dla każdego przypadku:

1. marki, modelu, typu pojazdu, rodzaju nadwozia;
2. roku produkcji, pojemności silnika, rodzaju paliwa.

Czy każdy zarejestrowany pojazd miał udokumentowaną przeszłość rejestracyjną (był zarejestrowany) na terenie Polski bądź innego kraju?

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Peczkis

Stanowisko

Gdańsk, 13 listopada 2017 r.

Pan Senator
Rzeczypospolitej Polskiej
Grzegorz Peczkis

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 października 2017 r. przesyłam wykaz pojazdów* wyszukanych według kryteriów wskazanych w Państwa piśmie. Jednocześnie informujemy, iż przeznaczenie pojazdu określone jest w kodzie RPP, natomiast szczegółowe wyjaśnienie kodów RPP znajduje się w tabeli nr 1 załącznika nr 4 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 1088 ze zm.). Nadmieniam, że pojazdy zostały zarejestrowane na podstawie zaświadczenia o wpisie do ewidencji zabytków ruchomych z wyjątkiem jednego pojazdu, który został wpisany do Pomorskiego Muzeum Motoryzacji i Techniki.

Jednocześnie informuję, że nie wszystkie pojazdy posiadały udokumentowaną przeszłość rejestracyjną.

PREZYDENT MIASTA GDAŃSKA
z up. Danuła Janczarek
Sekretarz Miasta Gdańska

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

Oświadczenie senatora Leszka Piechoty

skierowane do ministra zdrowia Konstantego Radziwiłła

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana z uprzejmym zapytaniem w sprawie inicjatywy i projektu pana prof. Jażdżewskiego z Uniwersytetu Warszawskiego, badamygeny.pl., mającego na celu wdrożenie nowoczesnej diagnostyki, jeśli chodzi o potencjalne zapadanie na chorobę nowotworową. Projekt, aby mógł zostać wdrożony, wymaga dofinansowania Ministerstwa Zdrowia.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie informacji, czy Ministerstwo Zdrowia zna tę sprawę, na jakim etapie są rozmowy i czy zostały już podjęte kroki w celu refundacji części kosztów tego projektu.

Z wyrazami szacunku
Leszek Piechota

Odpowiedź

Warszawa, 7.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Leszka Piechotę podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. dotyczącym inicjatywy i projektu Profesora Jażdżewskiego uprzejmie informuję, co następuje.

Na początku zauważenia wymaga, iż metoda badań prowadzonych przez Profesora Krystiana Jażdżewskiego ma na celu zidentyfikowanie ryzyka zachorowania na określone nowotwory, a nie na wykrycie raka.

Badania prowadzone przez Prof. Jażdżewskiego realizowane są w ramach działalności Laboratorium Genetyki Nowotworów Człowieka działającego w strukturze Centrum Nowych Technologii Uniwersytetu Warszawskiego. Celem badań zespołu powołanego do pracy w laboratorium jest znalezienie zmian genetycznych odpowiedzialnych za dziedziczenie i rozwój nowotworów człowieka. Wykorzystując nowoczesne narzędzia analizy genetycznej, w tym sekwencjonowanie nowej generacji, zespół poszukuje w genomie człowieka mutacji predysponujących do powstawania nowotworów.

Równocześnie zespół Prof. Jażdżewskiego bada funkcję nowych genów z klasy regulatorowych RNA, w tym mikroRNA, których zaburzona ekspresja lub sekwencja może prowadzić do zmian molekularnych inicjujących proces nowotworzenia. Analizując we krwi poziom ekspresji związanych z nowotworami mikroRNA, Zespół opracował metodę pozwalającą postawić diagnozę, często również określić możliwą odpowiedź terapeutyczną, co stanowi podstawę medycyny spersonalizowanej. Zespół ma charakter interdyscyplinarny – pracują w nim lekarze, genetycy, biolodzy molekularni i bioinformatycy.

Sukcesy naukowe zespołu Prof. Jażdżewskiego zaowocowały przyznaniem mu wielu międzynarodowych i krajowych grantów m.in. z Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, Narodowego Centrum Nauki. Granty te miały umożliwić sukcesywne finansowanie badań naukowych prowadzonych w celu

potwierdzenia skuteczności danej metody prognostycznej, w kierunku genetycznego rozpoznania istniejących predyspozycji do zachorowania na nowotwory. Dopiero skrupulatnie potwierdzone badania, opublikowane w renomowanych czasopismach naukowych, poświadczone klinicznie i objęte wnikliwymi przeglądami systematycznymi w danym zakresie, dają podstawę do wszczęcia procesu o objęcie danej metody refundacją w ramach koszyka świadczeń gwarantowanych.

Jakkolwiek Prof. Jażdżewski z pewnością osiągnął sukces naukowy, jednak powinien dla swojej metody uzyskać opinię konsultanta krajowego w dziedzinie genetyki klinicznej, opinię właściwego towarzystwa naukowego (Towarzystwa Genetyki Człowieka) oraz kompleksowy raport, przygotowany przez Agencję Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji, celem wszczęcia procedury uzyskania refundacji dla danej metody diagnostycznej. Wytyczne oceny technologii medycznych (HTA) to zbiór informacji, według których pracują analitycy Agencji Oceny Technologii Medycznych i Taryfikacji i istnieją po to, aby w przejrzysty sposób przygotowywać analizy podsumowujące zdrowotne, społeczne, ekonomiczne i etyczne informacje o danej technologii medycznej dostępne również w innych krajach świata. W takim raporcie Agencja opiera się na dowodach naukowych, które świadczą np. o tym, czy dana terapia lub lek jest bezpieczny i skuteczny dla pacjenta. Te informacje są niezbędne przy podejmowaniu decyzji kształtujących politykę zdrowotną państwa. Na pełną ocenę składają się 3 elementy:

- analiza efektywności klinicznej,
- analiza ekonomiczna,
- analiza wpływu na system ochrony zdrowia.

Ocena technologii medycznej jest podstawą do opracowania przez niezależną Radę Przejrzystości rekomendacji dotyczących finansowania leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, a także świadczeń zdrowotnych ze środków publicznych.

Trudno zatem uznać, że wnikliwa procedura sprawdzająca skuteczność i wiarygodność danej metody terapeutycznej czy diagnostycznej stanowi istotną barierę czy „ścianę” dla tego typu projektów. Jest to raczej wyraz głębokiej analizy technologii przed dopuszczeniem jej do obrotu na rynku zdrowia. Procedura ta jest jednakowa dla wszystkich technologii medycznych dostępnych na rynku i finansowanych ze środków publicznych.

Mając powyższe na uwadze informuję, że metoda stosowana przez Prof. Jażdżewskiego będzie niewątpliwie w obszarze zainteresowania Ministra Zdrowia w kontekście stosowanych w przyszłości procedur diagnostyczno-terapeutycznych oraz efektywności ekonomicznej tych rozwiązań.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Katarzyna Głowala

Oświadczenie senatora Aleksandra Pocięja

skierowane do ministra energii Krzysztofa Tchórzewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Od pewnego czasu, co zbiegło się z rozpoczęciem sezonu grzewczego, coraz częściej pojawiają się informacje na temat znacznego wzrostu cen węgla opałowego oraz problemów z dostępem do niektórych gatunków węgla, zwłaszcza ze źródeł krajowych.

Pozornie podwyżka rządu ok. 10% nie wydaje się niczym nadzwyczajnym w kontekście wzrostu cen tego surowca na rynkach światowych. Jest to jednak niebagatelne obciążenie dla kieszeni przeciętnego odbiorcy, stającego przed koniecznością zaopatrzenia się w większą ilość węgla na cały okres grzewczy. Zapasy gromadzone są w związku z prognozowanymi kolejnymi podwyżkami. Jednocześnie generuje to zwiększony popyt, co dodatkowo winduje i tak wysokie już ceny. Z przekazów medialnych powołujących się na analizę Agencji Rozwoju Przemysłu wynika, iż „w długim horyzoncie czasowym popyt na węgiel energetyczny powinien ulec osłabieniu” w związku z ukierunkowaniem inwestycji na odnawialne źródła energii i gaz, a w rezultacie ceny powinny się ustabilizować. O ile jednak ocena ta wydaje się trafna w przypadku wielu państw europejskich, które od dawna inwestują w odnawialne źródła energii, o tyle może to budzić wątpliwości w kontekście wycofania się polskich władz z takich działań, a nawet utrudniania funkcjonowania i rozwoju podmiotom już istniejącym.

Jak wskazują analizy, rok 2016 był wyjątkowo negatywny dla polskiej branży wiatrowej. W znacznej mierze przyczyniła się do tego polityka energetyczna rządu, w tym słynna już „ustawa wiatrakowa” czy, jak nazywają ją niektórzy, „ustawa antywiatrakowa”. Niezbyt zachęcające do rozwoju tego sektora były również liczne wypowiedzi polityków partii rządzącej sugerujące, iż Polska będzie starała się w znacznym stopniu ograniczyć naturalne sposoby pozyskiwania energii na rzecz wspierania górnictwa. Argumentem za taką koncepcją mają być niskie koszty oraz niezależność strategiczna rozwiązań kwestii węglowych. Trudno jednak zrozumieć te działania w przypadku takiego wzrostu cen i w sytuacji, gdy coraz częściej brakuje polskiego węgla w składach i pojawia się konieczność zwiększania importu węgla z Rosji.

W związku z tym chciałbym dowiedzieć się, czy Pan Minister nie dostrzeża potrzeby korekty strategii rządu, biorąc pod uwagę chyba oczywistą korelację między znacznym ograniczeniem wykorzystania odnawialnych źródeł energii a obecną sytuacją na rynku energetycznym. Rodzi się też pytanie o sens torpedowania inicjatyw krajowych inwestorów w zakresie odnawialnych źródeł energii, by teoretycznie wspomóc przemysł węglowy, podczas gdy fakty wskazują na to, że polscy producenci węgla nie są w stanie dostatecznie zaspokoić potrzeb polskiego rynku, jeśli chodzi o ten surowiec, i jesteśmy zmuszeni do zwiększania importu, głównie z Rosji.

Z wyrazami szacunku
Aleksander Pocięj

Odpowiedź

Warszawa, 21 grudnia 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora złożonym podczas 48. posiedzenia Senatu w dniu 19 października 2017 r. znak: BPS/043-48-1302/17, w sprawie potrzeby korekty strategii rządu dotyczącej sektora energetycznego, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Krajowe zasoby węgla pozostaną głównym elementem naszego bezpieczeństwa energetycznego i podstawą bilansu energetycznego. Zapewni to utrzymanie wysokiego stopnia niezależności energetycznej państwa, stabilność dostaw energii elektrycznej, jak i konkurencyjność całej gospodarki. Eksploatacja zasobów węgla kamiennego i brunatnego będzie realizowana z uwzględnieniem efektywności kosztowej w celu zapewnienia konkurencyjności cen energii, wytwarzanej w konwencjonalnych źródłach bazujących na węglu.

W celu zapobieżenia w kolejnych latach i dekadach niedoborom mocy wytwórczych energii elektrycznej, wdrożone zostaną mechanizmy wspierające rozwój i modernizację konwencjonalnych źródeł wytwórczych w postaci rynku mocy.

W długim terminie celem jest zmniejszenie poziomu emisji CO₂ z sektora energii. Głównym instrumentem ograniczenia emisji CO₂ będzie zastępowanie jednostek wytwórczych energii elektrycznej, których emisyjność przekracza normy, nowymi jednostkami o znacznie wyższej sprawności wytwarzania, opartymi o krajowe zasoby surowcowe.

Obecnie funkcjonujący rynek energii w UE jest silnie zniekształcony i nie generuje odpowiednich sygnałów inwestycyjnych do budowy nowych mocy, bez względu na rodzaj technologii i spalane paliwa. Największa dynamika przyrostu mocy w ostatnich latach nastąpiła w odnawialnych źródłach energii, które powstają wyłącznie dzięki dedykowanym systemom wsparcia, które z kolei właśnie sztucznie zaniżają cenę energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym, jednocześnie zmniejszając czas pracy pozostałych źródeł, które z takiego systemu wsparcia nie korzystają. Ze względu na fakt, że w oparciu o odnawialne źródła energii, bez wielkoskalowych magazynów energii, nie da się poprawnie bilansować zapotrzebowania na moc odbiorców z jej generacją przez elektrownie, potrzebna jest interwencja państwa, która stworzy odpowiednie warunki rynkowe do podejmowania decyzji o budowie nowych, sterowalnych mocy i modernizacji istniejących. W lipcu br. do Sejmu RP wpłynął rządowy projekt ustawy o rynku mocy, który obecnie jest rozpatrywany przez specjalnie powołaną podkomisję. W przypadku uchwalenia projektu ustawy o rynku mocy przez Sejm RP, problem braku odpowiednich sygnałów do budowy nowych elektrowni zostanie rozwiązany.

Rozwój odnawialnych źródeł energii jest jednym z kierunków polityki energetycznej Polski. W związku z realizacją celu UE na 2020 rok, udział OZE w energii finalnej wzrośnie do 15%. Ponadto, Polska będzie brała udział w realizacji celu UE na 2030 rok, co oznaczać będzie konieczność dalszego zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ENERGII
Grzegorz Tobiszowski
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Aleksandra Pocięja

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana w związku z sytuacją na odcinku autostrady A2 Stryków – Konotopa w okolicy nieczynnych obecnie bramek przygotowywanych do realizacji punktu poboru opłat Pruszków.

Na początku br. w piśmie skierowanym do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad zwracałem uwagę, iż bramki te, choć nieczynne od momentu otwarcia wspomnianego odcinka, stanowią duże utrudnienie dla kierowców wjeżdżających do Warszawy oraz z niej wyjeżdżających. Konieczność znacznego zmniejszenia prędkości prowadzi permanentnie do powstawania korków, zwłaszcza w godzinach szczytu – rano oraz około godziny 17.00. Jest to szczególnie uciążliwe dla kierowców dojeżdżających rano do pracy do Warszawy, a w godzinach popołudniowych dla kierowców udających się w przeciwnym kierunku. Korki powstające w okresie letnim – wyjazdowe w piątki i powrotne w niedziele – są z kolei utrapieniem wszystkich warszawiaków.

Ponadto wskazywałem na istotny problem, zaznaczając, iż miejsce to powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czas pokazał, że moje obawy nie były bezpodstawne, bowiem we wrześniu tego roku doszło do kolizji – samochód uderzył w elementy infrastruktury przewidzianej do przyszłej obsługi poboru opłat. I choć szczęśliwie tym razem incydent nie zakończył się tragicznie, spowodował zator drogowy w godzinach dojazdu tysięcy osób do pracy.

W odpowiedzi GDDKiA z dnia 20 lutego 2017 r. na moje pismo (DZR.WRS.611.142017.1.I) stwierdzono, iż wzmożony ruch, a w jego konsekwencji brak przepustowości, spowodowane są właśnie obecnym brakiem opłat. Zasugerowano jednocześnie, że wyłonienie w toczącym się postępowaniu firmy obsługującej system rozwiąże problem w związku z rezygnacją części kierowców z użytkowania płatnej trasy. Wydaje się to argument nietrafiony, ponieważ o ile teraz przemieszczające się pojazdy w miejscu przyszłego poboru opłat zwalniają, to po możliwym wprowadzeniu systemu manualnego kierujący będą musieli się zatrzymać, aby uiścić należności. A zatem nawet jeśli natężenie ruchu faktycznie się zmniejszy, korki przy wjazdach nie znikną, a może nawet się powiększą. Dlatego proszę o informację, czy podjęta już została decyzja co do trybu przyszłego poboru opłat oraz kiedy nastąpi ostateczny wybór wykonawcy.

Nasuwa się również pytanie, czy nie należałoby rozważyć wykluczenia tego odcinka z pobierania opłat na stałe ze względu na jego szczególne uwarunkowania. Mamy tu do czynienia z aglomeracją warszawską czy nawet warszawsko-łódzką, jak swego czasu ambitnie zapowiadał premier Morawiecki. Ogromna rzesza użytkowników tego fragmentu trasy pokonuje go dwa razy dziennie i pięć dni w tygodniu, dojeżdżając do pracy z podwarszawskich miejscowości (Grodziska Mazowieckiego, Milanówka, Podkowy Leśnej), a nawet z Żyrardowa czy Łodzi. Wprowadzenie płatności będzie stanowiło dodatkowe obciążenie dla domowych budżetów osób, które zdecydowały się na pracę w oddalonej o wiele kilometrów od miejsca zamieszkania stolicy. Oczywiście mam świadomość, iż kwestię opłat regulują akty prawne (m.in. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych, DzU 2014.45 j.t.), ale może zasadne byłoby wprowadzenie modyfikacji, które umożliwiłyby wyizolowanie tego odcinka jako nieodpłatnego.

Na marginesie chciałbym dodać, że jeżeli argumentacja GDDKiA co do przerzucenia części ruchu po wprowadzeniu odpłatności na ruch aglomeracyjny okaże się trafna, obciążą to znacznie dzielnice zachodnie Warszawy: Ursus, Bemowo, Ochotę, Wołę i Włochy. Tak więc kwestia ta dotyczy mieszkańców okręgu nr 45, których interesy reprezentuję.

Odrębne zagadnienie pojawiło się wraz z podjęciem przez rząd decyzji o budowie Centralnego Portu Komunikacyjnego w Stanisławowie w gminie Baranów, tuż przy istniejącej autostradzie A2. Realizacja tego projektu ma

kolosalne znaczenie w kontekście transportu i komunikacji dla całego regionu, w tym dla mieszkańców Warszawy. Nasuwa się pytanie, w jaki sposób kompleksowo zostanie rozwiązana kwestia dojazdu do przyszłego lotniska tak, by nie zablokować przeciążonej już teraz trasy. Czy planowana jest rozbudowa kluczowego odcinka autostrady? Projekt ten tym bardziej powinien wpłynąć na decyzję o wyłączeniu przedmiotowego odcinka z opłat.

Z informacji uzyskanej od GDDKiA wynika, iż odcinki autostrad nie są projektowane na czasowe skoki ruchu, a parametry autostrady, w tym liczba pasów, nie uwzględniają ruchu aglomeracyjnego. Jednakże skokowe natężenie ruchu na wspomnianym odcinku wynika właśnie z ruchu aglomeracyjnego, dlatego ze względu na specyfikę stołecznej aglomeracji wydaje się zasadne uwzględnienie tego czynnika i wykorzystanie tzw. rezerwy dodatkowego pasa ruchu w celu zapewnienia większej płynności ruchu w najbliższych latach, a także uniknięcia kompletnego paraliżu spowodowanego w przyszłości wykorzystaniem tej trasy przez udających się na centralne lotnisko.

Podsumowując, proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy w chwili obecnej, pomijając kwestię braku poboru opłat, odcinek Stryków – Konotopa jest w pełni dostosowany do standardów autostrady płatnej?

2. Czy w toku toczącego się dialogu konkurencyjnego sprecyzowano już, czy system manualny będzie zachowany? W jakim czasie zostanie on zlikwidowany w razie braku konieczności utrzymywania infrastruktury przeznaczonej do manualnego poboru?

3. Jak Pan Minister ocenia pomysł wykluczenia odcinka A2 Stryków – Konotopa ze sfery płatnej (np. dla aut o masie nieprzekraczającej 3,5 t)?

4. Jakie są długofalowe plany dotyczące ewentualnej rozbudowy wspomnianego odcinka w kontekście stworzenia Centralnego Portu Komunikacyjnego?

5. Czy w związku z tym, iż wyłoniona w przetargu firma będzie miała czas do 2 listopada 2018 r. na uruchomienie nowego systemu, widzi Pan możliwość czasowego skasowania jednej skrajnej wysepki? Niewątpliwie w pewnym stopniu zmniejszyłoby to niedogodności związane z przejazdem w tym miejscu do momentu wdrożenia nowych rozwiązań.

Niezależnie od odpowiedzi na powyższe pytania bardzo proszę o poinformowanie mnie o wyniku przetargu oraz o tym, jak wpłynie on na sytuację w punkcie poboru opłat Pruszków.

Z wyrazami szacunku
Aleksander Pociąg

Odpowiedź

Warszawa, 28 listopada 2017 r.

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na otrzymane w dniu 26 października br., przy piśmie znak BPS/043-48-1303/17 z dnia 24 października br., oświadczenie senatora Aleksandra Pociąga złożone podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. w sprawie nieczynnego punktu poboru opłat Pruszków na autostradzie A2, uprzejmie informuję co następuje.

Chciałbym odnieść się do zaprezentowanego stanowiska w sprawie utrudnień przejazdu trasą A2 w miejscu przygotowanym pod realizację Punktu Poboru Opłat Pruszków.

Zgodnie z §1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych (Dz.U.2014.45 j.t.) cyt.: *autostradami budowanymi i eksploatowanymi jako płatne będą: ...2) A2 granica państwa – Świecko – Poznań – Łódź – Warszawa – Biała Podlaska – Kukuryki – granica państwa.*

Pobieranie opłat za przejazd po autostradach reguluje przepis art. 37a ust. 1 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1057) cyt.: *za przejazd autostradą, po dostosowaniu jej do poboru opłat, pobierane są opłaty za przejazd.*

Powyższe implikowało uwzględnienie, podczas realizacji budowy odcinka autostrady A2 na odcinku Stryków – Konotopa, stosownych zasobów (rezerwa terenu) i przygotowanie infrastruktury (w tym podziemnej na placach i punktach poboru opłat) niezbędnej do wykonania w późniejszym terminie dostosowania przedmiotowego odcinka do poboru opłat w sposób manualny, w tym w punkcie poboru opłat Pruszków.

Na odcinku autostrady A2 Stryków – Konotopa dotychczas nie zostały wdrożone opłaty za przejazd samochodami osobowymi w związku z brakiem wykonania pełnej infrastruktury związanej z opłatami manualnymi, pozostałe wymagania związane z dostosowaniem autostrady do standardów autostrady płatnej zostały wykonane.

Parametry (w tym w szczególności liczba pasów) autostrad projektowane są z uwzględnieniem prognozy ruchu przy założeniu wdrożenia opłat za przejazd dla wszystkich pojazdów.

Zgodnie z Generalnym Pomiarem Ruchu z 2015 roku ruch w kierunku Warszawy przed Grodziskiem Mazowieckim sięga 17,6 tys. pojazdów na dobę, pomiędzy Grodziskiem a Pruszkowem 22,5 tys. pojazdów na dobę, aby za Pruszkowem a Konotopą (ten odcinek docelowo zgodnie z założeniami ma nie być objęty opłatą) kształtował się na poziomie 32,5 tys. pojazdów. Skokowy przyrost ruchu o około 15 tys. pojazdów na dobę pomiędzy Warszawą a Grodziskiem Mazowieckim wynika z ruchu aglomeracyjnego.

Wskazać należy, że opłaty oprócz funkcji fiskalnej stanowią narzędzie do zarządzania ruchem, wobec czego brak opłat za przejazd pociąga za sobą obiektywne trudności w szczególności w godzinach porannego i popołudniowego szczytu. Autostrady są projektowane przede wszystkim do obsługi ruchu międzyregionalnego i regionalnego. Zakłócenia na niewralgicznym odcinku w tzw. pikach ruchu wynikają przede wszystkim z ruchu lokalnego.

Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad śledzi na bieżąco bezpieczeństwo ruchu i wdraża stosowne zmiany w organizacji ruchu na przedmiotowym odcinku. W niewralgicznym miejscu wdrożona została organizacja ruchu, która uwzględnia aktualne warunki i istniejącą infrastrukturę, tj. obowiązują ograniczenia prędkości ruchu i znaki informujące. Niestety niedostosowanie prędkości do sytuacji oraz nieostrożna jazda użytkowników w tym miejscu skutkuje niebezpiecznymi sytuacjami i zdarzeniami drogowymi.

Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad wdrożył od połowy 2011 roku system poboru opłat manualny i elektroniczny (tzw. system viaTOLL). System viaTOLL obowiązuje na ww. odcinku A2 od 31 października 2013 r.

Na chwilę obecną nie została podjęta decyzja o wdrożeniu manualnego systemu poboru opłat od samochodów osobowych na pozostałych odcinkach autostrad poza autostradą A2 węzeł Konin – węzeł Stryków oraz autostradą A4 węzeł Bielany Wrocławskie – węzeł Sośnica.

Obsługę systemu viaTOLL oraz manualnego systemu poboru opłat prowadzi zewnętrzny wykonawca, którego kontrakt zakończy się dnia 2 listopada 2018 roku.

Odnosząc się do pytań nt. przetargu ogłoszonego przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad pn. „Krajowy system poboru opłat wraz z czynnościami związanymi z poborem opłaty elektronicznej oraz z czynnościami związanymi z poborem opłaty za przejazd” informuję, że przetarg na nowego wykonawcę systemu poboru opłat jest na stosunkowo wczesnym etapie, gdyż wykonawcom nie został jeszcze przekazany SIWZ będący podstawą do przygotowania ich ofert.

Jednakże podjęta została decyzja o przejściu całościowej kontroli nad Krajowym Systemem Poboru Opłat (KSPO) przez Państwo, co stanowi element strategii uszczelniania systemu podatkowego, której wdrażanie zostało rozpoczęte wejściem w życie ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (Dz. U. z 2017 r. poz. 708, z późn. zm.) dającej administracji państwowej narzędzie do walki z nieuczciwymi podmiotami dokonującymi nielegalnego obrotu paliwami płynnymi, alkoholem całkowicie skażonym czy suszem tytoniowym, bez odprowadzania do budżetu państwa należnych podatków, dokonującymi wyłudzeń niezapłaconych podatków, jak również dokonującymi obrotu bez stosowania warunków przewidzianych w przepisach prawa.

Obecnie projekt zmian legislacyjnych znajduje się w Sejmie i zakłada, że wszelkie zadania związane z systemem poboru opłaty elektronicznej i opłaty za przejazd po drogach publicznych przejmie Główny Inspektor Transportu Drogowego (tzw. GITD). Wdrożenie tego rozwiązania zapewni należyłą ochronę danych osobowych gromadzonych w ramach KSPO i wyższą standaryzację rozwiązań, w tym możliwość rozwoju systemu poboru opłaty elektronicznej i jego integracji z innymi systemami w celu zapewnienia efektywniejszego wykonywania zadań administracji publicznej, m.in. z zakresu monitorowania przewozu drogowego towarów, stwierdzania i sankcjonowania naruszeń dotyczących przejazdów pojazdami nienormatywnymi czy kontroli zezwoleń zagranicznych.

W perspektywie długofalowej spodziewane są także oszczędności dla Skarbu Państwa związane przede wszystkim ze zmniejszeniem kosztów funkcjonowania i rozwoju systemu wynikającym z przejścia kompetencji dotyczących poboru opłat przez podmiot państwowy działający w służbie publicznej, a nie w celu osiągnięcia zysku.

Formalne rozpoczęcie procesu przejmowania systemu poboru opłat przez GITD od obecnego wykonawcy będzie mogło rozpocząć się z chwilą wejścia w życie zmian ustawowych obejmujących w szczególności ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. Z dniem 3 listopada 2018 r. GITD przejmie KSPO w kształcie, w jakim system funkcjonuje obecnie.

Z powyższych względów jest zbyt wcześnie, uwzględniając planowane zmiany strukturalne, aby przesądzać kwestie rozwoju opłat manualnych od pojazdów lekkich w tym na ww. autostradzie A2.

Brama jest pod uwagę zarówno możliwość rozszerzenia manualnego systemu poboru opłat na inne odcinki autostrad, zgodnie z obecnymi przepisami, jak i możliwość odstąpienia od świadczenia takiej usługi. Na ten moment ostateczna decyzja o dostosowaniu nowych odcinków autostrad do poboru opłat od pojazdów lekkich nie zapadła.

Co do docelowej rezygnacji z opłat za przejazd od samochodów osobowych na tym odcinku autostrady A2 warto zauważyć, że opłaty za przejazd po drogach płatnych stanowią obok opłaty paliwowej jedno z głównych źródeł istotnych przychodów Krajowego Funduszu Drogowego (KFD), który finansuje budowę dróg krajowych. Każde wyłączenie skutkuje realnym uszczupleniem przychodów i wpływa na pogorszenie kondycji finansowej KFD.

W kwestii budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego (dalej CPK) wyjaśniam, że przedsięwzięcie będzie się wiązać z realizacją połączeń komunikacyjnych, w tym z siecią dróg krajowych, a w szczególności z autostradą A2. Szczegóły rozwiązań powiązania CPK z autostradą A2 będą przedmiotem przyszłych prac koncepcyjnych.

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznymi doniesieniami medialnymi o problemach związanych z wprowadzaniem programu „Mieszkanie Plus”, proszę o udzielenie informacji na temat postępu prac prowadzonych przez rząd w tym zakresie.

Mimo że w wielu miastach w Polsce oficjalnie zainaugurowano wprowadzenie programu i rozpoczęły się pierwsze budowy mieszkań, to wciąż brakuje szeregu aktów prawnych, które regulowałyby poprawne działanie programu.

Przykładowo w Gliwicach władze miasta nie mogą dojść do porozumienia z Bankiem Gospodarstwa Krajowego, który stawia wobec nich wyższe wymagania dotyczące przekazywanych pod budowę gruntów, niż było to wcześniej zakładane.

Miasto Gliwice kalkuluje, że prawdopodobny będzie wzrost stawek czynszu za lokale, co z pewnością przyczyni się do spadku zainteresowania mieszkańców lokalami powstającymi w ramach rządowego projektu. Zachodzi również obawa, że wbrew założeniom autorów programu „Mieszkanie Plus”, nie będzie to już oferta dla „słabiej uposażonych rodzin”.

Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji, kiedy i w jakim zakresie planowane jest wprowadzenie nowych uregulowań dotyczących rządowego programu „Mieszkanie Plus”.

Z szacunkiem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 15 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przekazane przez Wicemarszałka Senatu, Panią Marię Koc, w dniu 24 października 2017 r. oświadczenie Pana Senatora Krystiana Probierza w sprawie pakietu „Mieszkanie+” (znak: BPS/043-48-1304/17) informuję, że pakiet ten obejmuje kilka instrumentów służących poprawie dostępności mieszkań. Podstawowe działania dotyczą budowy mieszkań na wynajem (w tym z opcją dojścia do własności przez najemcę) na zasadach rynkowych (I filar) oraz realizację przedsięwzięć w ramach zintegrowanego programu społecznego budownictwa czynszowego (II filar). Zakładając, że pytanie Pana Senatora odnosi się do ww. instrumentów, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

I filar pakietu „Mieszkanie+” obejmuje dwa programy. Pierwszy z nich, rozpoczęty w 2016 r., organizuje spółka BGK Nieruchomości SA (BGKN). Działania w tym zakresie nie wymagały podjęcia inicjatywy ustawodawczej. Są one realizowane w oparciu o przepisy regulujące działalność spółki i sposób finansowania jej zadań oraz postanowienia wielostronnego porozumienia zapewniającego zgodność programu z ogólnymi założeniami określonymi w Narodowym Programie Mieszkaniowym. Na tej podstawie

BGKN samodzielnie organizuje i zarządza procesami inwestycyjnymi, dokonując wyboru lokalizacji inwestycji w oparciu o parametry ekonomiczne. Dotychczas Miasto Gliwice zaoferowało spółce dwie nieruchomości do wykorzystania pod budowę dostępnych mieszkań na wynajem. W wyniku analiz BGKN wykluczono jedną z nich (druga pozostaje przedmiotem rozmów). Nieruchomości na terenie miasta zgłosiła ponadto spółka PKP SA oraz podmiot prywatny. W obu przypadkach trwają jeszcze analizy nieruchomości. Drugi program I filaru będzie natomiast realizowany z wykorzystaniem nieruchomości Skarbu Państwa przekazanych przez Krajowy Zasób Nieruchomości. Stanowiącą podstawę funkcjonowania podmiotu ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. o Krajowym Zasobie Nieruchomości (Dz. U. poz. 1529) weszła w życie 11 września br. Obecnie prowadzone są zaawansowane prace nad aktami wykonawczymi. MliB dokłada wszelkich starań, aby wszystkie rozporządzenia weszły w życie tak szybko, jak to możliwe.

Niezależnie od powyższego podmioty działające na rynku mieszkaniowym w Gliwicach, np. samorząd lokalny czy towarzystwa budownictwa społecznego, mogą podejmować inwestycje w ramach II filaru, obejmującego program wsparcia budownictwa komunalnego, regulowany ustawą z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1392), oraz program społecznego budownictwa czynszowego, realizowany na podstawie ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2017 r. poz. 79, z późn. zm.). Miasto Gliwice uczestniczyło już w trzech edycjach pierwszego z nich. Z informacji uzyskanych w Banku Gospodarstwa Krajowego wynika, że Miasto otrzymało wsparcie w wysokości ok. 180 tys. zł na dofinansowanie przedsięwzięć dotyczących 5 lokali (mieszkań komunalnych/chronionych). Kolejne złożone przez samorząd wnioski obejmują przekazanie środków w łącznej kwocie prawie 2,5 mln zł na dofinansowanie przedsięwzięć dotyczących 41 mieszkań komunalnych. Na terenie miasta planowana jest również realizacja przedsięwzięcia w ramach drugiego programu Do tegorocznej edycji zgłosił się ZBM TBS II Gliwice, który zawnioskował o przyznanie preferencyjnego kredytu (udzielanego przez BGK z dopłatami z budżetu państwa) w wysokości 4,66 mln zł w związku z planowaną budową 45 mieszkań na wynajem.

Z poważaniem

MINISTER

z up. Kazimierz Smoliński
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka

Zwracam się z prośbą o ujęcie przebudowy skrzyżowania DK78 w Tarnowskich Górach w ramach zgłoszonej do Planu Działań na Sieci Drogowej przebudowy odcinka DK78 Bytom – Tarnowskie Góry oraz jej zatwierdzenie do realizacji na rok 2018.

Miejski Zarząd Ulic i Mostów w Tarnowskich Górach wnioskuje do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad o przebudowę skrzyżowania DK78 z ul. Długą i ul. Witosa w Tarnowskich Górach (dzielnica Repty Śląskie) celem rozwiązania problemów z przekraczaniem DK78 przez pieszych. Według GDDKiA poprawa sytuacji ruchowej na przedmiotowym skrzyżowaniu wymaga jego gruntownej przebudowy, której zakres powinien obejmować regulację zatok autobusowych, budowę chodników, poprawę geometrii skrzyżowania, budowę azylu dla pieszych oraz ewentualnie sygnalizację świetlną. Nadmieniono, iż takie działania mają charakter typowo inwestycyjny i wykraczają poza możliwości finansowania w ramach bieżącego utrzymania dróg.

W związku z tym zwracam się z prośbą o włączenie opisywanej przebudowy skrzyżowania DK78 w dzielnicy Repty Śląskie do planu przebudowy odcinka DK78 na odcinku Bytom – Tarnowskie Góry, zgłoszonej do Planu Działań na Sieci Drogowej. Proszę również o zatwierdzenie do realizacji wymienionych działań na rok 2018 bądź w możliwie najbliższym terminie.

Odcinek drogi krajowej nr 78 przebiega przez jedną z dzielnic Tarnowskich Gór, Repty Śląskie. Jest to droga o bardzo dużym natężeniu ruchu samochodowego. Co więcej, w dużym stopniu odbywa się na niej tranzyt towarów samochodami ciężarowymi. Droga ta przebiega przez środek dzielnicy, co w znacznym stopniu utrudnia komunikację pieszym. Niezwłoczna realizacja opisywanego przedsięwzięcia z pewnością przyczyniłaby się do poprawy bezpieczeństwa na tym odcinku drogi krajowej nr 78.

Z poważaniem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 27 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie pana senatora Krystiana Probierza, odnośnie do przebudowy drogi krajowej nr 78 na odcinku Bytom – Tarnowskie Góry a w szczególności przebudowy skrzyżowania z ulicami Długą i Witosa w Tarnowskich Górach, przedstawiam informacje w sprawie.

Kwestie związane z finansowaniem zadań drogowych ze środków budżetu państwa regulowane są przepisami ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. Nr 267, poz 2251 z późn. zm.) Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, zadania w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych oraz zarządzania nimi finansowane są przez ministra właściwego do spraw transportu, jako głównego dysponenta środków budżetu pań-

stwa, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad – dysponenta III stopnia, z części 39 – Transport, środki na ten cel ustalane są stosownie do dyspozycji art. 5 ww. ustawy, który ustala minimalny poziom środków, jakie muszą zostać zabezpieczone w corocznych ustawach budżetowych.

Na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach Oceny Stanu Nawierzchni, GDDKiA ustala odcinki wymagające pilnej interwencji, a następnie w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa.

W oparciu o kryteria uwzględniające m.in. wyniki badań stanu nawierzchni, panującą na drodze ruch z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań, stworzone zostały cztery programy, w których ujęto zadania wymagające realizacji w całym kraju:

- Plan działań na sieci drogowej – 933 zadania,
- Program redukcji liczby ofiar śmiertelnych – 1140 zadań,
- Program budowy ciągów pieszo-rowerowych – 1189 zadań,
- Program działań na sieci drogowej w zakresie drogowych obiektów inżynierskich – 296 zadań.

W Planie działań na sieci drogowej ujęto zadanie polegające na przebudowie odcinka drogi krajowej nr 78 Bytom – Tarnowskie Góry (od km 71,987 do km 76,190), obejmującego również skrzyżowanie z ulicami Długą i Witosa w Tarnowskich Górach w okolicach km 73,800.

Powyższe plany i programy są cyklicznie aktualizowane na podstawie bieżących danych statystycznych oraz ciągłej oceny parametrów technicznych na utrzymywanych odcinkach sieci drogowej. Wszelkie działania dodatkowe na drogach krajowych mogą mieć wpływ na pozycję danego zadania w planie działań. Niezależnie od powyższych czynników, decydujący wpływ na liczbę zrealizowanych zadań na istniejącej sieci drogowej ma dostępność środków finansowych przeznaczanych na poprawę stanu istniejącej infrastruktury dróg krajowych. Zadania te finansowane są w całości ze środków krajowych.

Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa wraz z Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad planuje również przygotowanie Programu mającego na celu dostosowanie odcinków dróg krajowych do parametrów pozwalających na poruszanie się po nich pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 tony. W ramach Programu zakłada się duże zabiegi inwestycyjne polegające na przebudowie i rozbudowie dróg krajowych.

Wśród odcinków planowanych wstępnie do realizacji w ramach tego Programu znajduje się również przebudowa ww. odcinka drogi krajowej nr 78. Mając na względzie aktualny stan finansów publicznych, Program dostosowania dróg krajowych do nacisku 11,5 tony/oś będzie przedsięwzięciem wieloletnim. Faktyczny termin realizacji poszczególnych zadań będzie uzależniony od wysokości środków przeznaczonych w ramach Budżetu Państwa na realizację wszystkich zadań nałożonych na zarządcę dróg krajowych – Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
Marek Chodkiewicz
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Krystiana Probiezra

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Zwracam się z prośbą o podjęcie działań mających na celu przeciwdziałanie się niekontrolowanemu i zagrażającemu środowisku zagospodarowaniu odpadów komunalnych lokowanych w nadmiernych ilościach na gruntach rolnych.

Uzasadnienie

Z informacji przekazywanych przez samorządowców z terenów wiejskich wynika, iż na gruntach rolnych, również tych dzierżawionych od Skarbu Państwa, dochodzi do systematycznego i niekontrolowanego wykorzystywania (zrzutu) odpadów komunalnych w nadmiernych ilościach. Problem dotyczy nie tylko konfliktowych sytuacji związanych z uciążliwym dla mieszkańców odorem, ale także stanowi realne zagrożenie dla środowiska naturalnego oraz wód podziemnych.

Obowiązujące w chwili obecnej przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach w dalszym ciągu nie zawierają definicji ustabilizowanych komunalnych osadów ściekowych, co ułatwia wprowadzanie wprost do środowiska osadów nieustabilizowanych. Sprzyja temu często niewłaściwe planowanie w aspekcie czasu trwania procesu stabilizacji i jego efektów w obrębie oczyszczalni ścieków. Powoduje to wzrost uciążliwości substancji zapachowych dla otoczenia podczas procesu stosowania tych odpadów na gruntach rolnych.

Szczególny niepokój budzą notowane na terenach wiejskich przypadki składowania komunalnych osadów ściekowych na gruntach rolnych w porze nocnej. Taka działalność sugeruje zamiar ukrycia tego niezgodnego z prawem procederu, bowiem w godzinach nocnych działania kontrolne są z natury rzeczy ograniczone. Taki proceder należy zdecydowanie ukrócić i ograniczyć do pory dziennej czas wprowadzania komunalnych osadów ściekowych na grunty.

Ze względu na fakt, że bezpośrednim adresatem skarg dotyczących komunalnych osadów ściekowych są organy gmin, istniejący obecnie obowiązek powiadamiania, o czym mówi art. 96 ust. 8 ustawy o odpadach, przez wytwórcę komunalnych osadów ściekowych wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o zamiarze przekazania tych osadów władającemu powierzchnią ziemi rozszerzyć należy o wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, a ze względu na wpływ takich działań na terenach upraw objętych systemem dopłat – także ARiMR.

Kolejną bolączką jest brak systemu monitoringu stosowania wskazanych odpadów, w szczególności na gruntach rolnych. Sytuacja ta docelowo w perspektywie wieloletniej doprowadzić może do skażenia znacznych połaci ziemi rolnej. Obecnie w tym zakresie korzystać można jedynie z ogólnych zasad kontroli stosowania nawozów lub odpadów, dających możliwość weryfikacji omawianego procesu przez WIOŚ. Brakuje jednak przepisów nakazujących okresowe, powtarzalne badania niezależnej instytucji lub organu oceniającego stan gruntów, na których stosowane są komunalne osady ściekowe.

W celu usprawnienia nadzoru nad terenami, na których stosowane są komunalne osady ściekowe, konieczne jest zagwarantowanie, aby przewidziana przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach „baza danych” o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami odpowiednio uwzględniała zarówno gromadzenie odpowiednich danych dotyczących tych terenów, jak i dostęp do tych danych organów samorządów. Rozważyć należy ponowne wprowadzenie obowiązku uzyskania decyzji/zezwoleń na przetwarzanie komunalnych osadów ściekowych w przypadku ich stosowania na niektórych rodzajach gruntów, w szczególności chodzi o grunty wysokich klas.

Obecnie nie ma skutecznych metod administracyjnej kontroli stosowania komunalnych osadów ściekowych. Jest to o tyle istotne, że rolnicze wykorzystanie ścieków, chodzi o ścieki bytowe oraz ścieki komunalne lub przemysłowe o składzie zbliżonym do ścieków bytowych, w analogicznej sytu-

acji wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, podobnie jest w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

Dokonana analiza wskazuje, że jedną z kluczowych przyczyn szerokiego stosowania komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie jest brak innych dostępnych w kraju metod przetwarzania wymienionych odpadów, co niejako wymusza trwanie obecnego stanu.

Celem zrównoważenia presji ze strony ilości powstających komunalnych osadów ściekowych, w związku z rozbudową systemów oczyszczania ścieków komunalnych, konieczne jest zwiększenie wsparcia metod przetwarzania omawianych odpadów innych niż stosowanie poza instalacjami do nawożenia gleb.

Z szacunkiem
Krystian Probierz

Odpowiedź

Warszawa, 29.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem senatora, Pana Krystiana Probierza złożonym podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r., dotyczącym przeciwstawienia się niekontrolowanemu i zagrażającemu środowisku zagospodarowaniu komunalnych osadów ściekowych na gruntach rolnych (BPS/043-48-1306/17), uprzejmie informuję co następuje.

Odnosząc się do prośby o podjęcie działań w celu przeciwstawienia się niekontrolowanemu i zagrażającemu środowisku zagospodarowaniu komunalnych osadów ściekowych lokowanych w nadmiernych ilościach na gruntach rolnych, należy wyjaśnić, że kwestia odzysku komunalnych osadów ściekowych, który polega na ich stosowaniu na powierzchni ziemi lub wprowadzania ich do gleby jest przedmiotem regulacji zawartych w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. *o odpadach* (Dz. U. z 2016 r., poz. 1987, z późn. zm.), oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 6 lutego 2015 r. *w sprawie komunalnych osadów ściekowych* (Dz. U. z 2015 r. poz. 257).

Komunalne osady ściekowe mogą być stosowane na gruntach jedynie w przypadku spełnienia wymogów określonych w ww. przepisach, które mają zagwarantować ich wykorzystanie w sposób bezpieczny dla zdrowia i życia ludzi oraz środowiska. Proces ten powinien się odbywać z zachowaniem warunków określonych w art. 96 ust. 2–13 ustawy *o odpadach*. Zgodnie z rozporządzeniem *w sprawie komunalnych osadów ściekowych*, komunalne osady ściekowe mogą być stosowane jeżeli nie są przekroczone, określone w tym rozporządzeniu, dopuszczalne zawartości metali ciężkich, a także gdy stwierdzono brak obecności bakterii z rodzaju *Salmonella* oraz żywych jaj pasożytów jelitowych. Ponadto, warunkiem stosowania komunalnych osadów ściekowych jest przestrzeganie dopuszczalnych zawartości metali ciężkich w wierzchniej warstwie gruntu, które również zostały określone w przedmiotowym rozporządzeniu.

Odnosząc się do kwestii braku definicji ustabilizowanych komunalnych osadów ściekowych należy poinformować, że art. 96 ust. 4 ustawy *o odpadach* zawiera przepis, wskazujący warunek, zgodnie z którym, stosowanie komunalnych osadów ście-

kowych jest możliwe, jeżeli są one ustabilizowane oraz przygotowane odpowiednio do celu i sposobu ich stosowania, w szczególności poprzez poddanie ich obróbce biologicznej, chemicznej, termicznej lub innemu procesowi, który obniża podatność komunalnych osadów ściekowych na zagniwanie i eliminuje zagrożenie dla środowiska lub życia i zdrowia ludzi.

W celu zapobiegania nieprawidłowościom podczas stosowania komunalnych osadów ściekowych oraz zapewnieniu większej kontroli nad ich stosowaniem, w art. 96 ust. 8 ustawy o *odpadach* wprowadzono przepis, zobowiązujący wytwórcę komunalnych osadów ściekowych do powiadomienia wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o zamiarze przekazania tych osadów władającemu powierzchnią ziemi, na której osady te mają być stosowane, co najmniej 7 dni przed przekazaniem. Natomiast zgodnie z art. 184 ustawy o *odpadach*, przekazywanie komunalnych osadów ściekowych do stosowania władającemu powierzchnią ziemi przez każdy inny podmiot, który nie jest wytwórcą tych osadów stanowi wykroczenie i podlega karze aresztu bądź grzywny. Dodatkowo, na władającego powierzchnią ziemi został nałożony obowiązek prowadzenia uproszczonej ewidencji odpadów. Ponadto, w rozporządzeniu MŚ w sprawie *komunalnych osadów ściekowych*, zawarto przepis odnoszący się do maksymalnego czasu, jaki może upłynąć pomiędzy przywozem osadów na nieruchomości gruntową, a wprowadzeniem ich do gruntu. Komunalne osady ściekowe muszą być przykryte lub wymieszane z glebą za pomocą narzędzi uprawowych nie później niż następnego dnia po ich zastosowaniu. Powyższy przepis w szczególności ma zastosowanie przy kontrolach rolniczego zagospodarowania ustabilizowanych komunalnych osadów ściekowych prowadzonych przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska. Odnosząc się do propozycji powiadomienia również wójta, burmistrza lub prezydenta miasta o zamiarze przekazania osadów władającemu powierzchnią ziemi, należy wyjaśnić, że w mojej ocenie to właśnie wojewódzki inspektor ochrony środowiska może podjąć skuteczne działania interwencyjne, wymagające w niektórych przypadkach również przeprowadzenia badań laboratoryjnych pod względem zgodności stosowanych osadów komunalnych z wymaganiami określonymi w przepisach prawnych w tym zakresie.

Nawiązując do podnoszonego w oświadczeniu Pana Senatora braku przepisów nakazujących okresowe badania stanu gruntów, na których stosowane są komunalne osady ściekowe, przez niezależne instytucje lub organy, należy uznać, że kwestia ta została już uregulowana. Jak wynika z ww. przepisów warunkiem stosowania komunalnych osadów ściekowych na gruntach jest m.in. dotrzymanie parametrów jakościowych osadów oraz gleby określonych w rozporządzeniu w sprawie *komunalnych osadów ściekowych*.

Zgodnie z §2 ust. 1 pkt 6 ww. rozporządzenia, komunalne osady ściekowe mogą być stosowane na gruntach, jeżeli stosowanie tych osadów nie powoduje pogorszenia jakości gleby, ziemi oraz wód powierzchniowych i podziemnych, w szczególności szkody w środowisku w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o *zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1789 z późn. zm.), tzw. ustawy szkodowej.

Warto zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 6 pkt 11 ustawy szkodowej, poprzez szkodę w środowisku rozumie się negatywną, mierzalną zmianę stanu lub funkcji elementów przyrodniczych, ocenioną w stosunku do stanu początkowego, która została spowodowana bezpośrednio lub pośrednio przez działalność prowadzoną przez podmiot korzystający ze środowiska m.in. w powierzchni ziemi, przez co rozumie się zanieczyszczenie gleby lub ziemi, w tym w szczególności zanieczyszczenie mogące stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzi. Kryteria oceny wystąpienia szkody w środowisku zostały określone w rozporządzeniu z dnia 1 września 2016 r. w sprawie *kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku* (Dz. U. z 2014 r. poz. 1399). Kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi jest zmiana lub zmiany powodujące mierzalny skutek w postaci przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi, o których mowa w art. 101a ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2017 r. poz. 519 z późn. zm.). Ocenę wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi prowadzi

się zatem zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy – Prawo ochrony środowiska, tj. rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 1 września 2016 r. w sprawie sposobu prowadzenia oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1395). Przedmiotowe rozporządzenie określa m.in. substancje powodujące ryzyko szczególnie istotne dla ochrony powierzchni ziemi, ich dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne zawartości w ziemi, zróżnicowane dla poszczególnych właściwości gleby oraz grup gruntów, wydzielonych w oparciu o sposób ich użytkowania.

Odnosząc się do propozycji ponownego wprowadzenia obowiązku uzyskiwania zezwoleń na przetwarzanie komunalnych osadów ściekowych, szczególnie w przypadku ich stosowania na gruntach wysokich klas, należy wyjaśnić, że prowadzenie przetwarzania komunalnych osadów ściekowych, stanowiących odpady, wymaga, zgodnie z art. 41 uzyskania stosownego zezwolenia na przetwarzanie odpadów. Zauważyć wprawdzie należy, iż art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpadach zwalnia z obowiązku uzyskania zezwolenia na przetwarzanie odpadów osobę władającą powierzchnią ziemi, na której są stosowane komunalne osady ściekowe w celach, o których mowa w art. 96 ust. 1 pkt 1–3 tej ustawy. Co więcej, art. 50 ust. 1 pkt 5 lit. a ustawy o odpadach zwalnia osobę władającą powierzchnią ziemi, o której mowa w art. 45 ust. 1 pkt 3, z obowiązku wpisu do rejestru podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach i gospodarujących odpadami. Jednakże, ustawa o odpadach nie zwalnia z obowiązku uzyskania tego zezwolenia wytwórcy komunalnych osadów ściekowych, jednocześnie podkreślając (art. 96 ust. 3 ustawy o odpadach), iż odpowiedzialność za prawidłowe stosowanie komunalnych osadów ściekowych spoczywa na wytwórcy tych osadów. Należy zauważyć także, że zgodnie z art. 96 ust. 6 ustawy o odpadach to na wytwórcy spoczywa obowiązek badania osadów ściekowych oraz gruntów, na których mają być zastosowane. Również wytwórca odpowiada za przekazanie władającemu powierzchnią ziemi informacji o dawkach osadu (art. 96 ust. 7 ustawy o odpadach). Zatem to wytwórca komunalnych osadów ściekowych wykonuje szereg czynności związanych z odzyskiem tego odpadu na powierzchni ziemi, odgrywając kluczową rolę przy określeniu warunków tego odzysku. W świetle obowiązujących przepisów wynikających z ustawy o odpadach, ktokolwiek dokonuje czynności polegających na przetwarzaniu odpadów powinien je prowadzić w oparciu o stosowne zezwolenie na przetwarzane (w tym odzysk).

Dodatkowo w przedmiotowej sprawie może również znaleźć zastosowanie ustawa szkodowa, w zakresie odpowiedzialności za szkody w środowisku w powierzchni ziemi, spowodowane odzyskiem polegającym na stosowaniu komunalnych osadów ściekowych, przez co należy rozumieć rozprowadzanie na powierzchni ziemi lub wprowadzanie ich do gleby. Jedną z podstawowych przesłanek do zastosowania ustawy szkodowej jest bowiem możliwość spowodowania bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku w powierzchni ziemi przez działalność podmiotu korzystającego ze środowiska stwarzającą ryzyko szkody w środowisku.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy szkodowej do działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku zalicza się obecnie m.in., z zakresu ustawy o odpadach:

- zbieranie lub przetwarzanie odpadów wymagające uzyskania zezwolenia,
- działalność wymagająca uzyskania wpisu do rejestru w zakresie, o którym mowa w art. 50 ust. 1 pkt 5 lit. a i b tej ustawy.

Podsumowując należy stwierdzić, że wytwórca komunalnych osadów ściekowych obowiązany do uzyskania zezwolenia na przetwarzanie odpadów zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o odpadach prowadzi działalność mieszczącą się w katalogu działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku.

Odnosząc się do podnoszonej przez Pana Senatora konieczności gromadzenia danych na temat terenów na których stosowane są komunalne osady ściekowe, należy wyjaśnić, że ustawa o odpadach, określa w art. 75, ust. 1 pkt 3 zakres informacji jaki obejmuje roczne sprawozdanie, które musi sporządzać wytwórca komunalnych osadów ściekowych stosowanych w celach rolniczych, uprawnych czy rekultywacyjnych. Informacje te obejmują m.in. dane dotyczące miejsca i władającego powierzchnią ziemi, na której stosowane są komunalne osady ściekowe, jak również celu ich stosowania.

Biorąc pod uwagę, wskazywane przez Pana Senatora przyczyny szerokiego stosowania komunalnych osadów ściekowych w rolnictwie, do których należy brak innych dostępnych w kraju metod przetwarzania, należy poinformować, że w uchwale nr 88 Rady Ministrów w sprawie *Krajowego planu gospodarki odpadami 2022* z dnia 1 lipca 2016 r. poz. 784, wskazano cele i kierunki działań w zakresie gospodarowania m.in. komunalnymi osadami ściekowymi. W zakresie gospodarki komunalnymi osadami ściekowymi określono kierunki działań oraz cele, wśród których m.in. wymieniono:

- zwiększenie ilości komunalnych osadów ściekowych przetwarzanych przed wprowadzeniem do środowiska oraz poddanych termicznemu przekształcaniu;
- dążenie do maksymalizacji stopnia wykorzystania substancji biogennych zawartych w osadach przy jednoczesnym spełnieniu wszystkich wymogów dotyczących bezpieczeństwa sanitarnego, chemicznego oraz środowiskowego.

Kolejnym dokumentem odnoszącym się do kwestii osadów ściekowych jest *Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych* i jego aktualizacje. Planując budowę lub modernizację oczyszczalni ścieków w ramach tego programu należy podjąć decyzję o zastosowaniu odpowiednich rozwiązań mających wpływ na jakość komunalnych osadów ściekowych, uwzględniając m.in. jakość przyjmowanych ścieków, sposoby ich oczyszczania oraz sposoby przeróbki i zagospodarowania osadów ściekowych.

Wsparcie finansowe kierowane w szczególności na budowę, przebudowę i remont oczyszczalni ścieków uzyskać można w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 (POIiŚ 2014–2020) w ramach osi priorytetowej II. *Ochrona środowiska, w tym adaptacja do zmian klimatu*, realizowane jest działanie 2.3. *Gospodarka wodno-ściekowa w aglomeracjach*. Zapisy POIiŚ 2014–2020 przewidują, iż: „[...] W przypadku działań na oczyszczalni ścieków, integralną część projektu powinien stanowić element dotyczący gospodarki komunalnymi osadami ściekowymi (jeśli istnieją potrzeby w tym zakresie – w przypadku, gdy oczyszczalnia ścieków ma zapewnić odpowiedni system gospodarowania osadami ściekowymi, dalsze inwestycje w tym zakresie nie są konieczne, jednak we wniosku o dofinansowanie należy opisać funkcjonujący system. Wsparcie mogą uzyskać projekty obejmujące zagospodarowanie komunalnych osadów ściekowych (procesy odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie) celem właściwego zagospodarowania osadów ściekowych, w sposób inny niż gromadzenie na składowiskach odpadów stałych. Jednym z preferowanych rozwiązań zagospodarowania osadów ściekowych powinny być technologie umożliwiające odzysk biogazu w procesach stabilizacji osadów ściekowych, a następnie jego wykorzystanie do produkcji ciepła i/lub energii elektrycznej na potrzeby własne operatora. W przypadku sprzedaży biogazu lub energii wnioskodawca zagwarantować musi prowadzenie rozdzielnej rachunkowości w celu zapewnienia rozdziału kosztów oraz przychodów pomiędzy działalnością energetyczną i wodno-kanalizacyjną oraz wykluczenia finansowania skrośnego pomiędzy tymi działalnościami. Wydatki na infrastrukturę do produkcji energii z osadów ściekowych oraz z innych źródeł na potrzeby inne niż własne wnioskodawcy lub operatora nie będą kwalifikowane. Jednocześnie możliwe będzie stosowanie rozwiązań umożliwiających odzysk fosforu, co wpłynie m.in. na zmniejszenie uciążliwości tego pierwiastka na środowisko. Inwestycje te powinny stanowić element w ciągu technologicznym nowo budowanych oczyszczalni ścieków, jak również istniejących instalacji [...]”.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sławomir Mazurek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Krystiana Probierza

skierowane do ministra środowiska Jana Szyszki

Zwracam się z prośbą o dokonanie zmian w stosownych przepisach prawa, mających na celu skuteczną walkę ze składowaniem nielegalnych odpadów.

Uzasadnienie:

Województwo śląskie, którego krajobraz został zniszczony w czasie intensywnej gospodarki przemysłowej, zostało zmuszone stawić czoła kolejnemu problemowi. Tym problemem jest przywożenie na Śląsk nielegalnych, niebezpiecznych, a także szkodliwych dla życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt odpadów.

Kilka przykładów:

— Zabrze, 2014 r.: na terenie pokopalnianej hałdy zrzucano wprost do środowiska wodno-gruntowego i zasypywano m.in. oleje, farby czy rozpuszczalniki;

— Piekary Śląskie, 2014 r.: na terenie, którego właścicielem była firma (...) składowano odpady niezgodne z wydanym pozwoleniem;

— Bytom, 2017 r.: w dzielnicy Bobrek ujawniono zakopywanie toksycznych chemikaliów.

Przykład z Bytomia zasługuje na szczególną uwagę, bowiem w dzielnicy Bobrek mieszkańcy od ponad 10 lat przeciwstawiają się przywożeniu odpadów, które według nich były nielegalne.

W dniu 27 lipca 2017 r. w reportażu TVN UWAGA przedstawiono wyniki śledztwa dziennikarskiego. Dziennikarze śledząc ciężarówkę z odpadami, wrzucili do niej butelkę po oleju z urządzeniem lokalizującym GPS, pobrali również z naczepy próbkę, którą następnie oddano do zbadania w specjalistycznym laboratorium w Mysłowicach. Wyniki badań wywołały prawdziwą burzę wśród mieszkańców dzielnicy Bobrek, a także w bytomskim urzędzie miasta.

Wykazano, że „w skład tej próbki wchodzi: papier, tworzywa sztuczne, opiłki metali, a wszystko jest zalane olejem mineralnym, rozpuszczalnikami organicznymi i benzyną. W odpadzie tym wykazano także w wysokich stężeniach substancje rakotwórcze”. W przypadku deponowania tych odpadów w deniwelacjach terenu („jakieś dziurze w ziemi, zwirowisku”) zachodzi ryzyko przedostania się substancji niebezpiecznych do wód podziemnych i zanieczyszczenia oraz skażenia terenu.

Ten odpad jest odpadem niebezpiecznym, według stwierdzeń laboratorium JARS, i został nielegalnie składowany (zakopany) na terenie dzielnicy Bobrek w Bytomiu.

W dniu 31 lipca 2017 r. w Urzędzie Miasta w Bytomiu odbyło się spotkanie z udziałem władz lokalnych i regionalnych, a także służb odpowiedzialnych za ochronę środowiska i porządek publiczny. Spotkanie charakteryzowało się ostrą wymianą zdań, zwłaszcza ze strony mieszkańców, którzy oczekiwali zapowiedzi konkretnych działań, a tych, ze strony stosownych instytucji, było brak. Powoływano się na nieodpowiednie przepisy prawa czy też brak odpowiednich narzędzi. Ogólnym wnioskiem z tego spotkania mieszkańców i przedstawicieli urzędu miasta była po prostu bezsilność.

W moim odczuciu ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach jest zbyt liberalna i wymaga zmian w takim kierunku, żeby powstrzymać te prawdopodobnie bardzo zyskowe działania przedsiębiorców, którzy trudnią się „pozbywaniem” nielegalnych odpadów.

Z wyrazami szacunku
Krystian Probierz

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Warszawa, 29.11.2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Senatora Krystiana Probierza, złożonym podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r., znak: BPS/043-48-1307/17, w sprawie dokonania zmian w stosownych przepisach prawa, mających na celu skuteczną walkę ze składowaniem nielegalnych odpadów, uprzejmie informuję.

Na wstępie chciałbym zwrócić uwagę, że rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o odpadach, który został uchwalony przez Sejm w dniu 24 listopada br. i przekazany pod obrady Senatu, przewiduje m.in. prowadzenie ewidencji odpadów jedynie za pośrednictwem elektronicznej Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (BDO). W związku z tym kierowca wykonujący transport odpadów będzie zobowiązany do posiadania przy sobie potwierdzenia utworzenia karty przekazania odpadów wygenerowanego w BDO. Planowane w projekcie jest również zrezygnowanie ze zbiorczej karty przekazania odpadów. Zmiany te umożliwią bieżącą – on line (a nie jak dotychczas okresową) – weryfikację danych dotyczących transportów odpadów z danymi zawartymi w karcie przekazania odpadów utworzonej w ww. bazie. Instrument ten będzie mógł być wykorzystany zarówno w trakcie kontroli konkretnego transportu odpadów jak i zdalnie przez właściwe organy.

Taka forma sporządzania dokumentów stosowanych na potrzeby ewidencji odpadów, która zostanie zintegrowana z BDO umożliwi również bieżący dostęp organom inspekcji ochrony środowiska do dokumentacji prowadzonej przez podmioty odbierające odpady komunalne.

Resort środowiska rozważa zaproponowanie kolejnych zmian legislacyjnych mających na celu uszczelnienie obowiązujących przepisów oraz ułatwienie nadzoru i kontroli w zakresie prowadzenia działalności dotyczącej gospodarki odpadami. Rozważane jest m.in. wprowadzenie mechanizmu gwarancji finansowej dla przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie gospodarowania odpadami, aby przeciwdziałać porzucaniu odpadów przez ich posiadaczy. Rozwiązanie to ma na celu zabezpieczenie środków finansowych w odpowiedniej wysokości na wypadek konieczności pokrycia kosztów wykonania zastępczego w postępowaniu egzekucyjnym, poniesionych w celu usunięcia i zagospodarowania porzuconych odpadów. Potrzeba tego typu rozwiązań podyktowana jest tym, że w wielu przypadkach z wnioskiem o wydanie zezwolenia na gospodarowanie odpadami występują osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, których sytuacja finansowa lub majątkowa nie jest wystarczająca dla zabezpieczenia przed negatywnymi skutkami prowadzonej działalności, tj. w przypadku upadłości takich podmiotów lub celowego prowadzenia działalności z naruszeniem przepisów ochrony środowiska.

Dodatkowo rozważane jest wprowadzenie zmiany mającej na celu umożliwienie prowadzenia przez Inspekcję Ochrony Środowiska kontroli bez wcześniejszego 7-dniowego zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli. Zmiana ta jest niezbędna, ponieważ konieczność wcześniejszego zawiadamiania o nadchodzącej kontroli często uniemożliwia wykazanie nieprawidłowości i utrudnia działania Inspekcji Ochrony Środowiska.

Reasumując, rządowa propozycja ukierunkowana na uszczelnienie systemu gospodarki odpadami poprzez zmianę sposobu prowadzenia ewidencji odpadów jest na końcowym etapie prac parlamentarnych. Natomiast planowane są kolejne zmiany obowiązujących przepisów z zakresów gospodarki odpadami, które będą miały na celu ograniczenie możliwości wystąpienia przypadków nielegalnego gospodarowania odpadami.

Z poważaniem

Sławomir Mazurek
PODSEKRETARZ STANU
Ministerstwo Środowiska

Oświadczenie senatora Jana Rulewskiego

skierowane do ministra infrastruktury i budownictwa Andrzeja Adamczyka
oraz do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra rozwoju i finansów Mateusza Morawieckiego

Kataklyzm, który przeszedł w sierpniu nad Polską, w szczególności nad Borami Tucholskimi, ujawnił z całą ostrością prawdę o jakości wykonania i trwałości dachów na budynkach mieszkalnych i gospodarczych, na wsi i w miastach.

Statystyka jest dramatyczna: uszkodzonych zostało 9 tysięcy budynków, w tym 3,4 tysiące budynków mieszkalnych. Towarzyszy temu inna statystyka: w 4,7 tysiąca budynków uszkodzone bądź zerwane zostały dachy. W tej liczbie są dachy stare, nieremontowane. Ale moją troskę i zastrzeżenie budzi fakt, że w tej liczbie mieści się niemało dachów na nowych budynkach. Najczęściej są to dachy z blachą stalową. Choćby ten w Bydgoszczy na wielomieszkaniowym budynku.

Opinia fachowców i obserwatorów jest zgodna. Jest to wynik wadliwego wykonawstwa, potwierdzonego brakiem dozoru budowlanego i nonszalancją kierownika budowy. Obiektywną przesłanką pozostaje fakt, że system budownictwa nie uwzględnia korytarza wiatrów wiejących nad Pomorzem z Atlantyku. To powoduje, że standardy wykonawcze są takie same na Pomorzu i na Kujawach. Tymczasem w Niemczech tę okoliczność uwzględniono w przepisach ubezpieczeniowych, podwyższających wymagania techniczne.

Właściwie prawo budowlane gwarantuje poprawne wykonanie konstrukcji dachowych, choć już wymiana dachu z dachówkowego na stalowy nie wymaga projektu lub pozwolenia. A przecież są to odmienne konstrukcje.

Zarówno kataklyzm, jak i w przeszłości anomalie wichrowe, potwierdzają powyższe spostrzeżenia. Wskazują na ogrom strat, zarówno mieszkańców domu, jak i sąsiadów, którzy padają ofiarami szybujących dachów.

Również państwo polskie ponosi straty z tytułu pomocy społecznej, firmy ubezpieczeniowe ograniczają rentowność, a w konsekwencji podatki dla budżetu.

Tych strat można uniknąć!

Nowoczesne materiały i narzędzia gwarantują właściwe bezpieczeństwo i jakość wykonania. Obserwacje z Borów Tucholskich to potwierdzają. Dachy tam, gdzie wykonano je właściwie, przetrwały kataklyzm. Zresztą dachy góralskie, w przeszłości wykonane prostymi materiałami, wytrzymują przez wiele lat atmosferyczne anomalie.

Tym stratom na przyszłość można zapobiec przez regulacje ubezpieczeniowe, szczególne wymagania wobec nadzoru i kierownictwa robót, np. konieczność bezwzględnego i pod odpowiedzialnością odbioru tej zasadniczej konstrukcji domu.

Dlatego uważam, że już dziś, przed kolejnymi kataklyzmami, należy podjąć prace prawodawcze, regulacyjne, finansowe nad zmianą obecnej rzeczywistości. Niech przykładem będzie choćby odbiór i kontrola kominów w domach z ogrzewaniem gazowym. Rzadko zanieczyszczane, zabezpieczone przed brudem, podlegają odbiorowi i corocznej kontroli. Albo nowe, z certyfikatami, samochody. Po dwóch latach posiadania, niekoniecznie użytkowania, podlegają obowiązkowemu przeglądowi.

Z poważaniem
Jan Rulewski

**Odpowiedź
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW**

Warszawa, 23 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z otrzymanym pismem z dnia 24 października br. (sygn. BPS/043-48-1308-WMRF/17), przy którym zostało przekazane oświadczenie złożone przez Pana senatora Jana Rulewskiego na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października 2017 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień pozostających we właściwości resortu finansów.

Mając na uwadze przedstawione w oświadczeniu informacje dotyczące zdarzeń i szkód, jakie miały miejsce w Borach Tucholskich w związku z działaniem sił natury oraz informacje dotyczące kwestii związanych ze stanem technicznym budynków czy też kwestii odnoszących się do ubezpieczenia takich budynków, na wstępie należy wskazać na regulacje dotyczące obowiązkowego ubezpieczenia określonego rodzaju budynków. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2060, z późn. zm.), do grupy obowiązkowych ubezpieczeń należy obowiązkowe ubezpieczenie budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych. Przepisy tej ustawy zawierają regulacje dotyczące zakresu podmiotowego i przedmiotowego oraz ryzyk objętych tym ubezpieczeniem. Obowiązek ubezpieczenia budynku wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego został skierowany do rolnika, którym na gruncie przepisów tej ustawy jest osoba fizyczna, w której posiadaniu lub współposiadaniu jest gospodarstwo rolne. Za budynek wchodzący w skład gospodarstwa rolnego uznaje się obiekt budowlany o powierzchni powyżej 20 m² określony w art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.), będący w posiadaniu rolnika. Jednocześnie za gospodarstwo rolne uznaje się obszar użytków rolnych, gruntów pod stawami oraz sklasyfikowanych jako użytki rolne gruntów pod zabudowaniami, przekraczający łącznie powierzchnię 1,0 ha, jeżeli podlega on w całości lub części opodatkowaniu podatkiem rolnym, a także obszar takich użytków i gruntów, niezależnie od jego powierzchni, jeżeli jest prowadzona na nim produkcja rolna, stanowiąca dział specjalny w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Dodatkowo przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wskazują na ryzyka objęte umową obowiązkowego ubezpieczenia budynków rolniczych. Zgodnie z art. 67 ust. 1 tej ustawy, z tytułu ubezpieczenia budynków rolniczych przysługuje odszkodowanie za szkody powstałe w budynkach na skutek zdarzeń losowych w postaci: ognia, huraganu, powodzi, podtopienia, deszczu nawalnego, gradu, opadów śniegu, uderzenia pioruna, eksplozji, obsunięcia się ziemi, tapnięcia, lawiny lub upadku statku powietrznego. Przepisy ustawy zawierają także normy definiujące wspomniane ryzyka. Poza ww. normami przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zawierają regulacje dotyczące sposobu ustalania wysokości szkody, sumy ubezpieczenia budynku rolniczego, wyłączenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w ściśle określonych przypadkach, czy też zasady zwrotu składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia.

W oparciu o wspomniane regulacje ubezpieczyciel dokonuje wypłaty odszkodowania. Zgodnie z ogólnymi normami, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu. Przy czym w obowiązkowych ubezpieczeniach mienia,

do których należy ubezpieczenie budynków rolniczych, odszkodowanie wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości szkody, nie większej jednak od sumy ubezpieczenia ustalonej w umowie.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, iż wskazane w oświadczeniu zagadnienia dotyczące określonych wymogów technicznych oraz właściwego utrzymania stanu technicznego obiektów budowlanych, pozostają poza zakresem regulacji odnoszących się do ubezpieczeń majątkowych. Należy mieć na uwadze, iż wspomniane zagadnienia powinny wynikać z regulacji wskazanych w Prawie budowlanym, które normuje działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbioru obiektów budowlanych oraz określa zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach.

Dodatkowo pragnę dodać, iż w związku z przedstawionymi w oświadczeniu Pana senatora informacjami dotyczącymi ubezpieczeniowych przepisów technicznych w Republice Federalnej Niemiec, zwrócono się do Polskiej Izby Ubezpieczeń będącej organizacją ubezpieczeniowego samorządu gospodarczego reprezentującą zakłady ubezpieczeń działające w Polsce, z prośbą o ustosunkowanie się do kwestii wskazanych w oświadczeniu.

W załączeniu uprzejmie przekazuję kopię pisma Pana Andrzeja Maciążka Wiceprezesa Zarządu Polskiej Izby Ubezpieczeń w tej sprawie.

z upoważnienia
MINISTRA
ROZWOJU I FINANSÓW
Piotr Nowak
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów

Załącznik
Pismo WICEPREZESA ZARZĄDU
POLSKIEJ IZBY UBEZPIECZEŃ

Warszawa, 17 listopada 2017 r.

Szanowna Pani
Katarzyna Przewalska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Rozwoju
Rynku Finansowego

Szanowna Pani Dyrektor,

w odpowiedzi na pismo nr FN6.054.23.2017 z 31 października br., informujemy, że Polska Izba Ubezpieczeń wielokrotnie wskazywała, opiniując projekty legislacyjne Prawa budowlanego, na problemy związane z prewencją oraz utrzymaniem odpowiedniego stanu technicznego obiektów budowlanych, zapewniającego bezpieczeństwo ich użytkowników oraz mienia w nich się znajdującego. Potwierdzamy także, że wiele uszkodzonych w wyniku zdarzeń związanych z działaniem sił natury budynków mieszkalnych, znajdowało się w nienależyтым stanie technicznym, przyczyniającym się do powstania i rozmiaru szkody. Należy zauważyć również, że o ile w budownictwie wielorodzinnym mamy do czynienia z reguły z profesjonalnymi firmami zarówno na etapie projektowania, jak i wykonawstwa, to w budownictwie jednorodzinym często

budynki wznoszone są w systemie gospodarczym. Dalece niewystarczająca też jest naszym zdaniem kontrola zgodności wybudowanego obiektu budowlanego z pierwotnymi projektami.

Polska Izba Ubezpieczeń zweryfikowała informację o ubezpieczeniowych przepisach technicznych w Republice Federalnej Niemiec. Chcielibyśmy zwrócić uwagę na to, że funkcjonują tam nie ubezpieczeniowe, ale ogólne normy budowlane, odnoszące się do wytrzymałości obiektów budowlanych na działanie silnych wiatrów (DIN EN 1991-1-4). Zakłady ubezpieczeń dopiero w warunkach umowy zobowiązują klientów do przestrzegania przepisów prawa i przyjętych norm bezpieczeństwa obiektów budowlanych. Polscy ubezpieczyciele nie mają możliwości powoływania się na analogiczne normy. Natomiast w opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń zakłady ubezpieczeń nie są uprawnione do samodzielnego stworzenia norm budowlanych. Podjęcie działań zmierzających do wyeliminowania z rynku niektórych materiałów budowlanych oraz narzucenia sposobu projektowania i wykonawstwa mogłoby stanowić naruszenie przepisów ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. 2017 poz. 229).

Chcielibyśmy jednocześnie zaznaczyć, że Polska Izba Ubezpieczeń poprze ewentualne działania legislacyjne mające na celu poprawę bezpieczeństwa obiektów budowlanych, w szczególności dostosowanie ich do występujących na danym terenie warunków atmosferycznych, hydrologicznych oraz geologicznych. W razie podjęcia takich prac deklarujemy pełną gotowość do współpracy.

Z wyrazami szacunku

WICEPREZES ZARZĄDU
POLSKIEJ IZBY UBEZPIECZEŃ
Andrzej Maciążek

Odpowiedź
MINISTRA INFRASTRUKTURY

Warszawa, 16 stycznia 2018 r.

Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 października 2017 r. (znak. BPS/043-48-1308-MIB/17) zawierające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Jana Rulewskiego podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 października 2017 r., wyjaśniam w zakresie swojej właściwości co następuje.

Obiekt budowlany oraz poszczególne jego części, wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej.

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422 z późn. zm.) określa wymagania jakie powinny spełniać budynki, aby obciążenia mogące na nie działać w trakcie budowy i użytkowania nie prowadziły m.in. do zniszczenia całości lub części budynku. Konstrukcja budynku powinna speł-

niać warunki zapewniające nieprzekroczenia stanów granicznych nośności oraz stanów granicznych przydatności do użytkowania w żadnym z jego elementów oraz w całej konstrukcji. W związku z powyższym rozporządzenie w swych przepisach powołuje się na konieczność spełnienia wymagań o których mówią Polskie Normy, w tym m.in. norma PN-EN 1991-1-4:2008 Eurokod 1: Oddziaływania na konstrukcje – Część 1–4: Oddziaływania ogólne – Oddziaływania wiatru, w której wprowadzono podział kraju na strefy obciążenia wiatrem.

Zatem pomimo tego, że wymagania administracyjne w zakresie budownictwa są jednolite na terenie całego kraju, to jednocześnie przepisy techniczno-budowlane, a dokładniej Polskie Normy uwzględniają różnice w warunkach środowiskowych występujących w poszczególnych regionach.

Mając na względzie konieczność zapewnienia bezpieczeństwa użytkowania obiektów budowlanych, Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa prowadzi działania legislacyjne zmierzające do zwiększenia i poprawy nadzoru nad realizowanymi inwestycjami.

W projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem procesu inwestycyjno-budowlanego wprowadzono przepis, na podstawie którego organ nadzoru budowlanego w przypadku stwierdzenia podczas obowiązkowej kontroli obiektu budowlanego istotnego naruszenia przepisów techniczno-budowlanych może odmówić udzielenia zgody na użytkowanie.

Dodatkowo wprowadzone ustawą zmiany w zakresie projektu budowlanego w sposób jednoznaczny wskazują, że to projektant bierze na siebie odpowiedzialność za wprowadzone w projekcie budowlanym rozwiązania.

Jednocześnie w Ministerstwie trwają prace nad projektem ustawy o architektach, inżynierach budownictwa oraz urbanistach. W projekcie wprowadzono m.in. nowy obowiązek dla członków samorządu zawodowego architektów oraz inżynierów budownictwa polegający na obowiązkowym doskonaleniu kwalifikacji zawodowych. Proces ten będzie odbywał na zasadach określonych w regulaminie ustawicznego doskonalenia kwalifikacji zawodowych członków izb i zasad jego przestrzegania, uchwalonego przez Krajową Radę Izby.

Ponadto projekt nowej ustawy przewiduje zmiany w zakresie regulacji dotyczących odpowiedzialności zawodowej i dyscyplinarnej członków samorządów zawodowych. Przewiduje się połączenie dotychczas osobnych postępowań z tytułu odpowiedzialności zawodowej (wynikających z przepisów ustawy – Prawo budowlane, wszczynanych na wniosek organów nadzoru budowlanego) i z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej (uregulowanych w ustawie o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa) w jedno postępowanie. Zmieniony zostanie również katalog kar, który będzie umożliwiał bardziej elastyczne nakładanie sankcji za nieprawidłowe wykonywanie działań właściwych dla osób pełniących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie.

Wprowadzone zmiany przyczynią się do zwiększenia odpowiedzialności projektanta oraz kierownika budowy, a tym samym doprowadzą do projektowania i realizowania inwestycji w sposób bezpieczny, zgodny z przepisami, co zwiększy bezpieczeństwo jak i jakość wykonania obiektów budowlanych.

Andrzej Adamczyk

Oświadczenie senatora Jana Rulewskiego

skierowane do ministra obrony narodowej Antoniego Macierewicza

Od osób będących członkami komisji do spraw wypadków lotniczych badającej sprawę katastrofy smoleńskiej, pracujących w tzw. komisji Millera w charakterze członków lub ekspertów, uzyskałem informację o decyzjach kierowanego przez Pana resortu – niewykluczone, że też o Pana decyzjach – o stosowaniu nieprawnych i niemoralnych praktyk w określaniu ich dalszej drogi służbowej. Mianowicie kilku z nich – przede wszystkim dotyczy to oficerów – zostało po rozwiązaniu komisji Millera, a także wobec nieprzyjęcia warunków pracy w nowo powołanym przez Pana zespole do spraw badania przyczyn katastrofy smoleńskiej, skierowanych do jednostek wojskowych niemających związku z poprzednio pełnioną służbą, często odległych od dotychczasowego miejsca zamieszkania. Podstawą decyzji personalnych były utrata zaufania społecznego i inne potrzeby Sił Zbrojnych. Wobec grupy oficerów zastosowano administracyjny tryb przeniesienia z rygiorem natychmiastowej wykonalności. Zwalniano lub przenoszono ich z pracy, nawet z państwowego instytutu badań wypadków lotniczych w Poznaniu. Okoliczności sprawy wskazują, że zastosowane wobec nich reperkusje mają charakter odwetu za merytoryczną pracę w komisji Millera. Z tym wiąże się ich odmowa autoryzacji rozstrzygnięć sprzecznych z ich wiedzą i doświadczeniem w trakcie przeprowadzonego przez Pana werbunku do nowo powoływanego zespołu. Niektórzy z nich uniknęli sankcji poprzez przymusowe przejście na emeryturę. Ich dotychczasowe charakterystyki zawodowe wskazują na wysokie walory zawodowe i moralne. W kategoriach etycznych Pańskie decyzje odbierają jako upokorzenie, a rozstanie z mundurem jako niezasłużoną karę. Niewątpliwie ich przydatność do pełnienia służby wojskowej została zaprzepaszczona ze stratą dla Rzeczypospolitej.

Panie Ministrze, jesteśmy kolegami z opozycji antykomunistycznej. Nie mogę przejść wobec tych praktyk obojętnie, ponieważ w przeszłości relegowano mnie z Wojskowej Akademii Technicznej, z przyczyn politycznych oczywiście, i skierowano do karnej jednostki z wilczym biletem. Wydawało mi się, że to odległa i niepowtarzalna przeszłość. Będąc jednak człowiekiem dobrej wiary, oczekuję od Pana Ministra informacji na temat losów byłych członków komisji Millera. Gdyby zaś potwierdziły się zarzuty, o których mowa, oczekiwałbym choćby takiej reakcji, jaką Pan zaprezentował w latach 1976–1977 wobec prześladowanych robotników Ursusa i Radomia.

Jan Rulewski

Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
OBRONY NARODOWEJ

Warszawa, 2018.02.13

Pan Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając, z upoważnienia Ministra Obrony Narodowej, na oświadczenie Pana Senatora Jana Rulewskiego złożone podczas 48. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 paź-

dziennika 2017 r., dotyczące *postępowania z członkami komisji do spraw wypadków lotniczych badającej sprawę katastrofy smoleńskiej* (nr BPS/043-48-1309/17), informuję, że spośród żołnierzy zawodowych pracujących w komisji Jerzego Millera:

- 2 żołnierzy pozostaje w służbie,
- 2 żołnierzy zostało przeniesionych do rezerwy kadrowej (1 żołnierz złożył wypowiedzenie stosunku służbowego i został zwolniony z zawodowej służby wojskowej oraz 1 żołnierz został zwolniony z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do służby),
- 10 żołnierzy złożyło wypowiedzenie stosunku służbowego i zostało zwolnionych z zawodowej służby wojskowej.

Z poważaniem

Wojciech Skurkiewicz

Oświadczenie senatora Sławomira Rybickiego

skierowane do ministra gospodarki morskiej i żeglugi śródlądowej Marka Gróbarczyka

Komisja Europejska oraz Rada ds. Rolnictwa i Rybołówstwa Unii Europejskiej zmieniają regulacje dotyczące rybołówstwa i ustanowiły nowe limity połowowe dla stad bałtyckich na przyszły rok. Wprowadzone rozwiązania budzą niepokój i wątpliwości wśród wielu środowisk związanych bezpośrednio i pośrednio z rybołówstwem.

W związku z tym proszę o następujące informacje:

1. Jakie jest stanowisko rządu odnośnie do unijnych całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) w Morzu Bałtyckim oraz unijnego wieloletniego planu zarządzania rybołówstwem na Morzu Bałtyckim?

2. Czy ministerstwo dysponuje danymi dotyczącymi liczebności dorsza na Bałtyku i w Zatoce Gdańskiej? Jakie są to zasoby?

3. Czy i jakie działania podjęło lub podejmie ministerstwo, aby wesprzeć rybaków w związku z ograniczeniami połowów?

Na wrześnieowym spotkaniu Pana Ministra Gróbarczyka z rybakami w Jastarni poruszony był również wątek zanieczyszczenia Zatoki Puckiej.

4. Czy ministerstwo dysponuje ekspertyzami dotyczącymi ilości oraz wpływu zanieczyszczeń i innych odpadów w Zatoce Gdańskiej na zasoby ryb? Czy przeprowadzane były ekspertyzy badające poziom zasolenia Zatoki Gdańskiej i jego wpływ na żywotność ryb?

*Z poważaniem
Sławomir Rybicki*

Odpowiedź

Warszawa, 22 listopada 2017 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Sławomira Rybickiego, złożone na 48. posiedzeniu Senatu RP w dniu 19 października 2017 r. w sprawie zmian w regulacjach dotyczących rybołówstwa i ustanowienia nowych limitów połowowych dla stad bałtyckich na przyszły rok połowowy, niniejszym przedkładam stosowne wyjaśnienia.

ad 1. Jakie jest stanowisko rządu odnośnie do unijnych całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) w Morzu Bałtyckim oraz unijnego wieloletniego planu zarządzania rybołówstwem na Morzu Bałtyckim?

Wielkość całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) w Morzu Bałtyckim na rok 2018 została ustalona podczas posiedzenia Rady Ministrów Unii Europejskiej do spraw Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 9 października 2017 r. Rada osiągnęła porozumienie polityczne w tej sprawie, przy sprzeciwie Polski. Polska nie poparła porozumienia ze względu na ustalenie większych niż proponowanych przez doradztwo naukowe Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) kwot połowowych dla dorsza,

a także zwiększenie kwot połowowych dla gatunków pelagicznych, co w ocenie Polski może prowadzić do zaburzenia łańcucha pokarmowego dorsza bałtyckiego oraz przyczynia się do zwiększania połowów paszowych.

Odnośnie do poszczególnych stad eksploatowanych przez Polskę Rada przyjęła następujące ustalenia (w porównaniu do kwot obowiązujących na rok 2017):

- dorsz stada zachodniego – utrzymano kwotę połowową na poziomie z roku 2017;
- dorsz stada wschodniego – zmniejszono kwotę połowową o 8%, a dodatkowo dla obu stad dorsza ustalono okresy ochronne: dla stada zachodniego w okresie od 1 lutego do 31 marca, natomiast dla stada wschodniego w okresie od 1 lipca do 31 sierpnia (dla podobszarów 25 i 26 Morza Bałtyckiego – pominięto podobszary od 27 do 32);
- szprot – zwiększono kwotę połowową o 1%;
- śledź stada centralnego – zwiększono kwotę połowową o 20%;
- śledź stada zachodniego – zmniejszono kwotę połowową o 39%;
- łosoś stada centralnego – zmniejszono kwotę połowową o 5%;
- gładzica – zmniejszono kwotę połowową o 10%.

Decyzja Rady nie uwzględniła zatem głównego postulatu Polski jakim są okresy ochronne dla dorsza obejmujące cały obszar Morza Bałtyckiego. Również zwiększenie kwoty połowowej śledzia stada centralnego nie mogło być poparte przez Polskę ze względu na brak zgody na zwiększenie możliwości połowów przemysłowych w Morzu Bałtyckim, które uważane są za jeden z powodów złego stanu zasobów dorsza stada wschodniego.

Unijny wieloletni plan zarządzania rybołówstwem na Morzu Bałtyckim został ustalony *Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1139 z dnia 6 lipca 2016 r. ustanawiającym wieloletni plan w odniesieniu do stad dorsza, śledzia i szprota w Morzu Bałtyckim oraz połowów eksploatujących te stada, zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1098/2007*. Polska popiera zarządzanie zasobami na podstawie planów wieloletnich co w efekcie ma zapewnić prowadzenie zrównoważonej działalności rybackiej i utrzymania zasobów na poziomach zgodnych z maksymalnym zrównoważonym połowem.

2. Czy ministerstwo dysponuje danymi dotyczącymi liczebności dorsza na Bałtyku i w Zatoce Gdańskiej? Jakie są to zasoby?

Oceny stanu zasobów istotnych gospodarczo gatunków ryb w Morzu Bałtyckim dokonuje corocznie Międzynarodowa Rada Badań Morza (ICES), w oparciu o badania i dane naukowe oraz dane rybackie przekazywane przez państwa bałtyckie. Dane publikowane są na stronie organizacji: <http://www.ices.dk/community/advisory-process/Pages/Latest-advice.aspx>

Aktualne doradztwo dotyczące zasobów dorsza na Morzu Bałtyckim, które stało się podstawą do ustaleń wielkości całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) w Morzu Bałtyckim na rok 2018, opublikowane zostało w maju 2017 r. Dorsz bałtycki (*Gadus morhua*) zarządzany jest na podstawie doradztwa naukowego przygotowywanego dla dwóch osobnych stad: dorsza wschodniego (podobszar 25–32) i dorsza zachodniego (podobszar 22–24). Stada te różnią się pod względem biologicznym pomiędzy sobą, ale obserwowane jest równoczesne występowanie ryb obu gatunków dorsza (tzw. mieszanie się stad), szczególnie w podobszarze 24 Morza Bałtyckiego.

Odnośnie do dorsza stada wschodniego (podobszary 25–32 Morza Bałtyckiego), od kilku lat ICES nie jest w stanie przygotować szczegółowej oceny analitycznej, ze względu na niewystarczającą ilość danych (tzw. data limited stock). Wynika to głównie z problemów z oszacowaniem wieku ryb, potencjalnymi zmianami tempa ich wzrostu oraz zmianami w śmiertelności naturalnej. Szacunki wykazują spadek w wielkości ryb poławianych we wszystkich grupach wiekowych. W związku z tym ICES na podstawie podejścia ostrożnościowego, doradzał obniżenie połowów do poziomu 26 071 t (z udziałem Rosji), 24 767 t (dla UE) czyli o ponad 19%.

Odnośnie do dorsza stada zachodniego (podobszary 22–24 Morza Bałtyckiego), doradztwo ICES wskazuje, że biomasa stada rozrodczego utrzymuje się na bardzo niskim poziomie, szacowana jest na poziomie ok. 27 tys. ton. Stado uznaje się za znacznie przelowione, ze śmiertelnością połowową powyżej tzw. współczynnika śmier-

telności połowowej na poziomie maksymalnego zrównoważonego połowu. Pozytywna informacja z doradztwa naukowego dotyczy ilości urodzeń nowych pokoleń, którą w roku 2017 oszacowano jako najwyższą od 2005 r. W związku z tym ICES doradzał ustalenie poziomu połowów w granicach ok. 1376–3541 ton, co w przypadku ustalenia wysokości TAC na podstawie wyższej wartości oznaczałoby zmniejszenie możliwości połowowych o ok. 37% w stosunku do roku 2017.

Ministerstwo nie dysponuje natomiast odrębnymi danymi dotyczącymi liczebności dorsza w Zatoce Gdańskiej. Występujące tam zasoby są oceniane przez ICES w ramach stada dorsza wschodniego (podobszar 26).

3. Czy i jakie działania podjęto lub podejmie ministerstwo, aby wesprzeć rybaków w związku z ograniczeniami połowów?

Resort gospodarki morskiej, mając na uwadze trudną sytuację w zakresie stanu zasobów, szczególnie dorsza, podjął działania na poziomie krajowym zmierzające do ochrony żywych zasobów Morza Bałtyckiego. Inicjatywa Polski niejednokrotnie wykracza poza działania podejmowane w ostatnich latach przez Radę UE. Celem przypomnienia wymienić tu należy szczególnie takie środki ochronne na Bałtyku jak: wprowadzenie okresu ochronnego dla dorsza wschodniego w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 sierpnia, wdrożenie środków krajowych służących poprawie bazy pokarmowej dla dorsza, poprzez wprowadzenie zakazu połowów szprota od dnia 11 czerwca do dnia 10 września; wprowadzenie zakazu używania narzędzi ciągnionych w strefie 6 mil morskich w celu ochrony zasobów ryb w wodach przybrzeżnych. Dodatkowo, w celu zachowania bazy pokarmowej dla dorsza, Polska wprowadziła w roku 2017 kwotę połowową tobiasza i dobijaka, a po wyczerpaniu kwoty połowowej dobijaka wprowadziła całkowity zakaz połowów tego gatunku, który obowiązuje od połowy lipca br. do końca roku.

Wprowadzone przez Polskę ww. środki ochronne przynoszą wymierne efekty czego dowodem są informacje przekazywane przez polskich rybaków o poprawie stanu zasobów w wodach przybrzeżnych.

MGMiŻŚ w celu zrekompensowania rybakom negatywnych skutków spowodowanych obniżeniem wielkości kwot połowowych, wdrożyło działania w ramach Priorytetu 1. PO RYBY 2014–2020, dzięki któremu polscy rybacy w roku 2016 i 2017 otrzymali pomoc finansową za tymczasowe zaprzestanie działalności połowowej oraz za trwałe zaprzestanie działalności połowowej. Środki te mają zrekompensować polskim rybakom utracone przez nich możliwości połowowe, w związku z redukcją kwot połowowych dorsza oraz koniecznością wprowadzenia środków ochronnych mających na celu odbudowę stanu zasobów, a także w celu dostosowania nakładu połowowego do dostępnych zasobów. Jednocześnie uruchomiono działania w ramach Priorytetu 1. mające na celu dywersyfikację dochodów rybaków.

W roku 2017 również otworzono nabór wniosków o pomoc finansową na trwałe zaprzestanie działalności połowowej, a w roku 2018 planowane jest otwarcie na tymczasowe zaprzestanie działalności połowowej. Ponadto, ogłoszony został nabór wniosków o dofinansowanie w ramach działań prośrodowiskowych, w których uczestniczą rybacy i organizacje rybackie (zbieranie utraconych narzędzi połowowych oraz zalegających śmieci na dnie morskim). Działania te mają na celu ochronę środowiska morskiego, ograniczenie presji połowowej i odrodzenie się stad ryb Morza Bałtyckiego a jednocześnie wsparcie finansowe rybaków realizujących te działania. Jeszcze w tym roku planowane jest otwarcie działań mających na celu modernizację jednostek rybackich ukierunkowanych na poprawę bezpieczeństwa i warunków pracy na statkach rybackich, jak również podniesienie jakości produktów rybołówstwa, a co za tym idzie zwiększenie wartości sprzedawanych przez rybaków ryb.

4. Czy ministerstwo dysponuje ekspertyzami dotyczącymi ilości oraz wpływu zanieczyszczeń i innych odpadów w Zatoce Gdańskiej na zasoby ryb? Czy przeprowadzane były ekspertyzy badające poziom zasolenia Zatoki Gdańskiej i jego wpływ na żywotność ryb?

W celu pilnego podjęcia działań wyjaśniających wpływ zanieczyszczeń na zasoby ryb Zatoki Puckiej we wrześniu br. podjęto działania przygotowawcze do wyłonienia wykonawcy zamówienia pn. „Opracowanie założeń monitoringu rybackiego i nauko-

wego w kontekście uwarunkowań środowiskowych, zasobów ryb i innych presji stanowiących potencjalne zagrożenie dla funkcjonowania rybołówstwa przybrzeżnego na obszarze Zatoki Puckiej”. Opracowanie to będzie stanowić podstawę do przeprowadzenia badań stanu zasobów ryb Zatoki Puckiej i wpływu różnych czynników na te zasoby, które będą realizowane w roku 2018. Środki finansowe na rok 2018 na ten cel zostały już zaplanowane. Dodatkowo Ministerstwo Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej wnioskować będzie o przyjęcie „Wieloletniego programu badań Zatoki Puckiej w zakresie oceny stanu zasobów ryb wraz z wpływem dominujących presji środowiskowych i antropogenicznych”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że ww. działania dadzą odpowiedź co do stanu zasobów i wpływu inwestycji w rejonie Zatoki Puckiej na jej ekosystem i umożliwią podjęcie stosownych środków zaradczych w celu poprawy stanu zasobów.

W kwestii badania poziomu zasolenia wód Zatoki Gdańskiej informuję, że Generalny Inspektorat Ochrony Środowiska prowadzi monitoring jakości wód w ramach państwowego monitoringu środowiska. W związku z tym należałoby zwrócić się do tego organu o udostępnienie danych w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

MINISTER
GOSPODARKI MORSKIEJ
I ŻEGLUGI ŚRÓDLĄDOWEJ
Marek Gróbarczyk

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do sekretarza stanu w Ministerstwie Energii Grzegorza Tobiszowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W roku 2009 (...) SA rozstał do lokatorów budynków przy ul. (...) w M. zawiadomienia o możliwości wykupu wynajmowanych przez nich lokali mieszkalnych. Zdecydowana większość (ok. 90%) najemców wyraziła wolę wykupu. Na tę okoliczność, niejako a priori, lokatorzy wpłacili do kasy (...) SA 50% kwoty kosztów związanych z przygotowaniem lokali do sprzedaży. Na tym jednak formalne działania holdingu się zakończyły, mimo że (...), a potem działające w jego imieniu centrum usług wspólnych, ciągle tę sprzedaż obiecywały.

Taka sytuacja wiązała się z całym szeregiem fatalnych dla budynków skutków. Obiecując sprzedaż, (...) drastycznie obniżał środki przeznaczone na remonty nieruchomości, uzasadniając, że nie będzie remontował budynków przeznaczonych do sprzedaży. Skutkiem tego jest ich obecny, fatalny stan techniczny. Dla informacji podaję, że budynki zostały wybudowane na początku lat 60. minionego wieku. Budynki te są faktycznie jedynymi w tej dzielnicy, które z zupełnie irracjonalnych i nikomu nieznanym powodów zostały wyłączone ze sprzedaży w trybie ustawy z 15 grudnia 2000 roku. W tej kwestii stały się one swoistą enklawą.

Na gruntach oraz posadowionych na nich przedmiotowych budynkach (...) dokonał zupełnie niezrozumiałych i nikomu niepotrzebnych podziałów gruntowych. W marcu 2016 roku, mimo że właścicielem majątku był nadal (...), w ramach umowy o zarządzanie wiążącej (...) Spółkę Mieszkaniową Sp. z o.o. i (...) SA tą problematyczną sprawą zajął się A.B. W ciągu dostownie trzech miesięcy, oczywiście przy użyciu odpowiednich służb, Urzędu Miasta M. i sądu wieczystoksięgowego, wznowił granice działki pod ww. budynkami (co było konieczne), scalił niepotrzebnie wydzielone działki, dokonał nowej inwentaryzacji wszystkich lokali mieszkalnych wraz z uzyskaniem zaświadczenia o samodzielności lokali. Praktycznie wszystko poza wyceną i uzgodnieniem terminów z notariuszami zostało przygotowane do procesu sprzedaży.

Niestety w związku z procesami restrukturyzacyjnymi w górnictwie sprzedaż została wstrzymana, co poniekąd jest zrozumiałe. Od 1 czerwca 2017 roku (...) SA cały swój majątek mieszkaniowy i gruntowy przekazał (...) Spółce Mieszkaniowej. Wydawało się, że wszelkie trudności związane ze sprzedażą mieszkań powinny zniknąć. Pomijając aspekt społeczny sprawy, na posiedzeniach zarządu i innych zebraniach udowodniono, że w aspekcie ekonomiczno-finansowym dalsze wstrzymywanie sprzedaży lokali w sposób oczywisty może narazić (...) Spółkę Mieszkaniową na potężne i niespodziewane koszty związane ze złym stanem technicznym budynków oraz ewentualne i coraz bardziej realne nakazy powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w kwestii remontów (sprzedaż lokali formalnie skutkuje powstaniem wspólnoty mieszkaniowej, która przejmie wszelkie koszty związane z remontami). W tej kwestii WM ma o wiele szersze pole manewru finansowego niż spółka.

Istnieje jeszcze jedna niezwykle sprzyjająca dla spółki okoliczność przemawiająca za natychmiastową sprzedażą lokali. Bardzo rzadko zdarza się bowiem, by przy sprzedaży lokali mieszkalnych w trybie ww. ustawy spółka nie ponosiła strat księgowych. Przy 95-procentowej bonifikacie (z uwagi na wiek lokatorów) takie straty są wręcz nieuniknione. Wartość budynków przy ul. (...) jest tak zamortyzowana, że nawet sprzedaż lokali za 5% ich wartości nie wygeneruje straty. Takie są fakty. Jednak sytuacja nie jest constans i może się diametralnie zmienić w przypadku skokowego wzrostu kosztów, np. remontów, inwestycji czy katastrof budowlanych.

Inne aspekty przemawiające za natychmiastową sprzedażą to zdecydowana większość zainteresowanych wykupem mieszkań (co jest czynnikiem bardzo korzystnym ekonomicznie) oraz duża liczba występujących w budynkach pustostanów (15 lokali, najczęściej w wyniku zgonu najemców). W momencie powstania wspólnoty mieszkaniowej (przy sprzedaży pierw-

szego lokalu) pustostany te mogą być niezwłocznie wystawione do sprzedaży wolnorynkowej. Biorąc pod uwagę ich powierzchnię oraz standard, ich sprzedaż w trybie wolnorynkowego przetargu wygenerowałaby dla spółki znaczne przychody.

Większość tych argumentów przekonała obecny zarząd spółki i w nieformalnych rozmowach obiecano, że w roku 2018 wszystkie lokale, po złożeniu akcesu ich wykupu, zostaną sprzedane. W tej sprawie odbyło się spotkanie delegacji lokatorów z zarządem spółki, który potwierdził sprzedaż w roku 2018.

6 października bieżącego roku zarząd przesłał plan sprzedaży mieszkań na rok 2018. W planie tym z przyczyn zupełnie niezrozumiałych, ocierających się wręcz o zarzut niegospodarności, okrojono sprzedaż mieszkań do 30 lokali w IV kwartale 2018 roku, co może wskazywać na zamiar kolejnego w ciągu 10 lat zaniechania sprzedaży.

Panie Ministrze, proszę o pomoc w przedmiotowej sprawie. Ci biedni lokatorzy naprawdę wymierają. W ubiegłym tygodniu zmarła kolejna lokatorka i doliczono do puli piętnasty pustostan. Marzyła, by wykupić lokal i podarować go wnukowi.

Pragnę stanowczo podkreślić, że jeszcze nigdy nie zaistniała taka wspólna synergia w aspekcie połączenia oczekiwań społecznych z logiką działań ekonomiczno-finansowych (...) Spółki Mieszkaniowej Sp. z o.o. w K. oraz związanymi z tym przychodami i ograniczeniem kosztów.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 2017.12.22

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana senatora Czesława Ryszkę podczas 48. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 października 2017 r., w sprawie sprzedaży mieszkań przy ul. (...) w M., przekazuję poniższe informacje.

Procedura sprzedaży mieszkań w budynkach zlokalizowanych w M. w dzielnicy W., w tym budynków przy ul. (...) została rozpoczęta w roku 2009 w trybie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 52). W zamyśle było utworzenie kilku jednobudynkowych wspólnot mieszkaniowych, zgodnie z istniejącym wówczas stanem geodezyjnym gruntów, który obejmował: odrębne działki zajęte przez budynki mieszkalne, obiekty niemieszkalne, w tym garaże i pawilon handlowy oraz działki wydzielone pod wewnętrzny układ drogowy osiedla. Należy zauważyć, że taki stan geodezyjny gruntów powodował, że część zasobów przewidzianych do zbycia posiadała bezpośredni dostęp do dróg publicznych, natomiast pozostałe budynki, w tym budynki (...) takiego dostępu nie posiadały, co uniemożliwiało przeprowadzenie skutecznej procedury zbycia mieszkań i utworzenia wspólnot mieszkaniowych.

W świetle powyższego, jedynie część zasobów mieszkaniowych, posiadająca uregulowany stan prawny gruntów mogła zostać zbyta i tam sprzedaż została przeprowadzona w latach ubiegłych. W pozostałych lokalizacjach niezbędne okazały się dodatkowe scalenia i podziały geodezyjne.

W trakcie prowadzonych w kilku etapach regulacji geodezyjnych uznano za optymalne dokonanie scaleń i podziałów w taki sposób, by pozwoliły one utworzyć jedną, prawidłowo funkcjonującą (w rozumieniu dostępu do dróg publicznych), pięciobudynkową wspólnotę mieszkaniową, obejmującą budynki przy ul. (...) w M.

Zakończone już postępowania administracyjne w przedmiocie scaleń i podziałów gruntów były procesami długotrwałymi, zależnymi nie tylko od właściciela nieruchomości, lecz także od pozostałych uczestników i stron postępowań administracyjnych.

Zaliczki wpłacone w 2009 r. przez Lokatorów mieszkań przy ul. (...) zostaną zliczone na poczet kosztów związanych z przygotowaniem nieruchomości do sprzedaży.

Ponadto, w 2016 roku zakończono i odebrano aktualne inwentaryzacje powierzchniowe wszystkich lokali, dostosowane do konstrukcji wspólnoty wielobudynkowej. W tym też roku uzyskano zaświadczenia o samodzielności lokali, jako niezbędnych dokumentów dla przeprowadzenia transakcji zbycia lokali i zawarcia notarialnych umów sprzedaży mieszkań.

Z uwagi na zmiany organizacyjne (...) SA (dalej ...) wszelkie procedury sprzedaży mieszkań będących własnością (...) zostały zawieszono z dniem 1 września 2016 r. W dniu 1 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach Wydział VIII Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego zarejestrował podział przez wydzielanie (...) w Katowicach, przeprowadzony w oparciu o art. 529 §1 pkt 4) Kodeksu spółek handlowych. Na mocy ww. podziału, przeprowadzonego w oparciu o plan podziału z dnia 3 października 2016 r., dotychczasowa „działalność mieszkaniowa” realizowana przez (...) została przeniesiona, wraz ze związanymi z nią prawami (w tym składnikami majątkowymi) oraz obowiązkami, do (...) sp. z o.o. (dalej ...). Z dniem 1 czerwca 2017 r. (...) wstąpiła na mocy art. 531 §1 Kodeksu spółek handlowych, w prawa i obowiązki (...), określone w planie podziału, w tym uzyskała między innymi prawo własności do budynków mieszkalnych przy ul. (...) w M.

W kwestii zarzutów skierowanych pod adresem (...) dotyczących zaciągnięcia zobowiązań kredytowych, których zabezpieczeniem byłyby przedmiotowe nieruchomości, należy uznać je za bezpodstawne czego dowodem jest dział IV księgi wieczystej KA1L/00025237/4 wolny od jakichkolwiek wpisów hipotecznych.

Z informacji uzyskanej z (...) wynika, że prowadzone są działania zmierzające do ujawnienia prawa (...) do przejętych nieruchomości w całości dokumentacji prawnej i geodezyjnej.

Pomimo że dotychczas nie przeprowadzono jeszcze sprzedaży mieszkań w budynkach przy ul. (...) w M., wobec wystąpienia wielu różnych czynników faktycznych i prawnych, uniemożliwiających zbycie, to brak tych działań nie jest wynikiem złej woli poprzedniego czy też aktualnego właściciela zasobów.

Ponadto należy mieć na względzie fakt, że sprzedaż mieszkań na warunkach ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o zasadach zbywania mieszkań...* wiąże się z udzieleniem nabywcom (najemcom) bonifikaty nawet do 95% wartości rynkowej zbywanego lokalu, co generuje stratę finansową dla właściciela mieszkań, a ponadto, że zgodnie z postanowieniami tej ustawy, właściciel nieruchomości nie ma obowiązku zbywania mieszkań, a jest to jedynie jego uprawnienie.

Mając jednak na uwadze oczekiwania mieszkańców grupy kapitałowej (...) na rozpoczęcie procesu zbycia mieszkań z bonifikatą, sprzedaż ta była sukcesywnie prowadzona od roku 2002 roku przez (...), a następnie przez (...). Łącznie, w latach 2002–2016, na rzecz najemców zbyto ok. 9,2 tys. mieszkań, z czego 4,1 tys. mieszkań z zasobów (...) i 5,1 tys. mieszkań z zasobów (...). Proces sprzedaży prowadzony był zgodnie z przyjętymi przez statutowe organy obu spółek transzami, określającymi poszczególne grupy nieruchomości kierowanych do zbycia. Wszystkie okoliczności i uwarunkowania ograniczające możliwość sprzedaży mieszkań były na bieżąco przedstawiane zainteresowanym lokatorom budynków, w tym przy ul. (...) w ramach spotkań i prowadzonej korespondencji.

Zgodnie z uzyskaną informacją, w ramach kontynuacji rozpoczętych w latach ubiegłych procedur sprzedaży mieszkań w trybie ww. ustawy, we wrześniu 2017 roku zatwierdzony został przez Zgromadzenie Wspólników (...) wieloletni plan sprzedaży zasobów mieszkaniowych (...), uwzględniający przewidywaną w roku 2018 sprzedaż mieszkań w budynkach przy ul. (...) w M. O dalszym postępowaniu najemcy tych lokali mieszkalnych zostaną indywidualnie zawiadomieni przez (...) w I półroczu przyszłego roku.

Z poważaniem

SEKRETARZ STANU
Grzegorz Tobiszowski

Oświadczenie senatora Waldemara Sługockiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra kultury i dziedzictwa narodowego Piotra Glińskiego

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się przedstawiciele Uniwersytetu Trzeciego Wieku (UTW) w Iłowej, którzy wyrazili swój sprzeciw wobec obowiązującej od tego roku 23-procentowej stawki podatku VAT, jaki odprowadzany jest od opłacanych przez nich składek członkowskich. UTW działa jako jedna z sekcji Gminnego Centrum Kultury i Sportu w Iłowej i nie posiada osobowości prawnej.

Sytuacja ta jest dla słuchaczy UTW niezrozumiała, ponieważ we wcześniejszych latach od składek członkowskich nie były odcinane żadne podatki. W wyniku takich działań ograniczeniu ulega budżet, jakim dysponuje Uniwersytet Trzeciego Wieku. Środki ze składek członkowskich są w całości przekazywane na organizację wyjazdów i imprez, w których uczestniczą słuchacze UTW w Iłowej. Nie są to fundusze, które tworzą dochód Uniwersytetu Trzeciego Wieku lub Gminnego Centrum Kultury i Sportu w Iłowej.

W opinii wielu specjalistów opłacanie składek członkowskich nie powinno podlegać opodatkowaniu. Argumentowane jest to faktem, że nie są one formą zapłaty za skorzystanie z oferty UTW, a jedynie sposobem finansowania działań statutowych rzeczonoj organizacji. Zajęcia prowadzone w Gminnym Centrum Kultury i Sportu w Iłowej, w tym także w Uniwersytecie Trzeciego Wieku, jako jednej z sekcji gminnej instytucji, nie są realizowane na rzecz uczestników odpłatnie. Jest to wystarczający argument za tym, aby składki członkowskie nie były objęte opodatkowaniem.

Szanowny Panie Premierze, niepodważalnym jest fakt, że uniwersytety trzeciego wieku stanowią bardzo ważną część życia wielu seniorów. To tam mają oni możliwość nabycia nowych umiejętności, zdobywania i rozwoju zainteresowań, a także nawiązania nowych znajomości, co jest im niezwykle potrzebne, zwłaszcza że w wielu przypadkach mamy tutaj do czynienia z osobami samotnymi. Rolą państwa jest zatem wspierać ich w dążeniach do realizacji wyznaczonych celów w taki sposób, aby szczególnie im, ludziom starszym, ułatwić życie. Niejasności związane z naliczaniem 23-procentowego podatku od składek członkowskich może doprowadzić do rezygnacji wielu z tych osób z uczestnictwa w tak szlachetnej inicjatywie jak uniwersytet trzeciego wieku, ponieważ przy ograniczonym budżecie niemożliwe może stać się zorganizowanie ważnej uroczystości lub wycieczki, na którą z utęsknieniem czekają.

W związku z opisanym problemem zwracam się do Pana Premiera z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jaki jest powód opodatkowania składek członkowskich słuchaczy uniwersytetów trzeciego wieku, m.in. Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Iłowej?
2. Czy ministerstwo kultury ma możliwość, aby samodzielnie wesprzeć finansowo inicjatywy realizowane przez uniwersytety trzeciego wieku?
3. Czy kierowany przez Pana Premiera resort ma w planach inne formy propagowania kultury i aktywności seniorów? Jeśli tak, to uprzejmie proszę o ich przedstawienie.

Z poważaniem
Waldemar Sługocki

Odpowiedź

Warszawa, 16 lutego 2018 r.

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Sługockiego, złożone na 48. posiedzeniu Senatu w dniu z dnia 19 października 2017 roku w sprawie Uniwersytetu Trzeciego Wieku w Iłowej, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji, dotyczących działań Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na rzecz dostępności do kultury osób starszych.

Dostępność kultury dla seniorów jest ważnym elementem działań podejmowanych przez ministra ds. kultury i dziedzictwa narodowego. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a także instytucje kultury prowadzone lub współprowadzone przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz uczelnie artystyczne i archiwa podejmują działania wspierające dostęp i aktywność osób starszych w kulturze. Minister bezpośrednio nie odpowiada za dostęp do kultury na poziomie lokalnym, jednak w MKiDN projektowane i wdrażane są również mechanizmy wspierające samorządowe jednostki kultury oraz lokalne organizacje pozarządowe w udostępnianiu kultury osobom starszym. Niwelowanie barier fizycznych, w tym odległości od instytucji kultury, oparte jest przede wszystkim na projektach instytucji kultury organizowanych poza ich siedzibą oraz wspieraniu sieci lokalnych instytucji kultury (bibliotek, domów kultury), a także na współpracy z lokalnymi organizacjami pozarządowymi, działającymi w obszarze upowszechniania kultury i twórczości.

MKiDN realizuje szereg przedsięwzięć kierowanych do seniorów i wspierających ich aktywny udział w kulturze, mam nadzieję, iż ich zakres jest interesujący także dla słuchaczy UTW w Iłowej. Należy jednak podkreślić, iż w kompetencjach MKiDN leży przede wszystkim dbałość o dostęp do kultury o charakterze narodowym. Uczestnicy UTW w Iłowej, w zależności od formuły swoich działań i obszarów zainteresowań, mogą być odbiorcami inicjatyw jako uczestnicy akcji realizowanych przez instytucje kulturalne (np. Listopad 60+), jak i ubiegać się o dofinansowanie swoich działań w trybie konkursowym (np. Programy Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego). Szczegółowe informacje o inicjatywach i programach przekazuję w załączniku*.

Z informacji przekazanych przez Pana Senatora wynika, iż UTW w Iłowej nie posiada własnej osobowości prawnej, lecz jest sekcją Gminnego Ośrodka Kultury i Sportu w Iłowej (GOKiS), dlatego też najprawdopodobniej to GOKiS mógłby być podmiotem nawiązującym współpracę z innymi podmiotami kultury lub składającym wniosek w wyżej wymienionym mechanizmie dofinansowań. Zależy to od formuły prawnej, jaką przyjął samorząd lokalny, będący organizatorem GOKiS. Również ze względu na fakt, iż UTW w Iłowej nie posiada własnej osobowości prawnej, lecz jest sekcją tematyczną prowadzoną przez GOKiS, udział w zajęciach UTW, na równi z innymi typami usług kulturalnych, jest objęty podatkiem VAT, zgodnie z ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 wraz z kolejnymi zmianami). Kompetencje dotyczące określania stawek VAT za usługi, w tym usługi kulturalne, znajdują się w zakresie odpowiedzialności ministra ds. skarbu. Natomiast, w opinii MKiDN, szczegółowych wyjaśnień w zakresie opłat za zajęcia w GOKiS oraz relacji między GOKiS a UTW w Iłowej może jednak udzielić jedynie organizator GOKiS, czyli Urząd Miejski w Iłowej oraz organizator UTW w Iłowej.

Niezależnie jednak od programu prowadzonego w ramach GOKiS, pragnę zachęcić uczestników UTW w Iłowej do zapoznania się z ofertą MKiDN w zakresie wsparcia dostępu do kultury dla osób starszych i podjęcia współpracy z instytucjami kultury,

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

uczelniami artystycznymi lub organizacjami pozarządowymi, w zakresie dostępu do nieodpłatnej oferty kulturalnej. Kluczowa dla udziału osób starszych w kulturze jest współpraca nawiązywana pomiędzy sektorem kultury a środowiskami pozarządowymi, w których działają seniorzy. Najważniejszą rolę w tym współdziałaniu odgrywa Uniwersytety Trzeciego Wieku. Duża część instytucji kultury prowadzonych lub współprowadzonych przez MKiDN stale współdziała z UTW. Współpraca ta polega na likwidacji barier uczestnictwa (tanie lub darmowe bilety), dostosowywaniu oferty kulturalnej do potrzeb seniorów oraz przygotowaniu oferty specjalnie dla UTW. Część instytucji kultury realizuje działania dla seniorów, opierając się również na współpracy z organizacjami pozarządowymi reprezentującymi środowiska seniorów (np. związkami kombatanatów, klubami seniora, fundacjami, np. zajmującymi się audiodeskrypcją) oraz domami pomocy społecznej.

Kluczowe mechanizmy MKiDN, wspierające dostęp osób starszych do kultury:

1. **Kampania „60+kultura”**

Inicjatywą MKiDN w zakresie udostępniania dóbr kultury osobom starszym jest rozwijana od 2013 r. kampania „60+kultura”. W zamyśle ma ona na celu uświadomienie przedstawicielom instytucji kultury potrzeb seniorów, a zarazem zachęcić osoby starsze do aktywnego, rozwijającego spędzania czasu.

Kampania polega na udostępnieniu, co roku, w pierwszy weekend jesieni, bezpłatnie lub za symboliczną opłatą oferty różnorodnych instytucji kultury dla osób powyżej 60. roku życia. Istotą kampanii jest otwieranie się placówek kulturalnych na osoby starsze, poprzez skierowanie do nich zróżnicowanych propozycji, uwzględniających ich zainteresowania, m.in.: spotkań, wykładów – również we współpracy z uniwersytetami trzeciego wieku, warsztatów, wycieczek z przewodnikami.

Ważnym składnikiem kampanii jest próba zachęcenia seniorów do korzystania z zaproszenia do aktywnego spędzenia czasu w placówkach, znajdujących się w miejscu ich zamieszkania. W 2017 r. w kampanię zaangażowało się blisko 200 podmiotów z całej Polski: muzeów, galerii, bibliotek, domów kultury, skansenów, i innych placówek.

Kampania będzie kontynuowana w następnych latach.

2. **„Darmowy Listopad”** – 4 rezydencje królewskie: Zamek Królewski na Wawelu, Muzeum Łazienki Królewskie w Warszawie, Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie i Zamek Królewski w Warszawie są dostępne bezpłatnie przez cały miesiąc, towarzyszą temu lekcje muzealne dla dzieci i młodzieży.

3. Podstawowym instrumentem realizacji przez Ministra polityki kulturalnej są **Programy Ministra**.

a) **Program MKiDN Kultura dostępna**

W zakresie polityki senioralnej podstawową rolę odgrywa program Kultura dostępna, którego operatorem jest Narodowe Centrum Kultury. Strategicznym celem Kultury dostępnej jest wspieranie zadań służących usuwaniu barier przestrzennych, ekonomicznych, społecznych w dostępie do świata kultury i integracji społecznych. Priorytetowo traktowane są w nim projekty uwzględniające potrzeby osób mających utrudniony dostęp do kultury i niezaangażowanych w życie kulturalne, w tym osób starszych. Obok integracji istotną wartością programu jest popularyzacja dziedzictwa o znaczeniu narodowym i poszerzanie dostępności do najwartościowszej pod względem edukacyjnym i artystycznym oferty kulturalnej.

b) **Program MKiDN Edukacja kulturalna**

Drugim, najistotniejszym dla aktywizacji kulturalnej seniorów, programem Ministra KiDN jest program Edukacja kulturalna, zarządzany przez Narodowe Centrum Kultury.

Strategicznym celem programu jest wspieranie zadań z zakresu edukacji kulturalnej, ważnych dla rozwoju kapitału społecznego. Co roku dofinansowane są zarówno zadania, które skierowane są bezpośrednio i wyłącznie do seniorów, jak i projekty o charakterze integracyjnym, międzypokoleniowym, łączące różne grupy społeczne i wiekowe. Działania projektowe doty-

kają z jednej strony problemów bliskich osobom w podeszłym wieku, z drugiej zaś zachęcają do aktywności twórczej, poszerzenia swoich umiejętności, a tym samym polepszenia jakości życia.

c) Wsparcie działań bibliotek — Narodowy Program Rozwoju Czytelnictwa

Inicjatywą skierowaną do instytucji działających lokalnie i odgrywającą szczególną rolę w udostępnianiu dóbr kultury dla seniorów jest Narodowy Program Rozwoju Czytelnictwa, ustanowiony Uchwałą nr 180/2015 Rady Ministrów z dnia 6 października 2015 r.

Program jest skierowany bezpośrednio do bibliotek publicznych i bibliotek szkolnych, w szczególności w ośrodkach oddalonych od dużych aglomeracji miejskich. Realizacja Narodowego Programu Rozwoju Czytelnictwa pozwoli na przekształcenie ponad 200 bibliotek w nowoczesne centra kulturalne i społeczne, otwarte na potrzeby osób starszych. Finalną grupą beneficjentów w programie są użytkownicy bibliotek. Do celów, realizowanego w latach 2016–2020, programu należą m.in.:

- Zakup nowości wydawniczych: Uatrakcyjnienie księgozbiorów wszystkich bibliotek publicznych w Polsce oraz wzmocnienie potencjału bibliotek w środowisku lokalnym.
- Infrastruktura bibliotek: Wzmocnienie potencjału i roli bibliotek publicznych oraz bibliotek publicznych wchodzących w skład innej instytucji kultury, dla których organem założycielskim jest gmina poprzez budowę nowych placówek, kompleksowe remonty już istniejących i zakup wyposażenia.

Dzięki pierwszemu priorytetowi biblioteki otrzymają do 2020 r. ok. 5,3 mln książek, będących nowościami wydawniczymi. Szczególne znaczenie dla osób starszych odgrywa priorytet infrastrukturalny. Realizacja inwestycji w biblioteki poprawi dostępność i funkcjonalność podstawowych instytucji kultury na mniej zasobnych terenach, na których władze lokalne nie mają możliwości, z powodu barier finansowych, przeprowadzenia poważniejszych remontów. Program umożliwi także rozwój, zmniejszającej się do tej pory, sieci bibliotecznej dzięki tworzeniu nowych filii, położonych bliżej miejsc zamieszkania seniorów.

4. Działania podejmowane przez instytucje kultury prowadzone lub współprowadzone przez MKiDN.

a) Zniżki i działania nieodpłatne

Istotnym wymiarem wsparcia seniorów jest zwiększanie dostępności instytucji poprzez specjalne zniżki czy darmowe wejścia na wystawy, koncerty i inne wydarzenia. Przykłady tego typu wsparcia to:

- oferta promocyjnych biletów na spektakle Teatru im. Stefana Jaracza w Olsztynie przygotowywana wspólnie z Urzędem Miasta w Olsztynie;
- Sprzedaż biletów przez Filharmonię Podkarpacką im. Artura Malawskiego w Rzeszowie dla seniorów z rzeszowskiego Uniwersytetu III Wieku.

b) Oferta kulturalna tworzona z myślą o seniorach

Instytucje kultury, w ramach konstrukcji swojej oferty kulturalnej, podejmują inicjatywy przygotowane z myślą o seniorach lub ogólnodostępne, choć w praktyce gromadzące liczne grono osób starszych. Oferta edukacyjna instytucji kultury przyjmuje formę cyklicznych spotkań – specjalnie organizowanych zajęć, warsztatów, wykładów czy oprowadzania po ekspozycji (np. Muzealne wtorki – cotygodniowe spotkania w Kinie MUZ w Muzeum Narodowym w Warszawie, przeznaczone głównie dla seniorów, podczas których poruszane są tematy dotyczące dzieł z kolekcji MNW, Poranki Muzyczne dla Seniorów w Filharmonii Pomorskiej – cykliczne spotkania z seniorami w formie koncertu, podczas których w kameralnej atmosferze omawiane są zagadnienia z zakresu historii muzyki, twórczości różnorodnych kompozytorów, budowy instrumentów itp.) lub też formę akcyjną (dzień seniora, warszawski tydzień seniora, święto muzyki, Łódzkie Senioralia itp.).

Zestawienie szczegółowe działań prowadzonych aktualnie przez MKiDN oraz instytucje kultury prowadzone i współprowadzone przez MKiDN, a także uczelnie artystyczne, przekazuję w załączniku* do niniejszego pisma.

Pragnę również poinformować, iż Przedstawiciel MKiDN bierze również udział w pracach Zespołu ds. opracowania projektu polityki społecznej państwa wobec osób starszych do roku 2030, działającym w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. W przygotowywanym przez MRPiPS dokumencie uwzględniane są również kwestie dostępności kultury dla osób starszych oraz upowszechniania dobrych wzorców w tym zakresie.

Z poważaniem

Piotr Gliński

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

**Oświadczenie senatorów Grażyny Sztark,
Barbary Zdrojewskiej, Piotra Florka, Piotra Zientarskiego,
Leszka Czarnobaja oraz Jana Rulewskiego**

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Zbigniewa Ziobry

W 2012 roku na podstawie art. 43 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (DzU nr 90, poz. 557 ze zm.) powstał Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Jest to państwowy fundusz celowy, którego dysponentem jest minister sprawiedliwości. Środki, które wpływają na konto funduszu, przeznacza się tylko na cele wskazane w art. 43 k.k.w. oraz w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 29 września 2015 r.

Przyznane dotacje celowe mogą być przeznaczane wyłącznie na cele wskazane w ww. aktach prawnych, tj. na: udzielanie pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem oraz członkom ich rodzin oraz udzielanie pomocy osobom pozbawionym wolności, zwalnianym z zakładów karnych i aresztów śledczych oraz członkom ich rodzin. Dysponent funduszu w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku opracowuje informację o sposobie wykorzystania środków finansowych funduszu w roku poprzednim, ze szczególnym uwzględnieniem wysokości dotacji przekazanych organizacjom pozarządowym i innym podmiotom sektora pozarządowego. Informacja w tej sprawie powinna być zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

W związku z tym zwracamy się z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania.

1. Jakimi środkami dysponował fundusz w latach 2015, 2016 i 2017?

2. Prosimy o przedstawienie listy podmiotów i organizacji, które otrzymały dofinansowanie ze środków funduszu wraz z wysokością dofinansowania. Czy środki z funduszu wykorzystane zostały na inne cele niż wskazane w ustawie i rozporządzeniu? Czy środki z funduszu przekazywane były podmiotom innym niż organizacje pozarządowe?

3. Prosimy o informację o sposobie wykorzystania wszelkich środków zgromadzonych w funduszu w latach 2015 i 2016. Jednocześnie byłibyśmy wdzięczni za wyjaśnienie, z jakiego powodu na stronie internetowej ministerstwa nie została zamieszczona informacja o sposobie wykorzystania środków finansowych Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w części dotyczącej pomocy pokrzywdzonym w roku 2016? Czy stwierdzone zostały jakiegokolwiek nieprawidłowości w dysponowaniu środkami funduszu?

4. Jaka kwota jest obecnie zgromadzona na koncie funduszu?

Grażyna Sztark
Barbara Zdrojewska
Piotr Florek
Piotr Zientarski
Leszek Czarnobaj
Jan Rulewski

Stanowisko

Warszawa, 14 grudnia 2017 r.

Szanowna Pani
 Grażyna Sztark
 Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Senator,

uprzejmie przedstawiam Państwu senatorom odpowiedź na oświadczenie złożone na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 19 października w sprawie Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, który od 12 sierpnia 2017 r. może posługiwać się także skrótem nazwy Fundusz Sprawiedliwości.

Jednocześnie przepraszam za długi czas udzielania odpowiedzi, który spowodowany był znacznym obciążeniem związanym z realizacją nowych zadań z Funduszu Sprawiedliwości, zmianami organizacyjnymi oraz koniecznością uzyskania danych z innych departamentów.

W odpowiedzi na pytania dotyczące powyższego zagadnienia proszę o przyjęcie poniższych informacji dotyczącej wysokości wpływu środków pieniężnych na rachunek Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, podmiotów, które otrzymały dofinansowanie, a także wypłat przedmiotowych środków z konta Funduszu Sprawiedliwości, które zostały zrealizowane tylko na cele wskazane w przepisach ustaw oraz rozporządzeń.

1. Wysokość wpływu środków pieniężnych na konto ww. Funduszu w latach 2015–2017:
 - rok 2015 kwota 41.087.660,22 zł
 - rok 2016 kwota 138.843.179,24 zł
 - rok 2017 kwota 191.854.647,22 zł – stan na 30 listopada 2017 r.
2. Kwoty wypłat środków z ww. Funduszu w latach 2015–2017:
 - a) pomoc postpenitencjarna
 - rok 2015 kwota 1.800.000,00 zł
 - rok 2016 kwota 1.900.000,00 zł
 - rok 2017 kwota 2.000.000,00 zł
 - b) pomoc pokrzywdzonym
 - rok 2015 kwota 16.255.958,20 zł
 - rok 2016 kwota 19.715.182,00 zł
 - rok 2017 kwota 16.352.509,17 zł

Stan środków zgromadzonych na rachunku Funduszu Sprawiedliwości na dzień 30 listopada 2017 r. wynosił 270 961 356, 60 złotych.

Dotacje z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej otrzymały:

- w roku 2015 r. – 26 podmiotów na pomoc pokrzywdzonym

LP.	PODMIOT	Kwota przyznanej dotacji w złotych
1	Fundacja DZIECI NICZYJE	730 635,00
2	Stowarzyszenie AZYL na Rzecz Pomocy Kobietom i Dzieciom Ofiarom Przemocy	757 250,00
3	AGAPE Katolickie Stowarzyszenie Pomocy Osobom Potrzebującym	581 472,00
4	Stowarzyszenie Wspierania Zasobów Ludzkich NOWY HORYZONT	678 980,00
5	Stowarzyszenie SOS dla Rodziny	758 310,00
6	Centrum Aktywności Społecznej PRYZMAT	758 750,00
7	Krakowskie Forum Organizacji Społecznych KRAFOS	400 000,00
8	Elbląskie Centrum Mediacji i Aktywizacji Społecznej	750 000,00
9	Caritas Diecezji Kieleckiej	731 360,00

10	Lubuskie Stowarzyszenie na Rzecz Kobiet BABA	668 600,00
11	Instytut Psychologii Zdrowia Polskiego Towarzystwa Psychologicznego	598 000,00
12	PODKARPACKI OŚRODEK ROZWOJU SPOŁECZEŃSTWA OBYWATELSKIEGO	214 845,00
13	Terenowy Komitet Ochrony Praw Dziecka	757 616,00
14	Stowarzyszenie Przeworsk – Powiat Bezpieczny	756 500,00
15	Fundacja Centrum Praw Kobiet w Warszawie	554 048,00
16	Lubuski Ruch na Rzecz Kobiet i Rodziny Żar	355 500,00
17	Stowarzyszenie Równych Szans Bona Fides	789 000,00
18	Stowarzyszenie Pomocy Bliźniemu im. Brata Krystyna w Gorzowie Wlkp.	708 243,00
19	Częstochowskie Stowarzyszenie ETOH	789 000,00
20	Stowarzyszenie INTRO	730 000,00
21	Stow. Pomorskie Centrum Terapeutyczno-Prawne INTERIOS	723 381,20
22	Centrum Misji i Ewangelizacji Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP	758 000,00
23	QUISISANA Stowarzyszenie	460 148,00
24	Fundacja im. Hetmana Jana Tarnowskiego	383 000,00
25	PRZYSTAŃ Stowarzyszenie Integracji Rodzin	268 320,00
26	Fundacja DZIECKO W CENTRUM	595 000,00

– w roku 2016 r. – 26 podmiotów na pomoc pokrzywdzonym

LP.	PODMIOT	Kwota przyznanej dotacji w złotych
1	Fundacja im. Hetmana Jana Tarnowskiego	654 447,00
2	Podkarpacki Ośrodek Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego	533 054,00
3	Centrum Aktywności Społecznej „PRYZMAT”	788 800,00
4	Elbląskie Centrum Mediacji i Aktywizacji Społecznej	800 000,00
5	Krakowskie Forum Organizacji Społecznych „KraFOS”	800 000,00
6	Stowarzyszenie „AZYL” Na Rzecz Pomocy Kobietom i Dzieciom Ofiarom Przemocy	800 000,00
7	Stowarzyszenie „INTRO”	800 000,00
8	Częstochowskie Stowarzyszenie „ETOH”	800 000,00
9	Stowarzyszenie Integracji Rodzin „PRZYSTAŃ”	685 000,00
10	Stowarzyszenie Pomorskie Centrum Terapeutyczno-Prawne „INTERIOS”	800 000,00
11	Stowarzyszenie Bezrobotnych i Osób Działających na Rzecz Bezrobotnych „WSZYSCY RAZEM „IN CORPORE”	538 450,00
12	SUBVENIO Fundacja Interwencji Kryzysowej	800 000,00
13	Stowarzyszenie QUISISANA	754 680,00
14	Terenowy Komitet Ochrony Praw Dziecka	800 000,00
15	Centrum Misji i Ewangelizacji Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP	800 000,00
16	Stowarzyszenie „SOS DLA RODZINY”	800 000,00
17	Stowarzyszenie Przeworsk-Powiat Bezpieczny	800 000,00
18	Stowarzyszenie Równych Szans „BONA FIDES”	800 000,00
19	Fundacja „DZIECKO W CENTRUM”	800 000,00
20	Polskie Stowarzyszenie Pedagogów i Psychologów „MACIERZ”	800 000,00
21	Lubuski Ruch Na Rzecz Kobiet i Rodziny „ŻAR”	620 369,00
22	Stowarzyszenie Pomocy Bliźniemu im. Brata Krystyna	796 822,00
23	Instytut Psychologii Zdrowia Polskiego Towarzystwa Psychologicznego	761 720,00
24	Katolickie Stowarzyszenie Pomocy Osobom Potrzebującym „AGAPE”	800 000,00
25	Caritas Diecezji Kieleckiej	800 000,00
26	Caritas Diecezji Siedleckiej	781 840,00

– w roku 2017 – 31 podmiotów na pomoc pokrzywdzonym

Lp.	PODMIOT	Kwota przyznanej dotacji w złotych
1	Stowarzyszenie INTRO z Wrocławia	599 993,50
2	Terenowy Komitet Ochrony Praw Dziecka z Inowrocławia	597 312,46
3	Stowarzyszenie Wspierania Aktywności „BONA FIDES” z Lublina	600 000,00
4	Stowarzyszenie Pomocy Bliźniemu im. Brata Krystyna z Gorzowa Wlkp.	599 996,16
5	Polskie Stowarzyszenie Pedagogów i Psychologów MACIERZ z Częstochowy (woj. łódzkie)	596 115,44
6	Fundacja im. Hetmana Jana Tarnowskiego z Tarnowa	522 092,80
7	CARITAS Diecezji Siedleckiej z Siedlec (woj. mazowieckie)	599 404,80
8	Podkarpacki Ośrodek Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego z Rzeszowa	372 875,76
9	Centrum Aktywności Społecznej „PRYZMAT” z Suwałk	585 385,30
10	Elbląskie Centrum Mediacji i Aktywizacji Społecznej z Elbląga (woj. pomorskie)	561 345,09
11	Polskie Stowarzyszenie Pedagogów i Psychologów MACIERZ z Częstochowy (woj. śląskie)	596 115,44
12	CARITAS Diecezji Kieleckiej z Kielc	600 000,00
13	Elbląskie Centrum Mediacji i Aktywizacji Społecznej z Elbląga (woj. warmińsko-mazurskie)	574 857,50
14	Fundacja „DZIECKO W CENTRUM” z Poznania	595 424,80
15	Stowarzyszenie „SOS dla Rodziny” ze Szczecina	599 995,44
16	CARITAS Diecezji Siedleckiej z Siedlec (woj. lubelskie)	234 558,20
17	Katolickie Stowarzyszenie Pomocy Osobom Potrzebującym „AGAPE” z Lublina	565 332,60
18	Lubuski Ruch Na Rzecz Kobiet i Rodzin ŻAR z Żar	545 433,00
19	Centrum Misji i Ewangelizacji Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP z Dziegielewa	589 330,00
20	Stowarzyszenie Integracji Rodzin „PRYZYSTAŃ” z Chełma	595 140,00
21	Częstochowskie Stowarzyszenie „ETOH” z Częstochowy	599 925,60
22	Fundacja DAJEMY DZIECIOM SIŁĘ z Warszawy	404 284,36
23	Krakowskie Forum Organizacji Społecznych KraFOS z Krakowa	600 000,00
24	Instytut Psychologii Zdrowia Polskiego Towarzystwa Psychologicznego z Warszawy	345 261,80
25	Stowarzyszenie „INTERIOS” z Gdyni	570 485,76
26	Stowarzyszenie „NOWY HORYZONT” z Rzeszowa	598 253,32
27	SUBVENIO Fundacja Interwencji Kryzysowej i Pomocy Psychologicznej z Łodzi	487 273,08
28	Fundacja Promocji Mediacji i Edukacji Prawnej „LEX NOSTRA” z Warszawy	535 449,70
29	Stowarzyszenie Przeworsk – Powiat Bezpieczny z Przeworska	404 411,43
30	CARITAS Archidiecezji Częstochowskiej z Częstochowy	226 456,34
31	Stowarzyszenie QUISISANA z Opola	449 999,49

W ramach realizacji Programu przez jednostki sektora finansów publicznych zadań ustawowych związanych z ochroną interesów osób pokrzywdzonych przestępstwem i świadków, a także wykrywaniem i zapobieganiem przestępczości oraz likwidacją skutków pokrzywdzenia przestępstwem Minister Sprawiedliwości, ogłosił 30 października 2017 r. II nabór wniosków na powierzenie realizacji zadań ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – Funduszu Sprawiedliwości w ramach Priorytetu IIIB „Wsparcie i rozwój systemu instytucjonalnego pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem i świadkom oraz realizacja przez jednostki sektora finansów publicznych zadań ustawowych związanych z ochroną interesów osób

pokrzywdzonych przestępstwem i świadków oraz likwidacją skutków pokrzywdzenia przestępstwem”, dla jednostek sektora finansów publicznych – jednostek samorządu terytorialnego: gmin i miast na prawach powiatu z obszaru województwa małopolskiego, polegających na nabyciu, w roku 2017, w imieniu tych jednostek na rzecz ochotniczych straży pożarnych: wyposażenia i urządzeń ratownictwa, niezbędnych do udzielenia pomocy poszkodowanym bezpośrednio na miejscu popełnienia przestępstwa. W naborze wniosków maksymalna pula środków wynosiła 10 000 000,00 zł (dziesięć milionów złotych).

Minister Sprawiedliwości, działając jako dysponent Funduszu Sprawiedliwości po przeprowadzeniu naboru wniosków podjął decyzję w przedmiocie przyznania dotacji dla następujących jednostek:

Lp.	Gmina	Kwota w złotych
1	Mogilany	35 000,00 zł
2	Osiek	8 800,00 zł
3	Wierzchosławice	22 000,00 zł
4	Jabłonka	230 670,00 zł
5	Zembrzyce	18 720,00 zł
6	Czarny Dunajec	763 162,00 zł
7	Stary Sącz	39 908,40 zł
8	Dobra	20 800,00 zł
9	Rzepiennik Strzyżewski	555 800,00 zł
10	Limanowa	38 416,00 zł
11	Pcim	33 900,00 zł
12	Kamionka Wielka	16 621,20 zł
13	Iwanowice	34 500,00 zł
14	Stryszawa	11 000,00 zł
15	Raba Wyżna	291 835,95 zł
16	Miasto Nowy Targ	6 000,00 zł
17	Tokarnia	30 000,00 zł
18	Kamienica	158 994,00 zł
19	Ciężkowice	44 400,00 zł
20	Gnojnik	26 000,00 zł
21	Nowy Targ	88 605,00 zł
22	Krynica-Zdrój	25 000,00 zł
23	Ropa	34 000,00 zł
24	Szczucin	65 856,00 zł
25	Zawoja	54 000,00 zł
26	Andrychów	37 000,00 zł
27	Kalwaria Zebrzydowska	29 100,00 zł
28	Bukowno	22 685,00 zł
29	Trzyciąż	16 000,00 zł
30	Gołcza	54 592,80 zł
31	Książ Wielki	12 600,00 zł
32	Gdów	47 518,92 zł
33	Chelmek	22 000,00 zł
34	Lipnica Murowana	20 600,00 zł
35	Żegocina	206 500,00 zł
36	Tymbark	10 890,00 zł
37	Bolesław	22 000,00 zł
38	Trzciana	18 600,00 zł
39	Miechów	127 000,00 zł
40	Słaboszów	24 600,00 zł
41	Wietrzychowice	39 600,00 zł

42	Limanowa	21 666,67 zł
43	Słupnice	23 760,00 zł
44	Sucha Beskidzka	21 400,00 zł
45	Poronin	43 000,00 zł
46	Kłaj	8 800,00 zł
47	Radgoszcz	11 000,00 zł
48	Tarnów	44 000,00 zł
49	Wiśniowa	32 500,00 zł
50	Budzów	27 000,00 zł
51	Laskowa	126 440,00 zł
52	Łososina Dolna	20 652,56 zł
53	Radłów	53 600,00 zł
54	Lipnica Wielka	724 000,00 zł
55	Raciechowice	57 400,00 zł
56	Stryków	27 280,00 zł
57	Biały Dunajec	28 500,00 zł
58	Olkusz	33 824,80 zł
59	Trzebinia	26 800,00 zł
60	Bystra-Sidzina	5 437,80 zł
61	Wadowice	31 176,00 zł
62	Nowe Brzesko	29 400,00 zł
63	Muszyna	65 000,00 zł
64	Łabowa	20 295,00 zł
65	Klucze	32 000,00 zł
66	Jodłownik	814 800,00 zł
67	Nawojowa	6 300,00 zł
68	Michałowice	50 800,00 zł
69	Łapanów	13 000,00 zł
70	Wolbrom	5 500,00 zł
71	Łącko	49 850,00 zł
72	Łapsze Niżne	53 000,00 zł
73	Żabno	5 200,00 zł
74	Szaflary	30 328,00 zł
75	Mszana Dolna	10 600,00 zł
76	Świątyniki Górne	68 069,40 zł
77	Siepraw	12 400,00 zł
78	Zielonki	72 500,00 zł
79	Krościenko nad Dunajcem	19 720,62 zł
80	Niepołomice	46 790,40 zł
81	Charsznica	20 900,00 zł
82	Piwniczna-Zdrój	28 000,00 zł
83	Myślenice	42 000,00 zł
84	Podęgordzie	79 650,00 zł
85	Kościelisko	46 197,52 zł
86	Iwkowa	38 000,00 zł
87	Sułkowice	29 795,00 zł
88	Nowy Wiśnicz	28 060,00 zł
89	Kozłów	6 300,00 zł
90	Czernichów	39 200,00 zł
91	Rytko	14 000,00 zł
92	Bukowina Tatrzańska	43 200,00 zł
93	Skrzyszów	46 500,00 zł
94	Czorsztyn	30 000,00 zł
95	Bobowa	44 100,00 zł
96	Zator	27 000,00 zł

97	Radziemice	24 700,00 zł
98	Proszowice	50 400,00 zł
99	Brzeźnica	48 216,60 zł
100	Mucharz	34 516,00 zł
101	Koszyce	31 503,60 zł
102	Zabierzów	33 300,00 zł
103	Chrzanów	28 478,40 zł
104	Dąbrowa Tarnowska	19 452,00 zł
105	Sułoszowa	34 850,00 zł
106	Wielka Wieś	90 500,00 zł
107	Krzeszowice	775 000,00 zł
108	Bolesław	32 000,00 zł
109	Skawina	74 571,90 zł
110	Igołomia-Wawrzeńczyce	24 700,00 zł
111	Grybów	30 600,00 zł
112	Babice	6 200,00 zł
113	Szczurowa	19 500,00 zł
114	Gorlice	88 181,92 zł
115	Jerzmanowice	58 500,00 zł
116	Uście Gorlickie	78 000,00 zł
117	Chełmiec	23 000,00 zł
118	Brzesko	28 000,00 zł
119	Wojnicz	34 542,00 zł
120	Korzenna	20 910,00 zł
121	Nowy Sącz	9 441,90 zł
122	Tuchów	81 000,00 zł
123	Ryglice	55 007,88 zł
124	Zakliczyn	258 609,00 zł
125	Lisia Góra	37 200,00 zł
126	Dębno	296 000,00 zł
127	Drwinia	37 200,00 zł
128	Spytkowice	19 844,80 zł
129	Gromnik	28 600,00 zł
130	Wieprz	6 187,27 zł
131	Tomice	35 400,00 zł
132	Alwernia	188 500,00 zł
133	Skała	33 680,00 zł
134	Libiąż	6 000,00 zł
135	Kocmyrzów-Luborzyca	83 300,00 zł
136	Szerzyny	21 400,00 zł
137	Bochnia	14 915,00 zł
138	Spytkowice	125 136,00 zł
139	Maków Podhalański	21 211,20 zł
140	Lipinki	45 000,00 zł
141	Pleśna	26 441,00 zł
142	Jordanów	24 873,60 zł
143	Borzęcin	8 000,00 zł
144	Biecz	71 500,00 zł
		9 926 039,11 zł

Ponadto w dniu 7 grudnia 2017 r. podpisano umowy o przyznanie dotacji celowej z Funduszu Sprawiedliwości na zakup wyposażenia i sprzętu ratownictwa dla ochotniczych straży pożarnych z terenu Gminy Kowiesy na kwotę 908 850 złotych oraz Gminy Stąporków na kwotę 1 000 000 złotych.

W dniu 29 września 2017 r. w ramach realizacji zadań z Funduszu Sprawiedliwości, na cele przeciwdziałania przestępczości, przez jednostki sektora finansów publicznych zadań ustawowych związanych z ochroną interesów osób pokrzywdzonych przestępstwem i świadków, a także wykrywaniem i zapobieganiem przestępczości oraz likwidacją skutków pokrzywdzenia przestępstwem, zawarto umowę z Centralnym Biurem Antykorupcyjnym na kwotę 25 000 000, 00 złotych.

Nadto w wyniku przeprowadzonego I otwartego konkursu ofert na powierzenie realizacji zadań ze środków Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej – Funduszu Sprawiedliwości w zakresie Przeciwdziałania przyczynom przestępczości (Program II, Priorytet) dla jednostek niezaliczonych do sektora finansów publicznych i nie działających w celu osiągnięcia zysku, w tym stowarzyszeń, fundacji, organizacji i instytucji na rok 2017 r. w konkursie maksymalna pula środków przeznaczonych na dotacje wyniosła 10 000 000 złotych. Dotacje przyznano następującym nw. podmiotom na kwotę 7 139 927,43 zł.

Lp.	PODMIOT	Kwota przyznanej dotacji w złotych
1.	Fundacja Lux Veritatis	180 800,00
2.	Fundacja Cogito Ergo Credo	153 697,50
3.	Fundacja Instytut Profilaktyki Zintegrowanej	191 376,89
4.	Radio Warszawa	83 610,00
5.	Fundacja Mamy i Taty	73 502,55
6.	Fundacja im. Św. Cyryla Metodego	1 388 502,72
7.	Fundacja Polska Jutra	28 314,00
8.	Konfederacja Inicjatyw Pozarządowych Rzeczypospolitej	76 230,00
9.	Fundacja Społeczność Chrześcijańska PASJA	79 695,00
10.	Stowarzyszenie Twoja Sprawa	445 983,12
11.	Fundacja A.R.T.	49 180,80
12.	Fundacja Wyszehradzka	253 341,00
13.	Stowarzyszenie Edukacyjne Integracja	53 600,00
14.	Stowarzyszenie Artystyczno-Społeczne „Pracownia Przyszłości”	348 647,00
15.	Fundacja „Edukacja z Wartościami”	173 939,04
16.	Stowarzyszenie Inicjatyw Społecznych „Odpowiedzialni”	36 139,95
17.	Fundacja „Edukacja Przyszłości”	60 528,60
18.	Stowarzyszenie Aktywni dla Stegien	26 492,40
19.	Fundacja Wyrwani z Niewoli	57 071,20
20.	Fundacja Lux Veritatis	460 400,00
21.	Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy Księża Orionistów im. Ks. Franciszka Toporskiego	75 616,99
22.	2xKochaj	59 940,00
23.	Fundacja Edukacji i Działań Społecznych	211 597,45
24.	Fundacja Chrześcijańska „Barwy Życia”	56 628,00
25.	Fundacja Action-Life	153 509,40
26.	Wyższa Szkoła Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu	145 785,00
27.	Stowarzyszenie „Trampolina dla Polski”	92 639,25
28.	Lokalna Grupa Działania Sanu	304 187,40
29.	Stowarzyszenie Akademia Sportu	433 585,94
30.	Stowarzyszenie Misja Miłosierdzia	37 332,90
31.	Caritas Archidiecezji Gdańskiej	45 262,80
32.	Stowarzyszenie ANTY-RAMA	525 953,38
33.	Fundacja Życie	350 682,75
34.	Stowarzyszenie Diakonia Ruchu Światło-Życie	276 922,80
35.	Fundacja „Słowo”	35 162,50
36.	Leader 100 – Fundacja	66 025,00
37.	Fundacja Rozwoju Kultury Muzycznej Dot-arte	48 044,10

Jednocześnie uprzejmie wskazując, iż w zakresie realizacji pomocy postpenitencjarnej właściwym jest Departament Wykonania Orzeczeń i Probacji w załączeniu uprzejmie przesyłam dane dot. organizacji, które otrzymały dotacje w zakresie realizacji ww. zadań wraz z kwotami dotacji.

Lp.	PODMIOT	Kwota przyznanej dotacji w złotych rok 2015	Kwota przyznanej dotacji w złotych rok 2016	Kwota przyznanej dotacji w złotych rok 2017
1	Stowarzyszenie ALTER EGO w Warszawie	80 000,00	75 000,00	80 000,00
2	STOWARZYSZENIE POMOCY SPOŁECZNEJ, REHABILITACJI I RESOCJALIZACJI im. H.Ch. KOFOEDA W SIEDLCACH	75 000,00	73 000,00	80 000,00
3	Stowarzyszenie Integracyjne Wspólnoty BARKA w Chudobczycach		75 000,00	80 000,00
4	Stowarzyszenie Penitencjarne PATRONAT O/Białystok	80 000,00	73 000,00	80 000,00
5	MAŁOPOLSKIE STOW. PROBACJA W KRAKOWIE	80 000,00	75 000,00	80 000,00
6	Stowarzyszenie Penitencjarne PATRONAT O/Warszawa	80 000,00	75 000,00	80 000,00
7	Fundacja Dom Wspólnoty BARKA w Drezdenku	80 000,00	73 000,00	80 000,00
8	Stowarzyszenie Pomocy Osobom Wychodzącym na Wolność EMAUS w Gdańsku		73 000,00	70 000,00
9	Stowarzyszenie Bractwo Więzienne w Warszawie		31 000,00	
10	Caritas Archidiecezji Gnieźnieńskiej w Gnieźnie	40 000,00	18 000,00	
11	Śląska Fundacja BŁĘKITNY KRZYŻ w Bielsku-Białej	85 000,00	83 000,00	80 000,00
12	Stowarzyszenie Pomocy LUDZIE LUDZIOM we Wrocławiu	80 000,00	75 000,00	80 000,00
13	Fundacja Instytut Św. Brata Alberta w Świnoujściu	80 000,00	73 000,00	79 994,00
14	Stowarzyszenie INTER CAETERA w Krakowie		40 000,00	
15	Stowarzyszenie MONAR w Warszawie	85 000,00	83 000,00	80 000,00
16	Stowarzyszenie Pogotowie Społeczne w Poznaniu		70 000,00	80 000,00
17	Stowarzyszenie na Rzecz Bezdomnych Dom Modlitwy AGAPE w Borowym Młynie	40 000,00		
18	Stowarzyszenie Integracyjne Wspólnoty BARKA w Luboszy	80 000,00		
19	Mokotowskie Hospicjum Św. Krzyża w Warszawie	85 000,00	80 000,00	80 000,00
20	Stowarzyszenie Pomocy Bliźniemu im. Brata Krystyna w Gorzowie Wlkp.	85 000,00	80 000,00	79 920,00
21	Stowarzyszenie Postis w Lublinie	45 000,00	41 000,00	65 000,00
22	Fundacja Chrześcijańska NEBO w Warszawie	40 000,00	43 000,00	48 446,00
23	Fundacja na rzecz budowy otwartego bezpieczeństwa ONI – TO MY w Hajnówce	40 000,00		
24	Fundacja Resocjalizacji i Adaptacji TULIPAN w Szczecinie	40 000,00	41 000,00	60 000,00
25	Fundacja Pożytku Publicznego POMOC POTRZEBUJĄCYM w Warszawie	40 000,00		
26	Stowarzyszenie Centrum Wolontariatu w Lublinie	40 000,00	40 000,00	65 000,00
27	Stowarzyszenie SURSUM CORDA Nowy Sącz	40 000,00	42 000,00	51 000,00
28	Caritas Diecezji Łomżyńskiej	80 000,00		
29	Stowarzyszenie Pomost Gliwice	70 000,00		
30	Towarzystwo Wiedzy Powszechnej Oddział Regionalny w Szczecinie	40 000,00		
31	Stowarzyszenie na Rzecz Kobiet w Trudnej Sytuacji Życiowej JUNONA	70 000,00	83 000,00	80 000,00
32	Stowarzyszenie Nadzieja Rodzinie w Kielcach	40 000,00		
33	Fundacja POMOST Zabrze		83 000,00	80 000,00
34	Caritas Diecezji Kieleckiej			80 000,00
35	Fundacja Uwolnienie Łódź		42 000,00	60 000,00
36	Fundacja Pedagogium Warszawa		42 000,00	80 000,00
37	Fundacja Wzajemnej Pomocy „Alternatywa” Gomunice		68 000,00	70 640,00
38	Stowarzyszenie Profilaktyki i Resocjalizacji Mateusz		70 000,00	70 000,00

Informacja o sposobie wykorzystania środków finansowych z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w roku 2016 nie została upubliczniona na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości z uwagi na toczące się postępowanie przygotowawcze o numerze RP 1 Ds. 3.2017 prowadzone przez Prokuraturę Regionalną w Poznaniu. Z tej też przyczyny zawieszono postępowania administracyjne, które zostały wszczęte wobec podmiotów, którym udzielono dotacji ze środków FPPoPP w części dotyczącej wsparcia pokrzywdzonych. Postępowanie karne przygotowawcze jest prowadzone w fazie ad rem w sprawie kontroli prawidłowości wydatkowania dotacji otrzymanej z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

DYREKTOR
Departamentu Spraw
Rodzinnych i Nieletnich
Mikołaj Pawlak